

ONSDAGEN DEN 3 DECEMBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 15.00.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 20 november 2008.

2. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

3. Parlamentets sammansättning: se protokollet

4. Rättelser (artikel 204 a i arbetsordningen): se protokollet

5. Uttalanden av talmannen

Talmannen. – För en vecka sedan, den 26 november, ägde en serie samordnade terroristattacker rum i Mumbai i Indien. Enligt Indiens inrikesminister dödades nästan 190 människor, 22 av dem utlänningar, på grund av denna attack. 200 personer skadades i attackerna varav många fick livshotande skador.

På Europaparlamentets vägnar vill jag uttrycka min upprördhet över denna ohyggliga attack på oskyldiga människor och vårt djupaste deltagande till de familjer som förlorat en anhörig.

Jag vill också försäkra de skadade och deras familjer om vårt stöd och helhjärtade deltagande.

Europaparlamentet fördömer helt dessa terroristdåd och vill visa sin solidaritet med Indien, dess invånare och myndigheter i denna tid av sorg. I dag är vi alla indier.

Terrorism är ett direkt angrepp mot frihet, mänskliga rättigheter och demokrati. Terrorism är ett försök att genom urskillningslöst våld radera de värderingar som förenar oss i EU och i våra medlemsstater.

Mina damer och herrar! Ni vet att en delegation från utskottet för internationell handel från Europaparlamentet var i Mumbai vid tiden för attackerna.

Mitt i sorgen över de tragiska attackerna vill vi trots allt uttrycka vår glädje och lättnad över att alla deltagarna i parlamentsdelegationens resa är tillbaka hos oss trygga och välbehållna, eftersom några av deltagarna i Europaparlamentets delegation befann sig i de berörda hotellen vid tiden för dådet och svävade i livsfara.

Jag välkomnar er alla tillbaka till Bryssel.

Jag vill rikta ett särskilt välkomnande till följande personer bland oss: Ignasi Guardans, som ledde delegationen, Daniel Caspary, Béla Glattfelder, Syed Kamall, Sajjad Karim, Erika Mann, Jan Tadeusz Masiel och Mia De Vits. Det är underbart att ni alla är här igen.

(Applåder)

Det gläder mig också att följande parlamentsledamöter är med oss igen, och jag hälsar dem lika varmt välkomna: Alberto Rodas, Christopher Ford, Levente Csaszi och Vladymyr Dedobbeleer, och medlemmar från de politiska grupperna, Arielle Rouby och Barbara Melis samt även tolken Vincent Capet från Europaparlamentet och de två frilansande tolkarna Karen Twidle och Michael Hill.

(Applåder)

Vi är alla lättade över att ni mår bra, och jag hoppas att ni snart kan återhämta er även mentalt från denna hemska upplevelse.

Jag vill rikta ett särskilt tack till de människor i Indien som skyddade och hjälpte er trots den osäkra situation som rådde.

Jag tackar också konsulaten i de medlemsstater som i enlighet med EU-fördragets innehåll och anda visade sin solidaritet genom att erbjuda sin hjälp i denna nödsituation.

Jag skulle vilja påminna alla om att varje EU-medborgare vars ursprungsland saknar lokal representation – som i det här fallet i Mumbai – kan kontakta konsulatet för vilket EU-land som helst. Det är i situationer som denna som solidariteten mellan EU:s medborgare uttrycks på ett verkligt konkret sätt.

(Applåder)

I dag går dock våra tankar först och främst till alla som fallit offer för attackerna i Indien och till deras familjer. Deras död och de omständigheter som ledde dit är brott som vi inte under några omständigheter kan acceptera.

Terrorism – oavsett var och av vem den bedrivs – måste motverkas med beslutsamhet och solidaritet. Det är EU:s ansvar att bekämpa terrorism i alla dess former tillsammans med det internationella samfundet.

I denna kamp får vi låta oss ledas av rättsstatsprincipen. Kampen mot terrorism får bara föras i enlighet med de värderingar vi försvarar.

*
* *

För mindre än en timme sedan fick jag det hemska beskedet att den 70-årige affärsmannen Ignacio Uría Mendizabal har mördats – av ETA sägs det, men detta har ännu inte bekräftats – i den spanska staden Azpeitia i Baskien.

Jag fördömer denna terroristattack och uttrycker min djupa sorg och sympati till Ignacio Urías familj och vänner. Jag vill också uttrycka min solidaritet till Spaniens folk, myndigheter och demokratiska institutioner.

Jag vill be er att resa er upp för att hedra minnet av offren i Mumbai och de EU-medborgare som mördats i Spanien.

(Parlamentet höll stående en tyst minut.)

*
* *

Mina damer och herrar! Många av er bär det lilla rosa bandet i dessa dagar. I måndags, den 1 december 2008, var det den tjugonde världsidsdagen.

Hiv/Aids är en fruktansvärd sjukdom, och ungefär 7 000 människor över hela världen smittas varje dygn, utan att ens veta om det. Afrika är den mest drabbade världsdelen med 33 miljoner smittade redan.

Men även i Europa smittas människor dagligen av viruset. Enligt officiella siffror från Världshälsoorganisationen (WHO) smittades mellan 1999 och 2006 mer än 800 000 människor i Europa – nästan 270 000 av dem i någon av EU:s medlemsstater.

Minst en tiondel av alla nya smittade är under 25 år. Detta visar oss hur oerhört viktigt det är att vi satsar ännu mer på att informera, förebygga och att erbjuda frivilliga – och anonyma – tester.

Vi måste göra ett politiskt åtagande för att öka resurserna i kampen mot denna sjukdom så att man kan vidta åtgärder för att kunna upptäcka sjukdomen tidigt och därmed också börja behandlingen så tidigt som möjligt.

På Europaparlamentets vägnar vill jag uttryckligen be medlemsstaterna att vidta åtgärder för att förhindra all diskriminering och stigmatisering av de smittade.

(Applåder)

6. Inkomna dokument: se protokollet

7. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

8. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

9. Anslagsöverföringar: se protokollet

10. Arbetsplan

Talmannen. – Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades av talmanskonferensen vid sammanträdet torsdagen den 20 november 2008 har delats ut (artiklarna 130 och 131 i arbetsordningen). Följande ändringar har föreslagits:

Onsdag

Jag har erhållit förslag från gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster och gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen om att skjuta upp omröstningen om Véronique De Keyser's betänkande om Staten Israels deltagande i gemenskapsprogram och omröstningen om resolutionsförslagen om samma ämne.

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman! Vårt förslag grundar sig på ett mycket tydligt faktum som vi alla känner till. I slutet av maj åkte en officiell delegation som representerade alla politiska grupper från parlamentet till Israel och besökte de palestinska territorierna.

I slutet av denna resa gjorde de ett enhälligt uttalande grundat på vad de sett på ort och ställe. I detta uttalande säger de bland annat:

(EN) "Det är vår bestämda uppfattning att tiden ännu inte är mogen för en uppgradering av EU:s förbindelser med Israel så länge det inte finns några verkliga tecken på att de goda föresatserna skulle ha omsatts till konkreta förbättringar på platsen."

(FR) Sedan dess har inga sådana tecken syns till, snarare tvärtom. Därför tycker vi att det skulle sända mycket negativa signaler om vi röstade för rådets rekommendation.

Min grupp föreslår att vi skjuter upp omröstningen till dess att vi i Israels politik samt på platsen ser bevis på de tecken som delegationen för några månader sedan enhälligt begärde i egenskap av representanter för parlamentet.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Ibland tvingas vi ta mycket svåra beslut. Jag anser att den diskussion vi för i EU – här i parlamentet – om Israel och Palestina alltid är mycket svår.

När vi fattar beslut måste vi också verkligen ha visionen i åtanke. Det vore en katastrof om parlamentet skulle rösta emot ett förslag till att stärka förbindelserna mellan Israel och Europaparlamentet. Jag upprepar, det skulle vara en katastrof om vi röstade emot det. Men det skulle också vara en katastrof att rösta för det när vi alla vet hur svår och vansklig situationen är. Jag var i Israel för två veckor sedan och kunde själv se att både israelerna och palestinierna verkligen fått nog. Det skulle vara en katastrof om vi ytterligare ökade israelernas frustration genom att säga nej. Och det skulle vara en precis lika stor katastrof om vi ökade palestiniernas frustration genom att säga ja. Låt oss därför vara kloka och skjuta upp omröstningen. För vi behöver fortfarande prata, vi behöver agera. Ibland är det klokare att fortsätta en sansad diskussion än att ta ett alltför snabbt och känslomässigt beslut som kommer att göra den ena eller den andra sidan frustrerad och besviken.

EU har en medlande funktion och vi måste upprätthålla denna funktion. Därför skjuter vi upp omröstningen. Ibland är det klokast att vänta.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag vill bara nämna att parlamentets utskott för utrikesfrågor, inklusive Véronique De Keyser, röstade för betänkandet med överväldigande majoritet.

Som vi sade till Israels utrikesminister när hon i går mötte utskottet för utrikesfrågor, så förstår vi hur extremt bekymrade alla är i parlamentet över den förödmjukelse och frustration som det palestinska folket får utstå.

Det är just därför som vi anser att parlamentet måste ta ställning, först och främst genom en resolution. Jag kan meddela att min politiska grupp accepterar de ändringsförslag som lagts fram av vänstern om att bygga upp förbindelserna. Francis Wurtz, det handlar inte om att uppgradera förbindelserna med Israel, utan om

att rösta för en resolution och för det samtycke som Europaparlamentet, enligt de befogenheter det tilldelats i fördragen, måste ge till kommissionens och de 27 medlemsstaternas förhandlingar.

Därför anser vi att parlamentet måste ta tydlig ställning för fred i Mellanöstern och ge sitt samtycke till ett vetenskapligt och tekniskt samarbete med Israel. Denna punkt måste därför finnas kvar på föredragningslistan för detta plenarsammanträde, som talmanskonferensen för de politiska grupperna själv beslutade.

(Parlamentet godkände förslaget.)

Torsdag

- Inga ändringsförslag.

(Arbetsplanen fastställdes.)

11. Välkomsthälsning

Talmannen. – Mina damer och herrar! Det är mitt stora nöje att meddela er att en grupp högt uppsatta religiösa ledare och personer från det civila samhället i Bulgarien, ledd av hans eminens metropoliten Domitien av Vidin, har tagit sin plats på åhörarläktaren. Våra gäster deltar i ett seminarium om kulturell mångfald den 4 december här i Europaparlamentet. Jag vill hälsa er alla särskilt varmt välkomna till Europaparlamentet denna sista månad av Europaåret för interkulturell dialog. Välkomna till Europaparlamentet.

(Applåder)

12. Förberedelserna inför Europeiska rådets möte (11-12 december 2008) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om förberedelserna inför Europeiska rådets sammanträde den 11 och 12 december 2008.

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsordförande, ärade ledamöter! Först av allt, herr talman, vill jag liksom ni uttrycka mitt deltagande, min medkänsla och min solidaritet med offren för de barbariska dåden i Mumbai, och med det indiska folket som också är offer för dessa tragedier.

Som en av dem som välkomnade Ignasi Guardans när han anlände till Roissy-flygplatsen skulle jag också vilja säga att vi alla måste lära av vårt samarbete mellan de olika konsulaten, och jag håller med er herr talman, vi måste definitivt förbättra samordningen på detta område på europeisk nivå, redan innan en gemensam diplomatisk tjänst har inrättats.

Slutligen vill jag uttrycka mitt deltagande med det spanska offret och på rådets vägnar bekräfta vår solidaritet med våra spanska vänner och de spanska myndigheterna.

Herr talman, herr kommissionsordförande, ärade ledamöter! Europeiska rådets kommande sammanträde den 11 och 12 december – förlåt mig, jag nämnde inte kommissionens vice ordförande, Margot Wallström – är extremt viktigt. Dagordningen är fulltecknad: Lissabonfördragets framtid, EU:s svar på den internationella ekonomiska och finansiella situationen, kampen mot klimatförändringen samt energipaketet ska diskuteras.

När det gäller Lissabonfördraget står vi i kontakt med kommissionen och våra irländska vänner. Ett partiöverskridande arbete har utförts i Irland de senaste dagarna där ni själv var med, herr talman, som representant för Europaparlamentet. Ni utfrågades även av det irländska parlamentet. Jag anser att det arbete denna grupp utfört har lett till tre slutsatser.

För det första anser de irländska parlamentsledamöterna att Irland riskerar att i viss utsträckning marginaliseras i EU, och att de både på kort sikt och på relativt lång sikt kommer att bli lidande av detta.

För det andra är ledamöterna fortfarande helt och fullt för Irlands fullständiga deltagande i EU.

För det tredje måste Irland erbjudas en lösning så att landet kan fortsätta att delta i det europeiska projektet samtidigt som man bemöter den oro som uttrycktes vid folkomröstningen den 12 juni.

Som ni redan vet har den irländska regeringen ännu inte formellt sett tagit ställning till om den godkänner dessa rekommendationer, och om den tänker genomföra dem eller inte, eller med vilken metod. Det har

förekommit kontakter som innan veckan är slut kommer att bli fler med rådets ordförandeskap, mellan premiärminister Cowen och president Sarkozy.

Ni förstår säkert att jag inte kan tala för de irländska myndigheterna. Däremot vill rådets ordförandeskap gärna hjälpa våra irländska vänner och visa förståelse för vad de eventuellt kan begära inom olika områden, och se vilka rättsliga garantier de behöver. Samtidigt måste vi självklart respektera och ha i åtanke att 25 parlament redan har ratificerat detta fördrag, att vi förväntar oss en tjugosjätte ratificering i början av 2009, samt att vi vill sända en tydlig och positiv signal om att Lissabonfördraget faktiskt ska träda i kraft. Detta är huvudsyftet med den färdplan som vi föreslår, och vi kommer att diskutera den vid Europeiska rådets sammanträde.

Vi har redan hållit ett flertal debatter i den här kammaren som handlat om den ekonomiska och finansiella situationen. Jag skulle därför vilja upprepa de viktigaste frågorna, eftersom EU drabbas hårt av den ekonomiska nedgången. Nu när vi ställs inför en ytterst ovanlig situation måste vi visa att vi har förmåga att agera. Vi måste visa prov på enighet och samma beslutsförmåga som vi visade upp i oktober när det behövdes en samordnad aktion för att hindra hela finanssektorn från att kollapsa. Det är i denna anda som ordförandeskapet kommer att leda arbetet i rådet den 11 och 12 december.

Kommissionsordförande Barroso kommer att berätta på ett bättre sätt än vad jag kan att kommissionen den 26 november antog förslag för en europeisk återhämtningsplan. Dessa förslag granskades vid måndagens konkurrenskraftsråd och vid finansministerrådet. Planen är ett samordnat europeiskt svar på den ekonomiska krisen. Man utnyttjar de redskap som finns tillgängliga i gemenskapen och medlemsstaterna får utrymme att vidta de åtgärder som bäst passar deras situation, under väl samordnade former och med respekt för vissa principer.

Jag skulle vilja säga att kommissionens förslag är ett steg i rätt riktning enligt ordförandeskapets mening. Vi måste försöka använda oss av de finansiella marginaler som finns tillgängliga i gemenskapens budget, det vill säga Europeiska socialfonden, Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter och strukturfonderna. Vi måste också, som kommissionen föreslår, i större utsträckning utnyttja medel från Europeiska investeringsbanken, och vi räknar med att parlamentet helhjärtat engagerar sig i EU-institutionernas mobilisering för att möta krisen.

Det är framför allt medlemsstaternas ansvar att utnyttja varje tänkbart medel för att stödja ekonomisk aktivitet under det kommande året och att ta hänsyn till de prognoser som kommer både från kommissionen och från andra institutioner. Kommissionen föreslår en delad satsning på gemenskapsnivå och nationell nivå, på upp till 200 miljarder euro, det vill säga 1,5 procent av EU:s BNP. Jag vet att dessa siffror väcker en viss oro. Vi och ordförandeskapet anser att den satsning kommissionen föreslagit är ett svar på de problem vi står inför och en nödvändig stimulansåtgärd.

Vi är väl medvetna om att gemenskapens myndigheter inte kan ge garantier för allting eftersom deras medel är begränsade, särskilt när det gäller budget och budgetanslag och att allt inte går att göra på gemenskapsnivå. Myndigheterna måste däremot försäkra att insatserna är konsekventa och samordnade så att vi uppnår högsta möjliga totala effekt för EU:s ekonomiska återhämtning.

Vi och kommissionen anser att vi behöver målinriktade åtgärder för olika sektorer under en övergångsperiod. Dessa åtgärder måste vara förenliga med EU:s långsiktiga prioriteringar och Lissabonstrategin, och de måste genomföras snabbt. Vi måste prioritera åtgärder inom EU:s industriella bas och särskilt de industrier som utgör ryggraden inom näringslivet, till exempel bilindustrin som, vilket ni alla vet, drabbats väldigt hårt av den ekonomiska nedgången. Medlemsstaterna borde i samarbete med Europeiska investeringsbanken få möjlighet att stödja sin tillverkningsindustri för att den ska kunna utveckla ny teknik, särskilt rena bilar.

Som vi påpekade i konkurrensrådet måste vi även få större handlingsutrymme för att stödja små och medelstora företag som påverkas särskilt negativt av den här krisen och som i synnerhet hotas av kreditrestriktioner just nu med tanke på det fortsatta tillståndet i EU:s finanssektor. Vi är fast beslutna att nå fram till en så ambitiös handlingsplan som möjligt vid rådets kommande sammanträde den 11 och 12 december.

I morgon kommer vi hålla en debatt om klimat- och energipaketet i här i kammaren. På rådets vägnar vill jag än en gång tacka parlamentet för en extremt konstruktiv attityd i den dialog vi fört om klimat- och energipaketet. Vårt mål är och kommer i fortsättningen att vara en överenskommelse vid första behandlingen före månadens slut. Det här är inget prestigeprojekt för det franska ordförandeskapet. Det är inte heller en fråga om att det här ska bli ännu en fjäder i hatten för ordförandeskapet. Det handlar inte om det. Jag säger

det om igen: det handlar om att EU måste vara redo att hålla internationella tidsfrister med tanke på tidsplanen för 2009 och måste vara redo att ta de önskade initiativen i Poznań, vid den konferens som precis öppnats, och i Köpenhamn i november nästa år.

Era föredragande är mycket väl medvetna om detta. Det har förekommit ett mycket fruktbart utbyte mellan parlamentet och Jean-Louis Borloo i syfte att kunna genomföra den här förhandlingen på ett lyckat sätt. Vår önskan och ordförandeskapets mål är tydligt: i det paket som föreslagits av kommissionen finns målsättningar och en samstämdhet som måste bevaras. Vi får inte gå från det ursprungliga resonemang som lagts fram av kommissionen.

Vi behöver ha två saker i åtanke: den första är att vi måste vara tillräckligt flexibla gentemot de länder som på grund av sin geografiska situation och ekonomiska utveckling måste göra kraftiga insatser för att minska utsläppen av växthusgas, och då tänker jag främst på våra vänner i Central- och Östeuropa. Den andra är att vi med tanke på den ekonomiska krisen måste vara tillräckligt flexibla mot de industrisektorer som drabbas hårdast av problemen med energiförbrukning. Det är enligt dessa riktlinjer vi kommer att arbeta i ett mycket nära samarbete med kommissionen och medlemsstaterna, och vi måste alla vara eniga för att uppnå konkreta resultat och anta det här paketet före årets slut.

Så detta är ett avgörande sammanträde. EU står inför vägval inom flera områden, nämligen de institutionella, ekonomiska energipolitiska. Det kommer att bli ett svårt sammanträde där vi måste ta itu med den situation som råder i EU. Därför måste vi i rådet, kommissionen och parlamentet göra allt som står i vår makt för att nå de olika målen. Vi är dock medvetna om det svåra i vår uppgift.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR). Herr talman, herr Jouyet, ärade ledamöter! Först och främst vill jag instämma i allt det ni sade, herr Pöttering, angående tragedin i Mumbai, och jag vill också säga att jag delar er uppfattning om behovet av en solidarisk anda inom EU och en anda av äkta EU-medlemskap omsatt i praktiken.

Jag tror att vi alla kommer att kunna dra lärdom av dessa händelser och bevisa att de vackra tankarna om EU-medlemskap och solidaritet är verklighet.

De senaste månaderna har EU verkligen ställts inför en mängd stora utmaningar: en konflikt i Georgien, en finanskris som saknar motstycke och en oväntad konjunkturedgång.

Hittills har EU gjort en korrekt bedömning av dessa ovanliga händelser och agerat på ett hedervärt sätt, det är min fasta övertygelse. Tack vare de tre institutionernas gemensamma engagemang och nära samarbete samt det franska ordförandeskapets energi och kompetens – det måste jag tillägga – har det blivit tydligt hur användbart och relevant det är med samverkan på europeisk nivå. Vi har visat européer i synnerhet och världen i allmänhet att EU klarar av sin uppgift: att agera snabbt och samordnat och att vara redo att samarbeta med sina partner på världsscenen.

Men låt oss vara helt tydliga och ärliga mot varandra: det viktigaste arbetet måste utföras inom de kommande veckorna. För vi står inför många utmaningar, och särskilt tre stora utmaningar som vi bara kan klara av om de tre stora EU-institutionerna – parlamentet, rådet och kommissionen – fortsätter att samarbeta och var och en uppfyller sin roll i vår strävan mot det gemensamma målet. För det första måste vi vidta bestämda åtgärder som måste genomföras omedelbart för att hjälpa EU på vägen mot ekonomisk återhämtning och för att bemöta krisen i realekonomin. För det andra måste vi visa att EU utrustar sig för att bli världens mest koldioxidsnåla ekonomi och att vi kan behålla vår världsledande ställning i kampen mot klimatförändringen. För det tredje måste vi utarbeta en färdplan för att genomföra Lissabonfördraget.

Det finns säkert många andra områden som jag skulle kunna nämna, särskilt externa förbindelser, och om det vill jag säga att vi i kommissionen i dag är stolta över att ha godtagit en kommuniké med relativt höga målsättningar för en verklig politik för östligt partnerskap. Men eftersom tiden är kort kommer jag att fokusera på de tre utmaningar som jag ser som de största utmaningarna för Europeiska rådet i december.

Låt oss först och främst titta på den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. Under de debatter som ägde rum före rådets sammanträde i oktober hade problemen gett en dominoeffekt och finanskrisen höll redan på att sprida sig till realekonomin.

En vecka senare föreslog kommissionen i en kommuniké vi godtagit en politisk ram för åtgärder på EU-nivå. Vi sade att vi behövde hitta ett sätt att ekonomiskt bemöta den finansiella krisen och att detta måste göras på ett samordnat sätt. En bred enhällighet nåddes om denna politiska ram som godkändes av Europeiska rådet vid dess senaste informella möte och av parlamentet vid förra månadens sammanträdesperiod. Men

denna politiska ram gav också näring åt den globala strategi som togs fram vid G20-mötet, där den användes som diskussionsunderlag. Slutligen antog medlemsstaterna den strategi som rekommenderades i den politiska referensramen när de skulle fastställa sina egna åtgärdsplaner.

Samtidigt som den ekonomiska återhämtningsplan för Europa som jag lade fram förra veckan gav oss väl utarbetade metoder för tillämpning, höjde den även samordningen till en helt ny ambitionsnivå.

Jag vill visa min uppskattning till parlamentet som har hjälpt återhämtningsplanen framåt med sin parlamentskommitté och sina debatter i plenum under sammanträdesperioderna, och särskilt den debatt jag höll med talmanskonferensen. Jag skulle vilja tacka parlamentets ordförande och de olika gruppernas ordförande för deras bidrag som gjorde debatten möjlig. När vi genomför den här planen måste vi föra samma oavbrutna dialog som vi förde när vi utarbetade den.

I vår återhämtningsplan, där vi i detalj redogör för våra tio prioriteringar, gör vi en gemensam satsning som aldrig tidigare förekommit på europeisk nivå, i och med förslaget att tillföra 200 miljarder euro för att sätta fart på ekonomin. Det var en enorm utmaning, och risken att misslyckas var lika enorm eftersom vi var tvungna att utarbeta en plan som var lika omfattande som behoven. Planen grundar sig inte på den minsta gemensamma nämnaren, men den förbiser inte heller de stora skillnader som finns mellan medlemsstaternas budgetmässiga och ekonomiska situation, trots att alla medlemsstater är en del av den gemensamma marknaden och majoriteten av dem har gemensam valuta. Vi måste därför erkänna att det inte är någon lätt uppgift och att det är mycket svårt ur ett intellektuellt – och självklart också politiskt – perspektiv att komma fram till en ekonomisk handlingsplan för 27 länder med så varierande utgångslägen.

Därför har vi inte utarbetat någon universalplan utan en samordnad plan med utgångspunkt i de redskap som redan finns till vårt förfogande i EU, nämligen stabilitets- och tillväxtpakten och Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning, men med utarbetade gemensamma mål som vi på ett samordnat sätt ska sträva mot för att uppnå ekonomisk återhämtning.

Den här planen måste nu omsättas i verkligheten. Begreppet samordning måste vara rådande både när vi beslutar om och genomför denna plan, eftersom vi inte har råd att vara passiva. Vi kan själva vittna om det: nya jobb försvinner för var dag som går. Vi kan inte vänta tills konjunktursvackan fördjupas och övergår i en allvarlig depression.

Jag tror att vi kan se en attitydförändring, även om denna förändring ännu inte helt och hållet har omsatts till konkreta beslut. Vi är alla mycket väl medvetna om att vi inte har att göra med en vanlig nedgång i den ekonomiska aktiviteten. Vi befinner oss i ett helt annat läge som är allt annat än en vanlig nedgång. Jag säger det igen: omständigheterna är exceptionella och vi måste agera nu.

Varje institution måste leva upp till sitt ansvar. Det gjorde kommissionen när den lade fram den här planen och den kommer att göra det även i fortsättningen för att försäkra sig om att planen genomförs. Jag räknar med att parlamentet håller ett vaksamt öga på alla institutioner för att påminna dem om deras åtagande. Återhämtningsplanen ger oss den politiska ram som behövs för att vidta bestämda och ambitiösa åtgärder. Jag anser att förslaget är både ambitiöst och realistiskt. Att lägga fram ambitiösa förslag som inte har någon chans att bli antagna är meningslöst. Samtidigt måste vi hålla fast vid vår ambition.

Den här planen visar oss att de grundläggande principer som fastställdes i stabilitets- och tillväxtpakten och Lissabonstrategin har gjort att vi klarar av att erbjuda en verkligt europeisk lösning.

Det här är ett utmärkt tillfälle som EU måste ta vara på. Jag tror att det här blir ett riktigt test för EU. Här är det inte bara våra ekonomiska insatser som sätts på prov, vilket i sig är tillräckligt svårt, utan också själva tanken med EU. Hur ser vi på EU? Vill vi eller vill vi inte att EU ska ingripa när EU och hela världen har ekonomiska problem?

När vi agerar gemensamt kan vi visa vad EU kan göra. EU kan bidra med samordning så att varje medlemsstat kan utnyttja sin fulla kraft i kampen mot krisen. EU kan ge en finanspolitisk stimulans anpassad till varje medlemsstats behov, som ger garanterad effekt, och samtidigt på medellång och lång sikt garanterar de offentliga utgiftsnivåernas hållbarhet. EU kan se till att man på ett klokt sätt använder kortsiktiga metoder för att främja den långsiktiga konkurrenskraften genom att slå två flugor i en smäll: stimulansen måste begränsa krisens konsekvenser för hushåll, arbetstagare och företag på kort sikt, medan den samtidigt på lång sikt måste underlätta övergången till en mer energisnål ekonomi och stödja reformer för EU:s konkurrenskraft. EU kan även se till att alla våra åtgärder genomsyras av de absolut nödvändiga värderingarna solidaritet och social rättvisa, som först och främst måste fokusera på de som är mest utsatta i dessa kristider.

Därför har vi fastställt tre klara prioriteringar, eller tre grundstenar, för vår strategi som genomgående prioriterar behoven hos de mest utsatta sektorerna i samhället.

Det här är inte rätt tillfälle att begränsa insatserna till nationell nivå. Låt oss vara mycket tydliga med det. Detta är det budskap jag vill sända till Europeiska rådet och jag vet att jag kan räkna med att parlamentet instämmer i det. Endast en lösning på EU-nivå kommer att ha den omfattning som krävs för att det ska bli en förändring som gynnar alla.

Parlamentets stöd är avgörande. Därför vill jag be er att undersöka nya förslag, att skynda på förfaranden och att anpassa EU:s budgetram. Här måste vi också vara tydliga. Det vore mycket motsägelsefullt att be medlemsstaterna göra extra insatser när det gäller budget och budgettillskott om vi på EU-nivå inte kunnat använda alla de anslag som finns i vår budget.

Därför anser jag att kommissionen har lagt fram ett bra förslag om att alla outnyttjade anslag ska användas för att stödja särskilda program och för att starta upp särskilda insatser inom EU, vare sig det gäller sammankoppling, innovation, miljövänlig energi eller åtgärder för ekonomisk återhämtning som också har stor potential på medellång sikt. Detta är det minsta som måste göras.

Men framför allt vill jag be er förklara för unionens medborgare på vilket sätt EU ger skydd, det vill säga inte genom att agera i medlemsstaternas ställe, utan tvärtom genom att öka effektiviteten i ländernas egna insatser med hjälp av gemensamma insatser för att stimulera efterfrågan och återupprätta förtroendet, vilket kommer att gynna alla våra medborgare.

(EN) Den andra punkten på Europeiska rådets dagordning är klimatförändringen. Jag vet hur mycket tid och uppmärksamhet parlamentet har ägnat åt energi- och klimatförändringspaketet. Parlamentets arbete visar att detta är ett av vår tids största politiska och ekonomiska "sambhällsprojekt". När vi sedan ser tillbaka på vad som kommer att bli ett historiskt beslut kommer det visa sig att parlamentets stöd för vår målsättning och dess förslag på hur vi ska nå dit har varit ovärderliga.

Det är nu snart ett år sedan kommissionen lade fram sina förslag. Under den tiden har vi sett en kraftig nedgång i ekonomin. Industrin har uttryckt sin oro, vilket är förstärkt i en tid av intensiv press.

Men vårt engagemang för de huvudsakliga målen har inte avtagit: att nå 20-20-20-målen till 2020, att visa vägen till en global överenskommelse i Köpenhamn nästa år och att visa att vi menar allvar när vi diskuterar dessa frågor.

Det finns förstås mycket kvar att göra innan rådet och parlamentet kan nå en slutgiltig uppgörelse. Det är så det ska vara. Det här är viktiga beslut som påverkar varje EU-medborgares liv. De förtjänar att tas på allvar. Det måste bli rätt.

Europeiska rådets sammanträde nästa vecka kommer att vara avgörande när det gäller att nå fram till en uppgörelse mellan de 27 medlemsländernas stats- och regeringschefer. Men trots att enighet dem emellan är en nödvändighet för att få till stånd en uppgörelse är det inte tillräckligt. Tro mig, ingen vet bättre än kommissionen vilken avgörande roll parlamentet spelar som medlagstiftare. Parlamentet har gång på gång visat att dess insats är outhärlig, inte bara för att den ger EU:s lagstiftning demokratisk legitimitet, utan också för att den är så effektiv.

Parlamentets arbete är oerhört viktigt när det gäller att nå en bred samstämdhet över parti- och nationsgränser i viktiga lagstiftningsfrågor. Parlamentet kommer att behöva spela denna roll för energi- och klimatpaketet också. Mycket har redan uppnåtts i de senaste trepartsmötena. Jag är säker på att vi kan gå resten av vägen tillsammans också. Jag anser verkligen att vi både kan och borde nå en överenskommelse i Europeiska rådet – och jag välkomnar ansträngningarna från det hårt arbetande franska ordförandeskapet som vi i kommissionen aktivt samarbetar med. Därför föreslår jag att vi direkt efter Europeiska rådets sammanträde diskuterar resultatet i trepartsmöten med parlamentet för att släta ut återstående skillnader och omsätta politisk enighet i lagtext.

Jag är säker på att vi kommer att kunna slutföra arbetet i god tid och visa att vi kan och måste stödja klimatinsatser, energitrygghet och ekonomisk tillväxt i samma utsträckning. Detta är det bästa budskap vi kan sända ut före valet till Europaparlamentet, men också före tillträddandet av Förenta Staternas näste president, och med mötet i Köpenhamn i sikte. Jag ska göra vad jag kan för att kommissionen ska arbeta outtröttligt tillsammans med parlamentet för att göra detta möjligt.

Slutligen vill jag säga att det säkerligen kommer att finnas de som hävdar att det endast är förvirrande att diskutera Lissabonfördraget i den situation som råder. Det stämmer inte. EU är i dag viktigare än någonsin när det gäller att verka för medborgarnas ekonomiska och sociala välbefinnande. Att ge EU redskap för att utföra sin uppgift mer effektivt och mer demokratiskt är inte förvirrande. Det är absolut nödvändigt. Den kris vi nu upplever har framhållt detta behov.

Jag anser att EU har visat mycket gott omdöme i sin reaktion på Irlands "nej" i folkomröstningen genom att respektera utgången och genom att ge de irländska myndigheterna tid att smälta och analysera situationen och fundera ut hur de ska bemöta den.

Framför allt har EU visat sin beslutsamhet att fortsätta arbeta mot det nya fördraget. Fler medlemsstater har ratificerat det. Kommissionen har liksom parlamentet fortsatt att arbeta för fördraget. Och vi har samarbetat med – och inte mot – Irland för att hitta en väg framåt.

Det är fortfarande högst angeläget att fördraget träder i kraft. Vi måste fortfarande respektera de 25 parlament som har ratificerat fördraget. Och det främsta målet för Europeiska rådet måste vara att lägga fram en trovärdig färdplan som gör att även Irland kan ratificera. Före slutet på nästa vecka måste vi ha en färdplan som leder oss ut ur denna återvändsgränd.

År 2008 kommer att skrivas in i historieböckerna som det år då EU ställdes inför några av sina största utmaningar. Men också som det år då EU visade sig vara tillräckligt bestämt, beslutsamt och djärvt för att anta utmaningen. Låt oss de kommande veckorna arbeta för att lämna efter oss ett starkare och mer ambitiöst EU för framtiden.

(Applåder)

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Joyet, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Europeiska rådet kommer huvudsakligen att handla om vårt svar på den ekonomiska krisen, och jag skulle först vilja berömma kommissionens arbete. Sedan finanskrisens början har den lagt fram ett stort antal dokument med syfte att förändra strukturen i det globala finansiella systemet. Återhämtningsplanen som lades fram förra veckan, och som vi välkomnar, kompletterar alla dessa åtgärder och utgör ett lämpligt redskap för att möta de svårigheter vi nu står inför.

Liksom kommissionen anser vi att återhämtningsplaner måste genomföras så snart som möjligt, och att nyckeln till åtgärdernas framgång ligger i samordningen. Ekonomin och den sociala sammanhållningen i våra medlemsstater är grundläggande prioriteringar. Dessutom måste vi för att lösa våra problem på lång sikt vara både beslutsamma och ansvarsmedvetna. Kommissionens förslag, som syftar till bekämpa den här krisen med alla politiska redskap som finns tillgängliga på europeisk nivå och på nationell nivå, är en utmärkt strategi.

Vår prioritering måste vara att göra allt som står i vår makt för att förhindra en nedåtgående spiral som slutar i recession. Vi måste återuppbygga kundernas förtroende, för det är det enda som snabbt kan vända den här situationen. Jag tycker det är väldigt tråkigt att några av de politiska grupperna inte delar denna inställning och tänker utnyttja krisen för att skaffa sig ett politiskt övertag. Center-högerens mål är inte att skandera slagord, utan att återupprätta stabilitet, tillväxt och jobb – punkt slut.

Vårt mål är också att visa EU:s medborgare vad som måste försvaras till varje pris: vår modell för social marknadsekonomi som hela världen avundas oss och som vi måste slåss för, eftersom det är det enda som kan trygga vår sociala sammanhållning. Om jag var en kapitalist skulle alla veta om det!

Vissa människor föredrar att anklaga sina motståndare för att skylla över sina egna synder när de ställs inför en kris som kräver snabba, realistiska och pragmatiska åtgärder. Vi är väl medvetna om krisens allvar, men vi är också medvetna om vår skyldighet att agera utifrån våra värderingar och vårt pragmatiska handlingsätt för att hitta den rätta balansen mellan kort- och långsiktighet.

De åtgärder som blivit nödvändiga på grund av de problem vi har just nu får inte riskera vår framtid. Därför stöder vi kommissionens strategi som placerar åtgärderna inom ramen för Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning. Denna strategi är den bästa garantin för att bevara vår sociala modell. Vilken annan strategi som helst hade varit ett oansvarigt val. Däremot innebär inte åtgärderna att medlemsstaterna kan backa när det gäller de strukturella reformer som är avgörande för anpassningen av deras ekonomier.

Europeiska rådet kommer också till stor del ägna sig åt det energi- och klimatpaket som det franska ordförandeskapet helt riktigt har gjort till en av sina främsta prioriteringar. Förhandlingar pågår fortfarande

om större delen av dokumenten i paketet, och jag vill uppmana alla inblandade att göra allt som står i deras makt för att komma fram till en tillfredsställande uppgörelse.

Den globala uppvärmningen är en verklighet som varken finanskrisen eller den rådande ekonomiska krisen har förändrat. EU måste visa vägen för resten av världen genom att inta en ansvarsfull politisk hållning i den rådande situationen. Vår kamp mot klimatförändringen måste fortsätta i vilket fall som helst.

Ett mycket positivt tecken är att det har gjorts framsteg med ett av dokumenten i energi- och klimatpaketet, och det bevisar att det finns en verklig önskan att gå vidare med dessa texter, något som jag välkomnar. Jag vill visa min uppskattning för det franska ordförandeskapets beslutsamhet, det har lagt ner all sin kraft på att få till stånd en överenskommelse. Jag vill också uttrycka en önskan att våra irländska vänner föreslår en färdplan till Europeiska rådet som är både realistisk och ambitiös och som ger oss en tidsram för att få ett slut på det institutionella dödläget.

Den här krisen visar oss än en gång att EU måste kunna ta beslut på ett mer effektivt och demokratiskt sätt. Slutligen vill jag tacka kommissionen för det projekt för östligt partnerskap som de tänker lägga fram för rådet.

Talmannen. – Om jag skulle säga att ni alltid är exemplarisk skulle det kunna tolkas som partiskhet.

Poul Nyrup Rasmussen, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Vi har nu 17 miljoner arbetslösa i EU. Om vi inte gör något åt det kommer vi ha 21 miljoner arbetslösa i EU inom ett år och 25 miljoner arbetslösa i början av 2010.

Den 14 november sade vår grupp att vi behöver ha ett tydligt mål, och det socialistiska och socialdemokratiska partiet sade samma sak under helgen. Vårt mål måste vara att inte låta sysselsättningsnivån gå ner. Våra finanspolitiska stimulansåtgärder kommer att präglas av det tydliga målet att hålla människor i arbete. Vi kommer att förlora jobb men vi kommer att skapa nya för att hålla människor i arbete. Det som jag tycker saknas i kommissionens program är inte riktning, utan ambition och verklig samordning.

Jag vet att det är svårt. Säg inte att kombinerade insatser – vilket regeringar alltid har gjort – är samordning, för det är det inte. Jag delar er ambition när det gäller samordning, men låt oss gå samman – parlamentet, kommissionen och rådets ordförande – för att be regeringarna att för en gångs skull inse hur mycket mervärde det finns i att göra saker på ett samordnat sätt. Både ni och jag vet att effekten i medlemsstaterna kommer att fördubblas.

Så till min andra punkt. Om ni gör så som jag har föreslagit, kan ni och rådets ordförande då ställa denna fråga till era kolleger och stats- och regeringscheferna i rådet: hur mycket behöver vi om vi vill trygga sysselsättningsnivån? Jag har gjort makroekonomiska beräkningar som visar att vi behöver investera – liksom den spanska regeringen gjorde – en procent av BNP, inte bara nästa år, utan även 2010 och 2011. Annars kommer vi inte kunna bevara den här nivån.

Så hur ska vi göra det här? Jag föreslår följande: att ni gör en prioriteringslista med utgångspunkt i vår strategi för smart grön tillväxt och Lissabonmålen, där de 27 medlemsstaterna uppger att de instämmer med er och med rådet om den här listan. Visa sedan Tyskland, Frankrike, Italien och oss andra hur mycket mervärde vi får när vi gör saker tillsammans. Gör sedan upp en tidsplan där det till exempel står: om ni fattar era beslut före jul så möts vi igen i februari, före våren, för att utvärdera effekterna. Sedan kommer vi under våren att vara redo att ta itu med det andra paketet, och under hösten det tredje paketet, som del av en långsiktig strategi för att nå våra mål.

Jag säger inte att det kommer att bli lätt. Jag säger att jag delar er ambition men att jag inte ser att målen omsätts i praktiken. Låt oss gå samman och göra det.

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Förra gången vi träffades berömde vi rådets snabba reaktion på finanskrisen. Men den här gången verkar snabbhet inte längre spela någon större roll för rådet. Det borde det göra. De svårigheter som EU står inför är verkliga. Recessionen kväver företagen, och klimatförändringarna blir alltmer påtagliga.

Rådet och kommissionen måste inse det som Martin Luther King kallade "nuets tvingande nödvändighet". I går visade våra finansministrar att de inte förstår hur brådskande det är att vi genomför återhämtningsplanen. Stimulanspaketet har blivit segt som sirap. Ordförandeskapet borde berätta vilka medlemsstater som var emot. Vi måste hålla oss inom stabilitets- och tillväxtpakten, upprätthålla konkurrensen och regler för statligt stöd och ta itu med Lissabonfördraget, men vi måste handla snabbt.

Rådet kommer naturligtvis att försöka få fram en rättsligt bindande ram för att minska koldioxidutsläppen. Man har gjort vissa framsteg: system med utsläppstak och handel med utsläppsrätter i stället för betungande regler, dispens för småskaliga utsläpp, förståelse för enskilda medlemsstaters situation och en glidande skala för auktionering av utsläppsrätter – allt detta är rimligt. Vad som inte är rimligt är enskilda staters försök att sätta käppar i hjulet för en långsiktig plan på grund av egna kortsiktiga intressen. Om vi inte tar itu med klimatförändringarna nu kommer notan att bli dyr. Förra veckans överenskommelse om koldioxidutsläpp från bilar visar oss hur lätt det är att välja den enkla vägen och att låta egenintressen gå före globala intressen. Ett klimatavtal kommer att kosta, men det rymmer även möjligheter. EU kan bli världsledande inom grön innovation. Man måste våga för att vinna, och EU måste våga följa sina övertygelser.

Förra veckan offentliggjorde irländarna en noga genomtänkt rapport om alternativ för Lissabonfördraget. Nu måste premiärministern komma med en konkret plan och en tydlig tidsram för att gå vidare, för våra medborgare vill ha ett effektivt EU. Ni kommer aldrig att kunna få någon att hysa större förtroende för vår union om den inte fungerar. Förra veckan såg vi ett exempel på att unionen inte fungerar. Ledamöter från vårt parlament som flydde från bombdåden i Mumbai möttes av en EU-konsul som talade om för dem att han bara hjälpte medborgare från sitt eget land. Inget kan tydligare bevisa det akuta behovet av ett samordnat konsulärt skydd för EU-medborgare.

EU måste skydda alla sina medborgare när de befinner sig i nödsituationer. "Vi befinner oss alla i samma situation", sade kommissionsordföranden. Några kanske föredrar att stå och stampa på samma fläck, men EU har gjort det förut och det fungerar inte. Vi behöver se handling från Europeiska rådets sida.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! En vecka innan delegationen från Europaparlamentet åker till Poznań borde man bedöma om det som kommissionen gång på gång upprepar verkligen är sant, nämligen att svaret på krisen i realekonomin och på finansmarknaderna hänger samman med en ambitiös strategi för klimatskydd. Jag vidhåller att allt som kommissionen har sagt hittills i den här frågan har motbevisats i de senaste trepartsförhandlingarna om klimatpaketet. Den överenskommelse för bilutsläpp som nåddes i början av veckan sänder signalen att EU visserligen har lovat att utarbeta ett ambitiöst klimatskydd och rädda världen, men att vi är beredda att förändra allting utom våra bilar. Jag anser att vi har sänt ut en extremt dålig signal.

Vi går vidare med handel med utsläppsrätter. Vi vet att handel med utsläppsrätter är det viktigaste verktyget i EU:s klimatskyddspolitik och att budgivning är A och O i detta förfaringsätt. Nu ska man förhandla fram ett undantag för energiindustrin och den energiintensiva industrin som ska gälla nästan hela det kommande decenniet. Jag tycker att det är ett bedrägligt budskap vi sänder ut, bara en vecka innan vi åker till Poznań. Minst hälften av de ambitiösa försöken att sänka koldioxidutsläppen borde göras i utvecklingsländer och inte i EU. Men vi vill inte finansiera dessa åtgärder i utvecklingsländerna heller.

Herr Barroso! Jag vill uppriktigt be att ni till slut formulerar den nya *green deal* som Stavros Dimas alltid pratar så mycket om. Jag vill också säga att jag tror att EU:s medborgare skulle bli mycket mer välvilligt inställda om ni utvärderade misstagen i kommissionens gamla ekonomiska strategier – misstag som även rör finansmarknaden – och om ni skulle erkänna de felaktiga uppskattningar som gjordes för ett år sedan.

Då kanske folk skulle tro på en omstart, och då kanske vi även skulle märka ett större samtycke till Lissabonfördraget. Nu skulle jag, precis som jag gjorde för två veckor sedan i Strasbourg, vilja be er att vara ärlig. Finns det en ny *green deal*, eller vill ni verkligen hellre hålla fast vid förra årtiondets strategi?

Brian Crowley, för UEN-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka rådsordföranden Jean-Pierre Jouyet och kommissionsordföranden för deras inlägg här i dag.

Jag skulle vilja tala väldigt kort om den ekonomiska återhämtningsplanen eftersom det på många sätt är vad som berör invånarna och folket mest när det gäller hur vi kommer att bemöta de hittills oöverträffade globala problem som har drabbat oss de senaste månaderna. Jag välkomnar kommissionens återhämtningsplan och förslag. De passar väl in i det som medlemsstaterna redan gör, och vad de gick med på att göra enligt en samordnad plan under det franska ordförandeskapet.

Det är ganska unikt – och ganska ironiskt på ett sätt – att det var denna kris som krävdes för att den brittiska regeringen skulle ansluta sig till de andra och se hur vi kan samarbeta och samordna tillsammans trots flera år av strävanden för att hålla sig utanför och gå sin egen väg.

Mer än något annat har den här frågan hjälpt oss att inse att vi är självständiga och att vi kan göra saker på egen hand, men att när vi agerar tillsammans och slår ihop den stora kunskap, innovation, talang och energi

som finns i de 27 medlemsstaterna tillsammans, så kan vi med denna gemensamma insats verkligen förändra världen. Jag vill uttrycka min uppskattning till kommissionsordföranden José Manuel Barroso och rådets ordförande som lät oss växa under 2008 som en europeisk union och ge ett moget svar på allvarliga kriser och kritiken mot EU:s förmåga att reagera.

Detta för mig till den andra punkten som ska diskuteras i rådet, frågan om Lissabonfördraget. Många människor är naturligtvis bekymrade över hur vi ska lösa de problem som återstår eftersom vi inte lyckats ratificera fördraget i varje medlemsstat. Jag är säker på att den irländska regeringen kommer att lägga fram en plan för hur saker och ting ska gå till. Den planen kommer att kräva att även de övriga medlemsstaterna gör vissa saker. Det är inte bara irländarna ensamma som ska ta itu med det här problemet. Varje medlemsstat måste ta itu med det – vi måste återigen agera gemensamt.

Jag vill uppmana alla ledamöter att titta på rapporten som det tillfälliga utskottet i *Oireachtas*, det irländska parlamentet, lagt fram. Det bör påpekas att de enda som protesterade mot denna rapport var samma människor som protesterade mot Lissabonfördraget och alla andra fördrag före det. Det är samma ljusskygga personer som tycker om att gömma sig i mörkret och hävda att det finns ett bättre sätt men som aldrig säger hur detta bättre sätt ser ut, samma personer som aldrig framhäver vad som är bäst för Irlands och EU:s intressen, utan endast strävar efter futtiga politiska framgångar för egen del. Verkligheten är sådan att vi tillsammans kan uppnå större och bättre saker, men detta kräver kompromisser, förståelse och tolerans för de skilda perspektiv som kommer att lyftas fram.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Mary Lou McDonald, för GUE/NGL-gruppen. – (EN) Fru talman! EU:s ledare kommer att mötas i Bryssel nästa helg, och om premiärminister Brian Cowan får det att låta som att Irlands stöd för Lissabonfördraget kan garanteras genom politiska förklaringar eller med blidkande uttalanden i olika frågor är han verkligen vilseledande. Premiärministern har försökt att avleda uppmärksamheten från folkets djupa missnöje, inte bara på Irland utan mycket mer utbrett, med den riktning som EU har tagit. Opinionsundersökningar på Irland och till och med regeringens egen utredning av nej-rösten har gett en klar bild av människors oro för arbetstagarrättigheter, offentliga tjänster, militarisering och demokrati, och denna oro delas av miljoner arbetstagare och familjer i hela EU.

Den ekonomiska kris vi står inför visar oss att offentliga tjänster och arbetstagarrättigheter i högre grad än någonsin måste skyddas från fria och oreglerade marknadskrafter. När nu regeringarna brottas med krisen blir det allt tydligare att Lissabonfördraget är föråldrat. Regeringarna har återupptäckt behovet av statligt ingripande i de allmänna intressena och behovet av flexibilitet och omdöme när det gäller deras medborgares behov, och de har lärt sig en dyr läxa. De har lärt sig att marknaden inte är kung. Den kan inte erbjuda alla lösningar, och ändå upphöjer man i Lissabonfördraget denna misslyckade fria marknadspolitik som har lämnat efter sig så stor förödelse.

Vi behöver en ny inriktning, och sanningen att säga kan inte Lissabonfördraget erbjuda detta. Irlands regering har inte lyckats föra debatten vidare till andra regeringar. Den har misslyckats med att hitta en bättre lösning, inte bara för Irland, utan även för hela EU. Irlands regering måste lära sig en läxa av folket. Den måste lära sig att leda. Och den måste bli vägledande. Men alla EU:s ledare har ett ansvar att verkligen bemöta medborgarnas oro.

Cyniska politiska manövrer och tom retorik kommer inte att vinna irländarnas stöd för Lissabonfördraget, det kommer inte att avhjälpa de allvarliga bristerna i fördraget, och det kommer framför allt inte ge oss de nya vägar som EU behöver. Ledarna har ett val. De kan antingen leda utifrån vad medborgarna känner och vill, eller så kan de fatta beslut som ligger i lobbyisternas och byråkraternas intressen. Jag vill uppmana EU:s ledare att välja rätt. Lyssna på Irland och hör ekot från Frankrike och Nederländerna om krav på reform, förnyelse och förändring.

Hanne Dahl, för IND/DEM-gruppen. – (DA) Fru talman! Det börjar framstå allt tydligare hur man försöker nå en ruttan kompromiss med Irland för att få dem att acceptera Lissabonfördraget. Jag har sett allt här i parlamentet från manipulering till illa dolda hot i stil med "Vem tror ni kommer att förlora en kommissionsledamot när vi ska till att tillämpa Nicefördragets bestämmelse om att det ska finnas färre kommissionsledamöter än medlemsländer?" Jag har hört det pratas bland framstående opinionsbildare om att slänga ut Irland ur unionen; jag har till och med hört det från en tidningsredaktör i mitt eget land. Det bestämdes vid talmanskonferensen att det beslut om Irland och Lissabonfördraget som togs i utskottet för

konstitutionella frågor inte skulle bli föremål för debatt och plenaromröstning. Likväl beslutade utskottet vid sitt möte i måndags att detta beslut skulle utgöra grunden för talmannens och därmed även parlamentets officiella ståndpunkt. Parlamentet kan dock inte ha en gemensam ståndpunkt i denna fråga.

Vid omröstningen om detta beslut var sexton för och sex mot. Detta utgör, med tanke på att man inte ens har hållit en debatt i kammaren, en mycket dålig grund för en gemensam ståndpunkt. Det är en skandal att se hur demokratin viftas åt sidan i parlamentet, samma parlament där vi så gärna pekar finger och moraliserar över länder som saknar demokrati och där vi hyllar demokratins hjältar med något som vi har mage att kalla Sacharovpriset. Vägen framåt för ett demokratiskt EU är inte ruttna kompromisser, futtiga löften och omoraliska hot. Vägen framåt är en ärlig och öppen debatt.

I de få medlemsstater där makthavarna har vågat höra folkets åsikt har svaret blivit ett klart förkastande av både konstitutionen och fördraget – det blev "nej" i Frankrikes, Nederländernas och Irlands folkomröstningar. Vad behövs mer för att parlamentet ska vakna upp och se att vi helt har tappat kontakten med våra väljare? Var är alla ungtuppar som bröstar upp sig och hotar irländarna och tjeckerna? Är de för fega för att möta väljarna och låta dem bedöma deras vision för EU?

Jim Allister (NI). - (EN) Fru talman! Trots att allt fokus under detta toppmöte borde ligga på den ekonomiska krisen som drabbar oss alla, kommer tragiskt nog mycket tid att gå åt till att diskutera hur vi ska kuva de irländska väljarnas demokratiskt uttryckta vilja.

Den bristande respekten för ett litet lands lagenligt uttryckta ståndpunkt om Lissabonfördraget är påtaglig. Ingen skulle våga köra över ett stort land med sådana Mugabe-inspirerade metoder. Men Irlands väljare är ett lovligt byte att köra med för EU:s elit som värderar sitt älskade Lissabonprojekt högre än enskilda staters demokrati. Det finns en sådan arrogans och ett sådant avsiktligt översitteri mot dem som ointetgör den här elitens planer som så har avskärmat EU från sina väljare. Hela den här anstötliga historien innehåller mer av mobbningspolitik än av demokrati.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Fru talman, herr kommissionsordförande, ärade gruppordförande och ledamöter! Först vill jag återknyta till det som Joseph Daul sade och berömma kommissionen för dess arbete, särskilt när det gäller att stärka det finansiella systemet. Nu finns det fyra viktiga direktiv som sedan september har kunnat läggas fram och antas av Ekofinrådet på mycket kort tid.

Joseph Daul hade helt rätt när han framhävde detta arbete, och också när han framhävde behovet av att återupprätta förtroendet och att ge ett förtroendeingivande intryck. Som flera av ledamöterna har påpekat kommer detta förtroende att byggas upp när vi är enade och samordnade.

För att lugna Joseph Daul kan jag säga att jag känner honom väl, och jag vet att han står mycket närmare den sociala marknadsekonomins värderingar och inte på något sätt är en otyglad kapitalist. Jag kan försäkra er alla om att minsta samröre med honom bekräftar detta. Jag vill tacka honom för detta och även säga att vi faktiskt har börjat arbeta på den institutionella färdplanen, och jag har sett den oro som han och hans grupp har uttryckt i denna fråga.

Jag vill också säga till Poul Nyrup Rasmussen att målet när det gäller sysselsättningsnivån naturligtvis är en central fråga för det franska ordförandeskapet, och att vi håller med om att bättre samordning kommer att ge ett dubbelt eller flerdubbelt mervärde, vilket även har påpekats av andra ledamöter. Även i fråga om metoden, det vill säga lanseringen av särskilda projekt, konkreta mål och en tidsram, håller vi helt med Poul Nyrup Rasmussen.

Jag vill också lugna Graham Watson som har en extremt pragmatiskt och konkret inställning. Han underströk helt riktigt att vi fortfarande behöver agera snabbt. Jag tror inte att jag behöver säga det till rådsordföranden en gång till, men jag ska be honom agera ännu snabbare. Jag tror verkligen inte att han har glömt behovet av att agera snabbt. Jag vill försäkra Watson om att vi är fullt medvetna om den brådskande situationen. Samtidigt får vi inte – som både ni och Avril Doyle som är här i kammaren betonade – offra de långsiktiga kraven för kortsiktiga intressen, särskilt när det gäller kampen mot klimatförändringen, vilket även påpekats av Rebecca Harms. Vi måste stå emot somligas självcentrering och i stället visa solidaritet med våra vänner i Central- och Östeuropa och särskilt med Polen, de baltiska staterna och andra stater. Denna fråga kommer att diskuteras vid Europeiska rådets möte den 11–12 december.

Jag har sagt till Rebecca Harms att vi inte får backa i fråga om dessa mål. Ordförandeskapets avsikt är inte på något sätt att backa i den frågan. Jag sade att det paket som kommissionen lagt fram är konsekvent, att det innehöll flera mål som har fastställts i rätt tid – inte av det franska ordförandeskapet – och att dessa mål

måste respekteras. Detta är en moralisk nödvändighet i den rådande krisen. Vi kan inte gå in i internationella förhandlingar med inställningen att det är utvecklingsländerna som måste göra hela jobbet. Även vi har ett solidariskt ansvar gentemot utvecklingsländerna i denna fråga.

Vad gäller den överenskommelse som nåddes som en del av trepartsdialogen med parlamentet – som jag tackar för – så anser jag för det första att det är en väl avvägd överenskommelse där man fastställt ett mycket tydligt långsiktigt mål för bilindustrin. För det andra har man tagit fram ett progressivt och fullt stimulerande bestraffningssystem som även gäller tillverkarna, och för det tredje har främjandet av grön innovation inkluderats.

När det gäller finansmarknaderna vill jag hänvisa Rebecca Harms till vad jag sade till stöd för Joseph Dauls påpekande. Jag välkomnar Brian Crowleys kommentar om nödvändig samordning. Jag förstår hans uttalande om den irländska regeringens initiativ. Vi står i ett nära samarbete med regeringen och övervakar denna process mycket noggrant, och ni kan räkna med att ordförandeskapet visar förståelse och tolerans, precis som ni önskade.

Jag vill säga till Mary Lou McDonald att vi är införstådda med omständigheterna kring folkomröstningen och den sociala situationen på Irland. Vi kan förstå Irland, och det har inte förekommit någon cynisk manipulation i denna process eller i den dialog som vi har fört med de irländska myndigheterna. Båda sidor försöker att ha en konstruktiv inställning så att – vilket kommissionsordförande José Manuel Barroso poängterade – vi kan fortsätta att hålla den kurs som är absolut nödvändig med tanke på det institutionella läget och Lissabonfördraget, vilket blivit uppenbart i den rådande krisen.

Jag vill säga till Hanne Dahl att vi kommer att arbeta tillsammans med Irland, som vi naturligtvis måste vara solidariska med, men att båda sidor måste ta sitt ansvar. Jag vill också försäkra Jim Allister om att vi kan agera effektivt inom dessa olika områden.

Med tanke på vad som sagts av de olika talarna och av kommissionsordförande Barroso vill jag avslutningsvis säga att jag under debatten slogs av hur oerhört viktigt det är att vi förblir enade och visar vår solidaritet: solidaritet när det gäller ekonomiska och finansiella frågor, solidaritet inför klimathotet, solidaritet med de länder som har de största problemen med energitryggheten, solidaritet i försvarsfrågor och solidaritet även med utvecklingsländerna och de sydeuropeiska länderna, eftersom EU:s politik går ut på att närma sig dessa länder. Vi måste visa solidaritet med Irland, men även ta vårt ansvar för att hitta en lösning och agera så att Lissabonfördraget kan genomföras så snart som möjligt. Vi måste också visa vår solidaritet gentemot länderna i öst och våra grannländer där med tanke på kommissionens initiativ för östligt partnerskap, som helt säkert kommer att godkännas vid Europeiska rådets nästa möte. Detta är det som jag anser vara viktigt i vår hantering av de svårigheter vi nu står inför.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Fru talman! Jag vill fokusera på den viktigaste punkten i mitt inlägg, den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen, och tacka för det mycket breda stödet för den plan som kommissionen lade fram, särskilt inläggen av Joseph Daul, Poul Nyrup Rasmussen, Graham Watson och Brian Crowley. Tack så mycket för ert stöd. Jag är säker på att vi tack vare det franska ordförandeskapets aktiva roll kan göra stora framsteg, och här vill jag lyfta fram Jean-Pierre Jouyets engagemang.

Poul Nyrup Rasmussen talade om ambitioner och avslutade med att säga att ni delar vår ambition. Jag tackar honom för hans inlägg. Först och främst anser jag att sysselsättningen ska vara huvudfrågan. Detta är helt förenligt med målen för Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning. Jag håller med om att det är genom att mäta sysselsättningen som vi längre fram kommer att kunna mäta hur effektiva våra åtgärder har varit. Vi står inför en kritisk och svår period och en mycket tuff uppgift. När det gäller samordning kan ni räkna med kommissionen. Vi vill skapa så stor samordning som möjligt, och vi har verktygen för att göra det. Som vi sade i vårt meddelande kommer vi efterfråga ett nytt konvergensprogram för medlemsstaterna inom ramen för stabilitets- och tillväxtpakten, och vi har även vårt arbete med den europeiska strategin, det vill säga Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning. Med hjälp av de landsspecifika rekommendationerna i Lissabonstrategin – vi återkommer till detta direkt efter Europeiska rådets möte den 18 december – och med hjälp av de nya stabilitets- och konvergensprogrammen är vi säkra på att medlemsstaterna kommer att kunna samordna sitt genomförande av strategin.

Men nu ska jag som alltid vara mycket ärlig och öppen mot er. Ni säger att ni stöder Lissabonstrategin. Jag ber er att även stödja oss, de olika politiska grupperna, och inte bara den egna politiska gruppen, när ni talar med finansministrarna i våra regeringar. Detta är mycket viktigt. Det är viktigt att nå överenskommelser med regeringarna över nations- och partigränserna om vi vill lyckas.

Det är det som är den stora frågan, eftersom det bland medlemsstaterna alltid funnits ett starkt motstånd mot blotta tanken på samordning. När vi utvärderade Lissabonstrategin efter Kokrapporten var det några av medlemsstaterna som helt förkastade idén om samordning. För någon tid sedan när krisen var i antågande var det några mycket betydande politiker som inte kunde förlika sig med tanken på en europeisk plan, och än mindre med tanken på samordning.

Jag vågar påstå att det redan finns ett samförstånd om att det bör finnas en viss nivå av samordning för att få till stånd en återhämtningsplan. Men om jag ska vara helt ärlig är vi ännu inte fullt samstämmiga, till exempel i fråga om att använda ännu outnyttjade medel ur gemenskapens budget. Detta diskuterades i går i rådet (ekonomiska och finansiella frågor) utan att någon överenskommelse nåddes. Vi nådde en mycket viktig överenskommelse, men den rörde vårt förslag om ökat kapital för Europeiska investeringsbanken. Vi nådde även andra mycket viktiga överenskommelser.

Sammanfattningsvis skulle jag vilja säga att vi är för ett förstärkt samarbete, men som ni vet har det länge funnits motstånd. Min politiska poäng är följande: om vi inte nu, när vi står öga mot öga med krisen, kan enas om ökad samordning, när kommer vi då att kunna göra det? Därför sade jag i mina inledande kommentarer att detta är ett test för EU. Förutom de viktiga konkreta ekonomiska aspekterna av vårt agerande är det också ett test för att se om EU verkligen vill omsätta det här krismedvetandet till verklig samordning i framtiden. Detta kommer att vara kommissionens ståndpunkt som jag kommer att framföra i Europeiska rådet.

Slutligen vill jag framföra en sak när det gäller smart grön tillväxt. Vi har tagit med det i förslaget. Jag tackar för era kommentarer i den här frågan. Vi har lagt fram mycket konkreta förslag som gäller energieffektivitet, snabbt införande av gröna produkter och utveckling av grön teknik för bilindustrin och byggsektorn, just för att vi vill göra klart att vi i våra förslag till medlemsstaterna inte är ute efter att göra av med pengar bara för sakens skull.

Att göra av med pengar bara för sakens skull är ingen lösning. Det allra viktigaste är att vi använder våra pengar på ett intelligent sätt. Vi behöver utgifter som är förenliga med det omedelbara, kortsiktiga behovet att stimulera efterfrågan – av skäl som jag anser inte behöver nämnas – men även utgifter som är en verklig investering för framtiden, för vår gröna plan, för vår kamp mot klimatförändringarna, för energieffektivitet, sammankoppling och innovation. Det här är vårt förslag: utgifter som inte innebär en konflikt mellan de kortsiktiga behoven och våra mål på medellång och lång sikt. Det är detta förslag vi kommer att försöka få godkänt i Europeiska rådet. Jag tror verkligen att vi nu har kommit mycket närmare ett godkännande, och jag hoppas att det ska fattas historiska beslut vid Europeiska rådets nästa möte.

Timothy Kirkhope (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag är glad att än en gång kunna vända mig till parlamentet i egenskap av nyvald ledare för den brittiska konservativa delegationen. Jag kan förvissa er om att jag inför valet till Europaparlamentet kommer att argumentera starkt för det slags EU som mitt parti vill ha och vara starkt kritisk till det socialistiska EU som Poul Nyrup Rasmussen – som precis lämnade oss – och hans kolleger målade upp i det valmanifest som offentliggjordes i veckan. Det är verkligen en sorglig läsning.

Två av mina kolleger var i Mumbai med handelsdelegationen förra veckan, och de svävade i stor fara. Jag vill framföra vårt fördömande av dessa grymheter och vårt tack till det franska ordförandeskapet för dess handlingskraft och det skydd det gav parlamentsledamöterna i delegationen, däribland mina brittiska kolleger.

Rådet har en fulltecknad dagordning med Lissabonfördraget, klimatförändringarna och den gemensamma jordbrukspolitikens framtid. Jag kommer bara att ta upp de ekonomiska frågorna just nu. I Storbritannien har regeringen aviserat den högsta lånenivån i vårt lands historia. Vår finansminister kommer att öka vår statsskuld till en biljon brittiska pund inom de kommande fem åren. Han har även meddelat regeringens avsikt att spendera 20 miljarder pund samtidigt som han tar tillbaka 40 miljarder pund i skattehöjningar. Hans så kallade skattestimulans kommer att göra att vårt lands recession – som kommissionen helt riktigt påpekat – kommer att bli den längsta och djupaste i hela EU. Bara i länder med starka offentliga finanser kan en stimulanspolitik av den här typen vara till någon hjälp. Storbritannien får nu dras med enorma lånesummor under överskådlig framtid.

Förra veckan fick vi reda på detaljerna i kommissionens viktiga återhämtningsplan, som jag anser innehåller några mycket positiva inslag, men jag är rädd att detta initiativ i sig inte kommer att lösa de mest akuta problemen. Vårt fokus bör ligga på att få bankerna att låna ut pengar till varandra, till företag och till privatpersoner. Med en arbetslöshet som kommer att skjuta i höjden måste vi bygga upp ett förtroende, och inte låta våra barn och barnbarn tampas med de skulder och höga skatter som vi har lämnat efter oss.

Jo Leinen (PSE). - (DE) Fru talman! Till skillnad från Timothy Kirkhope vill jag säga att valmanifestet från Madrid är ett dokument fyllt av hopp och ett budskap om att det finns vägar ut ur den här krisen som vi måste stödja med all vår kraft.

Parlamentet stöder det franska ordförandeskapet vid toppmötet nästa vecka när det till slut ska få klarhet i ratificeringen av Lissabonfördraget. Vi kan inte gå in i valet till Europaparlamentet och vara osäkra på om det här fördraget kommer att genomföras eller inte. Det skulle vara en inbjudan till alla EU-motståndare att utnyttja valet för att ställa sig på tvären och debattera för och emot ett fördrag som redan har ratificerats av 25 medlemsstater. Därför har utskottet för konstitutionella frågor utarbetat en resolution där vi uppmanas att göra allt vi kan för att få igenom en ratificering, kanske till och med före valet. Vi måste en gång för alla få klarhet vid toppmötet. Detta kan inte skjutas upp till nästa år.

Det kommer att bli en andra folkomröstning på Irland. Vårt uttalande om information till medborgarna, *Communication in Partnership*, är ett test för hur väl vi klarar av att informera medborgarna. Vi får inte överlåta denna uppgift på EU-motståndarna.

Andrew Duff (ALDE). - (EN) Fru talman! Jag tror att vi äntligen börjar göra framsteg i fråga om Lissabonfördraget. Den tjeckiska domstolen och det irländska parlamentet har på ett grundligt och beslutsamt sätt brutit udden av de nationalistiska och reaktionära krafternas attacker mot fördraget. Den framstående företrädaren för Sinn Féin har förstås lämnat lokalen, men jag uttalar mig inte i den här frågan som lobbyist, utan som demokrat.

Nu måste det tjeckiska parlamentet och den irländska regeringen ta nästa avgörande steg. Vi behöver ett tydligt löfte från Irlands premiärminister om att den andra folkomröstningen ska hållas vid en bestämd tidpunkt, och vi behöver en mer professionell kampanjplan. Vårt parlament väddar till irländarnas stora generositet och skarpa intellekt för att de ska förstå vilka allvarliga konsekvenser ett andra "nej" skulle medföra.

Konrad Szymański (UEN). - (PL) Fru talman! Polen har gjort mycket för att nå en kompromiss om klimatpaketet. Vi föreslog att basåret skulle ändras och att man skulle inkludera koldioxid som absorberas av skog i beräkningarna. I dag vill vi föreslå ett system med den bästa möjliga tekniken som riktmärke där några utsatta industrier undantas från auktionssystemet.

Nu måste ordförandeskapet ta nästa steg. När vi nu kunde hitta en lösning för den tyska bilindustrin, varför kan vi inte hitta en för de centraleuropeiska länderna? Vårt land kan inte gå med på en skenbar kompromiss som bara leder till att det tar ännu längre tid för Polen att närma sig auktionssystemet.

Vi kan inte gå med på att hypotetiska klimatförändringsmål uppnås på bekostnad av ökade energipriser genom att man förpassar produktionen av el, cement, metall och glas utanför EU så att målen kan nås, men till priset av långsammare ekonomisk utveckling och massuppsägningar. Ingen i Polen kan gå med på det. Varken regeringen eller oppositionen kan göra det.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). - (EN) Fru talman! Hela den moderna världsekonomin grundar sig på en gigantisk skuldpyramid: staternas, bankernas, bolagens och företagens skulder. Skulderna hänger ihop med varandra. De uppmärksammade strukturella bristerna i det ekonomiska systemet och vårt helt snedvridna marknadsekonomiska system är i grund och botten kopplade till ett creditsystem.

Den dysfunktionella ekonomin är ett resultat av att systemet för att generera pengar är kopplat till krediter. Maurice Allais jämförde det med en cancer som obarmhärtigt tär på den kapitalistiska ekonomin. Detta system skapar en köpkraft som inte har någon motsvarighet i verkligheten. Därför måste vi genomföra grundliga reformer av bank- och finanssystemen. Skattesystemet måste förändras, och det måste även bli en ändring på hur börserna fungerar.

När det gäller den plan som går ut på att fylla på med pengar i de finansiella hålen – som man uppenbarligen gör även i mitt land – så tycker jag att man kan kasta den i papperskorgen.

Jana Bobošíková (NI). - (CS) Mina damer och herrar! Jag hoppas att regeringscheferna för de olika EU-länderna nästa vecka kommer att förkasta kommissionens förslag till ett gemensamt svar på den ekonomiska krisen. Att slösa 200 miljarder euro av skattebetalarnas pengar på gröna investeringar och innovationer är ingen bra lösning för 27 olika ekonomier. Det är inte heller någon bra lösning att höja eller sänka skatterna centralt eller att reglera storleken på budgetunderskott och statliga garantier. Jag är helt övertygad om att medlemsstaterna måste samarbeta, men de måste själva få besluta om sina egna särskilda åtgärder utifrån den situation som råder i varje enskilt land i stället för att dessa beslut ska tas i Bryssel.

Rådet bör även låta bli att pressa medlemsstater för att få igenom en ratificering av Lissabonfördraget. Det måste förstås att det inte är irländarnas fel att vi inte kommer någon vart med fördraget. Jag är rädd att Lissabonfördraget kommer att förändra dagens EU till en plats med konflikter, svek och splittring. Det beror på att fördraget ger de större staterna ett rättsligt tillhug som de kan slå de mindre staterna med, vilket endast kommer att leda till våld, krig och fattigdom. Lissabonfördraget hotar existensen av ett EU som arbetar för frihet, välfärd och fred.

Karl von Wogau (PPE-DE). - (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Svårigheterna med att evakueras EU-medborgare från Mumbai har visat oss hur viktigt det är med bättre samordning i säkerhets- och försvarsfrågor inom EU. Samarbetet med rådet har gått mycket bra de senaste månaderna. Samarbetet med det franska ordförandeskapet och rådet har varit mycket givande.

Den största händelsen var utan tvekan krisen i Georgien. Där agerade rådets ordförandeskap snabbt. Man förhandlade fram en vapenvila och såg till att observatörer snabbt var på plats i Georgien – EU befann sig i händelsernas centrum. Samtidigt uppdagades dock vissa brister. Vi såg att Bryssels verktyg för krishantering verkligen hade nått gränsen för sin kapacitet den här gången. Det är uppenbart att vi ytterligare måste förbättra både EU:s förmåga till förebyggande analys och dess verktyg för krishantering.

Som vi alla vet håller EU just nu på att se över sin säkerhetsstrategi fram till årets slut. Denna strategi har visat sig vara värdefull, och principerna måste vi behålla. Däremot finns det enskilda detaljer som måste ändras och anpassas till mer moderna förhållanden. Det finns dock en sak som är ännu viktigare än att anpassa säkerhetsstrategin, och det är att tillämpa den. Därför vill Europaparlamentet få fram en vitbok om säkerhet och försvar. Kanske den franska vitboken om den här frågan kan tjäna som modell, för vi behöver en bred debatt om utarbetandet av denna vitbok. Vi behöver en offentlig debatt om säkerheten i EU. EU:s säkerhet är inte en fråga som man ska besluta om bakom stängda dörrar – det här är en fråga som berör alla våra medborgare.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Fru talman! Det finns en otroligt stark önskan bland irländarna att förbli fullt delaktiga i EU:s arbete och att se till att EU kan verka effektivt och öppet i medlemsstaternas intressen. Detta är särskilt viktigt i den rådande finansiella och ekonomiska krisen.

Men de irländska medborgarna behöver försäkras om att nej-sidans vilseledande påståenden om Lissabonfördraget i fråga om kommissionen, abort, värnplikt, militär neutralitet, arbetstagarättigheter och offentliga tjänster inte grundar sig på verkliga fakta.

För att påtagligt öka möjligheterna till en ratificering av Lissabonfördraget måste statscheferna besluta att Lissabonfördraget, när det väl har trätt i kraft, ska kunna garantera att alla medlemsstater återfår rätten att utse kommissionsledamöter utan restriktioner. En förlängning av denna rättighet från 2014 till 2019 kommer inte att vara nog för att för att vi ska kunna vara säkra på att fördraget ratificeras på Irland.

Dessutom behöver irländarna ett löfte om att lägga till en social klausul om arbetstagarättigheter i direktivet om utstationering av arbetstagare, liknande den klausul som lades till tjänstedirektivet. Det skulle göra mycket för att förhindra de problem som uppstod i och med Laval-, Viking- och Rüffertdomarna, som också skapade oro på Irland. Jag vill uppmana rådet och kommissionen att ta itu med dessa frågor omgående vid det kommande toppmötet.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). - (PL) Fru talman! Det paket med krisåtgärder som antogs av kommissionen och medlemsstaterna kommer att förstöra stabilitetspakten. Det glädde mig att man har föreslagit en utvärdering av det, men det är viktigt att se till att den nya pakten inte blir ännu ett fantasiprojekt och ännu ett sätt för oss att skämma ut oss på.

Bör vi inte också se över kriterierna för medlemskap i euroområdet, samtidigt som vi gör ändringar i stabilitetspakten? Vissa stater grundar sina förhoppningar om valutastabilisering på denna åtgärd och fruktar en upprepning av de senaste spekulativa attackerna mot deras valutor. Dessutom undrar jag hur vi ska tolka EU:s stränga hållning när det gäller de polska skeppsvarvens problem, i en situation där vi sanktionerar stöd till olika industrier inom ramen för stabilitetspakten?

Och kan det verkligen vara omöjligt att hitta en lösning när det gäller koldioxidutsläppen som gör att Polen slipper importera billig el från Ukraina och Ryssland?

Inese Vaidere (UEN). - (LV) Mina damer och herrar! Först vill jag tacka kommissionen för den ekonomiska återhämtningsplanen och uttrycka min förhoppning om att den inte kommer att användas för att stödja inkompetenta bankdirektörer och deras löner, utan i stället bli ett verkligt stöd för företagandet. Våra företagare

jobbar under de kanske allra svåraste arbetsförhållandena, eftersom de ständigt brottas med enorma byråkratiska krav. Samtidigt som vi nu utför en hälsokontroll av den gemensamma jordbrukspolitiken borde vi även se över våra direktiv och förordningar för att kontrollera att det inte finns onödigt många byråkratiska hinder för våra företag och att medlemsstaternas tillämpning av dessa förordningar och direktiv inte har blivit alltför byråkratisk. Våra företagare är de enda som kan ta oss ut ur den här krisen. Därför borde vi utföra en noggrann hälsokontroll.

I fråga om klimatförändringarna stöder jag helhjärtat argumentet om flexibilitet när det gäller utsläppspolitiken, eftersom exempelvis mitt land nådde och översteg målet om minst 20 procent förnybara energikällor för någon tid sen. Jag vill inte se att mitt land, som verkligen behöver få i gång den ekonomiska utvecklingen, ställs inför ytterligare hinder.

Irena Belohorská (NI). - (SK) Trots att den andra halvan av året rent tidsmässigt inte är den mest idealiska perioden har fransmännen under sitt ordförandeskap visat att de med rätta kan ses som ledare och som en drivande kraft i EU. Jag har suttit som ledamot i parlamentet i fyra och ett halvt år. Jag kan med säkerhet säga att Frankrike är det ordförandeland som mest aktivt har försökt hitta lösningar på de 27 olika medlemsstaternas problem.

Den historiska förändring som skedde när man valde den karismatiska och mycket aktiva Nicolas Sarkozy till president är utan tvekan positiv. Sarkozy bevisade även sin kompetens genom sin omedelbara reaktion på krisen mellan Ryssland och Georgien. Finanskrisen bröt ut under den här perioden, och det franska ordförandeskapet svarade omgående genom att visa på behovet av en systematisk lösning och en ändring av EU:s kontroll- och finansomstrukturer, även ur ett globalt perspektiv. Det var under det franska ordförandeskapet som EU började anses som en aktiv deltagare i världspolitiken, när G8- och G20-länderna sammanträdde på initiativ av det franska ordförandeskapet och kommissionens ordförande José Manuel Barroso.

Jag tror att Europeiska rådets kommande möte kommer att bli lyckat och att alla EU:s institutioner kommer att kunna gå vidare tillsammans.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). - (EN) Fru talman! På rådets begäran och på önskemål av parlamentet har kommissionen utarbetat ett dokument som offentliggjordes i dag om östligt partnerskap. Det kommer att läggas fram vid toppmötet, vilket rådsordföranden Jean-Pierre Jouyet har meddelat.

Jag vill gratulera och berömma kommissionen för detta dokument. Parlamentet har länge stöttat och uppmuntrat tanken på att fördjupa förbindelserna till våra grannar i öst. EU behöver vara tydligt närvarande i östländerna och samverka med grannländerna i Medelhavsområdet. För att få stabilitet omkring oss bör vi erbjuda våra närmaste grannar konkreta framtidsvisioner. Därför bör vi stödja tanken på ett utökat samarbete inom fem viktiga områden: associeringsavtal, en multilateral ram för samarbete, ett omfattande och verkligt frihandelsområde, liberalisering av viseringsbestämmelserna som gör det möjligt att resa utan visum, och sist men inte minst, en tryggad energiförsörjning.

Jag välkomnar särskilt förslaget att EU ska öka sitt ekonomiska stöd till de östeuropeiska länderna i den europeiska grannskapspolitiken. För två år sedan lade vi i parlamentet fram idén om att stärka det parlamentariska samarbetet i grannskapspolitiken för länderna i Östeuropa. Vårt förslag går ut på att inrätta en gemensam parlamentarisk församling bestående av ledamöter från Europaparlamentet och företrädare för de sex grannländernas parlament. Ett sådant forum skulle vara en perfekt plattform för samarbete med våra grannländer, men också för samarbete dem emellan.

EU behöver ha vänskapliga förbindelser med sina grannländer, men grannländerna behöver också komma överens sinsemellan. Därför är jag särskilt glad åt förslaget om att inrätta Euronest, en församling som – om kommissionen går med på det – kommer att vara ett verktyg för en demokratisk och parlamentarisk granskning av projekt för östligt partnerskap.

Projektet för östligt partnerskap innebär inte bara att vi får ett nytt, större format – det kommer även att stärka EU:s interna och externa förbindelser. När vi utvidgar oss och uppdaterar våra politiska och ekonomiska förbindelser med grannländerna i öst kommer vår ekonomiska genomslagskraft och vårt politiska och internationella inflytande att öka.

Jan Andersson (PSE). - Fru talman! Den viktigaste uppgiften för europeiska politiker de närmaste åren är att värna sysselsättning och välfärd. Vi har haft några goda år bakom oss, men nu ser vi en snabbt ökande arbetslöshet. Jag delar kommissionens uppfattning om behovet av samordnade insatser och av att binda

ihop de kortsiktiga åtagandena och insatserna med långsiktiga åtaganden. Jag stöder även Poul Nyrup Rasmussens förslag om tydliga mål för att upprätthålla sysselsättningen.

När det gäller de kortsiktiga insatserna är det viktigt att konsumenterna har förtroende för ekonomin. Vi ska värna om dem som har det sämst ställt och deras konsumtion framför allt.

När det gäller de mer långsiktiga lösningarna är det viktigt inte bara med en tidigareläggning av investeringar som ändå skulle göras i mer miljövänlig infrastruktur, miljövänligt byggande, utan också i löntagarnas kompetensutveckling så att vi står starka i framtiden. Vi ska kombinera våra instrument på europeisk nivå med samordnade insatser i medlemsländerna. Vi ska inte göra som en del säger, nämligen göra för lite, eftersom vi då riskerar att få både högre budgetunderskott, högre arbetslöshet och sämre välfärd. Vi måste agera snabbt och agera tillräckligt starkt!

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Fru talman! Ett av de ämnen som ska diskuteras vid Europeiska rådets kommande möte är klimatförändringspaketet.

Frågan om koldioxidutsläpp och de frågor som förknippas med den så kallade globala uppvärmningen börjar mer och mer likna en ideologi. Ren luft och en ren miljö är viktigt för oss alla. Men forskningen visar att människans inverkan på klimatförändringarna är minimal.

Om det är sant att människan orsakar så lite som fyra procent av de globala koldioxidutsläppen och att EU:s är ansvarigt för 15 procent av den summan, betyder det att vi kommer att satsa hundratal miljarder euro på att minska de globala koldioxidutsläppen med mindre än en halv procent, medan länder som Indien och Kina ökar sina utsläpp.

Det är förvånande att beslutsfattarna i EU inte kan förstå detta. Det är knappast någon slump att vissa länder, exempelvis Frankrike, vill sälja sina utsläppsrätter för koldioxid till andra. Av deras agerande att döma kommer säljarna att ta över bland annat polska kraftverk inom en snar framtid.

Mot bakgrund av detta är det viktigt att vi omdefinierar innebörden av solidaritet inom EU.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Det kommande toppmötet har många allvarliga frågor att ta itu med, inte minst frågan om en samordnad, EU-omfattande reaktion på den allvarliga ekonomiska nedgången. Till råga på allt pågår en allvarlig förtroendekris i våra banksystem som beror på att bankerna inte klarat av att hålla den likviditetsnivå som krävs för att stödja den dagliga kommersiella och industriella företagsverksamheten i våra medlemsstater. Därför riskerar miljoner varaktiga arbetstillfällen och tusentals väletablerade företag att gå under just nu. Nu måste alla EU-institutioner gå samman för att ta itu med krisen. Precis som det står i kommissionens återhämtningsplan inträffar den här krisen precis före en omfattande strukturell förändring mot en koldioxidsnål ekonomi som innebär stora nya ekonomiska möjligheter och riktigt stora fördelar för den som vågar gå i bräsch för denna utveckling.

Detta för mig till toppmötets diskussion om klimat- och energipaketet som vi kommer att diskutera länge i morgon, så jag ska nöja mig med att endast ta upp en punkt här. Jag vill understryka hur viktigt det är att vi respekterar medbeslutandeförfarandet mellan rådet och parlamentet. Jag vill även betona att alla politiska överenskommelser i kvarstående frågor – frågor inom parentes – som diskuteras och beslutas av stats- och regeringscheferna kommer att läggas fram av det hårt arbetande franska ordförandeskapet som kompromissändringsförslag för kommande trepartsdialoger. Dessa kan parlamentet sedan anta eller förkasta. Vi ska lämna frågan här, och trots att jag helt stöder överenskommelser vid första behandlingen bör ni vara medvetna om att det inte kommer att ske till vilket pris som helst.

Nu till frågan om Lissabonfördraget. Vi har haft tid att smälta och analysera resultatet av folkomröstningen den 12 juni, men jag vill säga till Jean-Pierre Jouyet att vi inte kommer – och inte ens bör försöka – att ratificera igen i början av nästa år. Om vi gör det riskerar vi att misslyckas igen, med tanke på hur illa omtyckt vår regering är just nu. Vänta er inte att vår premiärminister snart ska komma med en färdplan där han fastställer datumet för en ny omröstning, om han nu gör det överhuvudtaget. Jag har suttit här och lyssnat på de cyniska uttalandena av Sinn Féins företrädare om risker för militarisering som gömmer sig i Lissabonfördragets finstilta text. Jag har även lyssnat till Jim Allisters falska omsorg om den irländska väljarkåren. Detta är bara några exempel på den intellektuella ohederlighet som de irländska väljarna utsätts för. Men det finns en valkrets som vi måste måna om. Jag vill tacka det franska ordförandeskapet för dess erbjudande om att bistå med de rättsliga garantier och de försäkringar som kan komma att krävas. Jag tackar alla ledamöter och er, fru talman, för er förståelse när vi nu fortsätter att pröva ert tålamod.

Jan Tadeusz Masiel (UEN). – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag tackar det franska ordförandeskapet för dess framgångar och önskar det lycka till vid toppmötet. När fransmännen övertog ordförandeskapet visste de inte att en global finanskris skulle bryta ut, och att den här krisen skulle bli deras största utmaning. Jag hyser respekt för Frankrikes och för EU:s hantering av krisen.

När det gäller den andra frågan som ska diskuteras vid mötet, nämligen klimatförändringarna, gläder det mig att det franska ordförandeskapet förstår att det kommer att bli svårt för vissa medlemsstater att sluta med användningen av kol i sin elförsörjning, och jag hoppas att man kommer att ta hänsyn till det. Polen har visat sig vara villigt att delta i arbetet för att minska koldioxidutsläppen genom att låta Världsklimatkonferensen hållas i Poznań. Vi behöver dock tid för att förändra våra energiförvaltningssystem, och vi räknar med solidaritet från hela EU i den frågan.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja belysa en annan sida av saken. Toppmötet kommer att äga rum i ett skede där förtroendet börjar växa bland EU:s medborgare. Mer än två tredjedelar av Österrikes invånare – men inte bara de – anser att vi måste ha EU:s hjälp för att klara av den här krisen, vilket betyder att vi måste göra det tillsammans.

Medborgarna blir alltmer medvetna om hur viktigt det är med en gemensam valuta, inte bara inom euroområdet, utan framför allt utanför. De upplever att det är först när vi agerar som den enade kontinenten Europa som vi kan spela någon roll och ha någon chans i den här världen. Det krävs en ökad känsla av samhörighet och en bättre besluts- och handlingsförmåga om vi ska klara av att minska energiberoendet, bekämpa klimatförändringarna, hantera finanskrisen och utarbeta en trovärdig politik för försvarsfrågor, säkerhetsfrågor och utrikespolitiska frågor.

Om vi tar vara på den här möjligheten kommer vi att på ett ansvarsfullt sätt leva upp till medborgarnas förväntningar. Vi måste utarbeta en gemensam färdplan för ratificeringen av Lissabonfördraget. Vi måste skapa en konsekvent, effektiv och professionell lagstiftning som ett svar på finanskrisen. Vi måste inrätta europeiska tillsynsmyndigheter med Europeiska centralbanken som modell. Vi måste visa hur en social marknadsekonomi fungerar på ett ansvarsfullt sätt som ett europeiskt regelverk i frågan om klimatskydd.

Vi har inte bara fått en kris och en massa byggprojekt på halsen; vi har även fått en möjlighet. Låt oss ta vara på den och dra lärdom av våra tidigare misstag. Vi visste mycket och agerade för lite och för sent. Det är dags att börja om på nytt med EU:s medborgare.

Umberto Pirilli (UEN). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Den kris som vi nu diskuterar är som en tsunami: allvarlig och förödande. Hittills har den gjort så att finansmarknaden har kollapsat och realekonomin har urholkats i grunden. Det åtgärds paket på 200 miljarder euro som antogs vid EU-toppmötet verkar enligt min åsikt vara helt otillräckligt. Denna siffra är mindre än de summor som EU:s aktiemarknader förlorat under en enda av de många dagar som de stängde med ett stort underskott. Vi måste bli djärvare, modigare och visa mer av den europeiska andan.

Jag instämmer, med min grupps samtycke, i att medlemsstaterna ska förlita sig på sina egna reserver och i gengäld få en europeisk obligation att handla med på marknaderna, och kommissionens ordförande José Manuel Barroso har redan fått befogenhet att sätta i gång med detta. Det kommer dock att krävas av medlemsstaterna att de investerar samma belopp i infrastruktur och i en politik som stöder produktionssystemet och de som drabbats av sociala svårigheter. Dessa obligationer, som kopplas till värdet på medlemsstatens reserver, kommer att skapa förtroende och hjälpa staten att nå den nödvändiga likviditetsnivån på 2–5 procent av BNP och att hålla den politiska linje som vi alla är överens om. Allt detta genomförs utanför Maastrichtfördraget, tillsammans med en lämplig återhämtningsplan.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Vito Bonsignore (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi står inför en finanskris som saknar motstycke, men enligt min mening hade det varit möjligt att förutse och undvika den, och det borde vi ha gjort. Den ekonomiska krisen beskrevs tidigare av kommissionens ordförande José Manuel Barroso som "plötslig och oväntad". Jag är av en annan åsikt. Den ekonomiska krisen har varit plötslig, men tecknen har funnits där ända sedan Internationella valutafonden kom med sina indikationer våren 2007. Nu uttalar sig dock rådsordföranden och kommissionens ordförande Barroso på ett mycket mer passande sätt och verkar, enligt min åsikt, helt medvetna om situationens allvar.

Jag håller med Othmar Karas. EU:s medborgare vänder sig till oss, och vi måste agera. Jag måste säga att den återhämtningsplan på 200 miljarder euro som ni, herr kommissionsledamot, har tagit fram är otillräcklig. Vi måste vara tydliga här. Kanske det var allt ni kunde göra, men det är otillräckligt. Jag anser att vad ni måste ta itu med nu, i en så extraordinär situation som denna, är att skapa extra, separata resurser genom att låna direkt från marknaden.

Jag vill även kort nämna Europeiska centralbanken. Det är många som ogärna diskuterar denna institution, men vi ska inte gå in på varför det är så. Jag anser att Europeiska centralbanken bör sänka räntan med en procentenhet i morgon. Om den endast sänker räntan med en halv procentenhet kommer den än en gång att svika marknaderna. Europeiska centralbankens jobb är att hålla priserna stabila, vilket kommissionen och alla andra har poängterat. Men jag tror att detta kan uppnås utan att justeringen av räntenivåerna måste följa inflationsindex. Ibland måste justeringen vara mer flexibel och förutseende.

Jag håller med kommissionens ordförande Barroso om att vi måste fortsätta att använda våra pengar på ett förnuftigt sätt. Vi måste börja vidta åtgärder i denna riktning inom EU-institutionerna och medlemsstaterna, vilket även omfattar oss själva inom Europaparlamentet. Vi behöver kanske rusta oss själva för att bättre stödja det mod som kommissionen för närvarande visar prov på.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill tacka det franska ordförandeskapet för rådet för att de har uppmärksammat och löst många problem under de senaste månadernas svårigheter. Vi vet dock att vår handlingsförmåga är starkt beroende av Lissabonfördraget. Vi ser här att det finns en rapport från de båda irländska parlamenten. Ni, herr talman, har påpekat att det är en mycket förnuftig, förutseende och intelligent rapport där man uttrycker oro för vissa saker, men där man även visar på vilka sätt vi kan lösa detta problem tillsammans.

Jag skulle vilja be det franska ordförandeskapet att utarbeta en färdplan där vi på allvar kan bemöta irländarnas synpunkter och farhågor även i frågor som inte har något med fördraget att göra – exempelvis frågor om kommissionsledamöter – men som också erbjuder en väg ut ur det bristfälliga demokratiska läge som de själva vill råda bot på genom bättre förbindelser mellan parlamentet och regeringen på Irland. Med detta som utgångspunkt har vi en möjlighet att ratificera fördraget om vi följer den väg som det irländska parlamentet tydligt har pekat ut. Jag anser att vi bör ta den här vägen för att uppmuntra våra irländska vänner. När vi gör detta bör vi ha en tidsplan i åtanke för att förhindra att vi släpar efter på grund av valet i Storbritannien. Finanskrisen visar tydligt att fler och fler medborgare börjar inse att EU är nödvändigt, vilket det franska ordförandeskapet har bevisat i sin hantering av situationen i Georgien och av finanskrisen.

Neena Gill (PSE). – (EN) Herr talman! Jean-Pierre Jouyet nämnde tidigare terroristattacker i Mumbai och uttryckte sin solidaritet med Indien. Jag uppskattar verkligen detta. Men värmande ord behöver backas upp av handling. Med tanke på den enorma ökningen av antalet döda i terroristattacker över hela världen där oskyldiga människor från jordens alla hörn allt oftare får utgöra måltavlor, anser jag att det är försumligt av rådet att inte sätta denna fråga på dagordningen för mötet nästa vecka. Den här frågan är precis lika viktig som alla andra frågor vi diskuterar. USA agerar, men vi gör det inte.

Just nu är Condoleezza Rice på plats, men var är Javier Solana? Spänningarna ökar mellan två kärnvapenmakter. EU kan och borde göra mer, särskilt genom att se över överenskommelser som det strategiska samarbetet med Indien, och genom att på ett tillfredsställande sätt ge stöd till de tankar som uttrycktes där så att vi kan förverkliga dem.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Herr talman! Vid rådets sammanträde kommer man att diskutera hur Lissabonfördraget ska genomföras. En nyckel till lösningen är att varje medlemsstat ska ha sin egen kommissionsledamot. Jag hoppas att detta förslag kommer att övervägas noga och sedan genomföras. Under det franska ordförandeskapet kunde Frankrike knappast invända mot förslaget med motiveringen att kommissionen skulle vara för stor, eftersom vi vet att det just nu sitter 37 ministrar i den franska regeringen. Uppfattningen att kommissionen skulle vara för stor om varje medlemsstat har en kommissionsledamot har aldrig varit hållbar. Jag anser att det skulle föra medlemsstaterna närmare varandra och öka legitimiteten, och jag hoppas att man i rådet kommer att ta sitt förnuft tillfång och häva de tidigare besluten eftersom de inte var helt rationella.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Sedan Kyotoprotokollet skrevs under har Polen minskat sina koldioxidutsläpp med 33 procent. Under samma period ökade några andra EU-länder sina utsläpp, trots att deras elproduktion inte i första hand är kolbaserad. Därför är försöket att flytta fram det datum som ska tjäna som utgångspunkt för utsläppsnivåerna till en tidpunkt efter undertecknandet av Kyotoprotokollet ett bevis på hur orättvist man resonerar i hanteringen av detta problem.

Samtidigt anser jag att det är en mycket märklig idé att försöka mildra effekterna av finanskrisen genom att se till att 80 000 polska skeppsvarvsanställda blir av med sina jobb. Jag hoppas fortfarande att kommissionen kommer att häva detta beslut som är så oförnuftigt under de rådande omständigheterna.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag ber om ursäkt för min dåliga röst, men det kanske är lika bra. Jag har nog retat upp mig på några av de kommentarer som uttrycktes av min kollega från Sinn Féin i fråga om Lissabonfördraget.

Låt mig bara säga att vi på Irland har börjat i galen ända. Vi har faktiskt haft en mycket bra debatt om Lissabonfördraget efter folkomröstningen. Jag önskar att det hade varit tvärtom! Nu pratar man med lite vett och sans på Irland.

Jag kan även säga till de illa ansedda byråkraterna och lobbyisterna att ni enligt min uppfattning är något av det bästa vi har. Jag tycker helt uppriktigt att ni borde bita tillbaka med tanke på hur ironiskt det är att Sinn Féin talar om offentliga tjänster, som styrs av byråkrater, och samtidigt fördömer byråkraterna på dessa institutioner.

Vi får vänta och se vad den irländska regeringen säger nästa vecka. Allmänheten har inte särskilt stort förtroende för regeringen just nu, så det kanske inte är det bästa tillfället att prata om en ny folkomröstning om det är det som behövs. Men jag tror att förnuftet kommer att vinna mark på Irland och att folket nu funderar på den situation vi befinner oss i och inser att vi behöver vara fullt delaktiga i EU med tanke på den kris som nu råder.

Richard Corbett (PSE). - (EN) Herr talman! I en situation där 25 eller 26 länder har sagt "ja" till Lissabonfördraget och endast ett land har sagt "nej" är det inte orimligt att ställa frågan om detta land är villigt att tänka om under förutsättning att vi andra är villiga att bemöta de farhågor som uttrycktes när de röstade nej. Detta är inte att ignorera resultatet av den irländska folkomröstningen – det är att svara på resultatet av den irländska folkomröstningen, att uppmärksamma de farhågor som uttrycktes och att försöka bemöta dem.

Men detta förutsätter förstås att Irland informerar de övriga länderna om exakt vilka farhågor som uttrycktes. Irland måste utarbeta en lista med krav som vi kan bemöta, eller åtminstone förhandla om. Vi måste förstås hitta en lösning som är godtagbar för alla 27 länder. Detta bör helst inte innebära att vi omförhandlar hela fördraget, utan att vi tolkar det, klargör det och anpassar genomförandet av det för att bemöta irländarnas oro. Jag är övertygad om att detta är möjligt, men det kräver att Irland tar första steget. Det gläder mig att det irländska parlamentet har tagit detta initiativ, i stället för att lämna det till regeringen.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE). – (RO) Herr talman! Parlamentsvalet har just ägt rum i Rumänien, och jag kan försäkra er om att den regering som ska bildas kommer att sträva efter en sund ekonomisk politik.

Jag skulle vilja tacka det franska ordförandeskapet och kommissionen för att de handlat så snabbt och skickligt i sin hantering av de problem som den globala ekonomiska och finansiella krisen orsakat.

Jag hade önskat att det sagts mer i åtgärds paketet om hur de medlemsstater som inte är en del av euroområdet ska få tillgång till likviditet i nödsituationer.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Genom att ta bort hindren för fri rörlighet för arbetstagare kan vi garantera ordentliga och anständiga arbetsförhållanden för alla arbetstagare inom EU och effektiva verktyg för att bekämpa social dumpning och skatteundandragande.

Jag vill yrka på att man lägger till frågan om att ta bort hindren för fri rörlighet för rumänska och bulgariska arbetstagare på Europeiska rådets dagordning. Två år efter att de båda länderna anslöt sig till EU har detta steg blivit nödvändigt, särskilt mot bakgrund av den ekonomiska och finansiella krisen.

Även energitryggheten och energi- och klimatpaketet måste finnas på Europeiska rådets dagordning. Det handlar inte om att EU måste producera mindre, utan om att vi helt enkelt måste producera på ett mer miljövänligt och effektivt sätt. Därför måste medlemsstaterna få stöd för att modernisera anläggningarna i de industrier som är starkt knutna till energisektorn, och för att öka produktiviteten och utveckla infrastrukturen för transporter.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, fru vice ordförande, herr kommissionsledamot, ärade ledamöter! Denna debatt har täckt tre huvudpunkter som jag ska återkomma till, men först vill jag

tacka Karl von Wogau och Timothy Kirkhope som tackade det franska ordförandeskapet för hjälpen till de EU-medborgare som befann sig i Mumbai vid tidpunkten för tragedin.

Vi har arbetat flitigt tillsammans med Europaparlamentets generalsekretariat i frågan om era företrädare och de tjänstemän som var på plats, men jag måste hålla med i det som påpekats flera gånger, att vi måste fortsätta att arbeta för att få till stånd en bättre samordning mellan konsulat och lokala diplomattjänster i sådana här kriser, liknande den som förresten pågår i Thailand just nu. Vi har lyckats i vår föresats, och vi måste fortsätta på samma sätt. Jag var på Roissyflygplatsen när planet från Mumbai landade, och jag såg att åtminstone elva europeiska länder fanns representerade på det chartrade planet.

Jag vill även upprepa det som Neena Gill och Klas von Wogau har sagt, att EU verkligen måste vara mer närvarande och göra mer för att minska risken för terrorism i detta område, liksom i andra delar av världen. Detta väcker ett problem som inte har nämnts i debatten men som vi kommer att diskutera vid Europeiska rådets möte och som gäller den europeiska säkerhetsstrategin. Vi måste anpassa och uppdatera denna strategi för att kunna bekämpa terroristhotet, it-brottsligheten och nya faror. Vi måste även förbättra våra system för att planera och utföra civila och militära ingrepp på europeisk nivå, och det gläder mig att Neena Gill tog upp den här frågan. Dessa delar av den europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna är som ni vet viktiga, och det franska ordförandeskapet vill se till att vi kan göra framsteg på detta område och även ta en tydlig riktning före årets slut.

Nu vill jag återkomma till det som har sagts om de institutionella problemen och Lissabonfördraget. Jag hörde Avril Doyle och Mairead McGuinness inlägg, och jag tackar för dem – de var extremt tydliga och fyllda med ansvarsmedvetande. Jag har också lyssnat på inläggen från Elmar Brok, Richard Corbett, Karl von Wogau, Andrew Duff och Jo Leinen i den här frågan.

Först och främst anser jag att vi gör framsteg. Jag vill säga till Avril Doyle och Mairead McGuinness att vi gör framsteg genom att ta irländarnas önskemål på allvar. Vi förstår dem, och vi förstår även den politiska situationen på Irland. Vi förstår vad det irländska parlamentet gjort och hur man anstränger sig för att ta sig framåt i detta svåra läge. Vi ser det mycket väl. Var och en måste dock visa sitt ansvar. Det ska vi göra genom att föreslå en balanserad lösning som kommer att hjälpa oss framåt och vidare tillsammans, och då menar jag verkligen tillsammans, mot ett genomförande av Lissabonfördraget när tiden är inne, men jag förstår helt och fullt att våra irländska vänner har en begränsad tidsplan. Denna tidsplan ska respekteras och tas i beaktande – det finns även politiska tidsgränser.

Jo Leinen påpekade detta. Vi behöver bli bättre på att kommunicera och vi borde hålla oss mer på gräsrotsnivå, vilket är precis vad vi gör under ledning av Margot Wallström som är mer kompetent än jag inom detta område, men som har gjort enorma ansträngningar. Vi har nått en överenskommelse med parlamentet och med kommissionen när det gäller vår strategi för kommunikationspolitik, och Margot Wallström har utvecklat en strategi som såvitt jag såg i Dublin välkomnades varmt av alla. Det stämmer att vi behöver visa att vi anstränger oss, även i fråga om kommunikationen.

Med tanke på allt som har sagts om energi och klimatpaketet, särskilt av våra polska vänner, måste vi i vår strävan att nå målen självklart ta hänsyn till den enskilda situationen hos länder med en mer problematisk energistruktur, vilket jag redan har sagt. Målen måste vi behålla. Jag tror att medlen finns för att kunna erbjuda den nödvändiga flexibiliteten så att vi kan ta med de särskilda situationer och önskemål som tagits upp av våra polska vänner i beräkningarna. Det franska ordförandeskapet gör allt det kan för att nå de nödvändiga kompromisserna samtidigt som vi behåller våra mål. Ni kan dock vara säkra på att vi tar hänsyn till de särskilda förhållanden som råder i Polen, i övriga länder i Central- och Östeuropa och de baltiska staterna, och att vi tar hänsyn till deras önskemål i fråga om energitrygghet.

Jag vill säga till Avril Doyle – som även framhävde detta faktum i sitt inlägg – att medbestämmandet faktiskt är en hjärtefråga för det franska ordförandeskapet, vilket hon själv är medveten om. Rådet och parlamentet har satt i gång ett förhandlingsförfarande – en trepartsdialog – som den senaste månaden har kunnat utvecklas genom en betydande investering. Resultatet av den här trepartsdialogen utgör ungefär 90 procent av paketet, vilket Avril Doyle är väl medveten om. Nu återstår bara den sista sträckan, de sista 10 procenten av de problem som tagits upp av flera av de ärade ledamöterna under dessa debatter.

Med tanke på den ekonomiska och finansiella krisen framstår det som har sagts här som viktigt, och rådet och kommissionen delar känslan av att det är bråttom, vilket redan har konstaterats. Jag vill tacka Umberto Pirilli för hans originella idéer om användandet av reserver och säga till Vito Bonsignore att planen även beror på vad som finns tillgängligt i form av gemenskapsinstrument. Vi kan inte utarbeta en plan och strunta

i den kompetens som finns tillgänglig på gemenskapsnivå och de instrument och den budget som redan finns. Längre än så kan vi inte sträcka oss.

Å andra sidan anser jag att Europeiska centralbanken har varit lyhörd och handlat väl. Faktum är att ett räntebesked väntas inom kort. Vi ska se vad Europeiska centralbanken beslutar. Allt detta är välkommet, och jag ska inte göra några ytterligare kommentarer.

Othmar Karas hade helt rätt när han påpekade att vi måste kunna ta vara på de möjligheter som uppstått i samband med krisen, och Österrike är ett utmärkt exempel på detta. Han påpekade också att känslan av tillhörighet till EU har förändrats till följd av den ekonomiska krisen, särskilt i ett land som Österrike har det slagit mig – detta har bekräftats, och kommissionsledamot Joaquín Almunia vet det bättre än jag. Dessutom påpekade Othmar Karas att euron har blivit en referenspunkt för länder både inom och utanför euroområdet.

Jag skulle vilja säga till Irena Belohorská att allt som har sagts kommer att rapporteras noggrant till president Nicolas Sarkozy, och jag vill tacka henne för hennes kommentarer om det franska ordförandeskapet och dess agerande. Till slut vill jag säga till Jacek Saryusz-Wolski att allt som rör våra grannar är viktigt, och vi ska diskutera kommissionens utmärkta förslag om östligt partnerskap vid mötet med rådet (utrikes frågor) på måndag, vid mötet med rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) och självklart vid Europeiska rådets möte.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag tacka alla deltagare för de mycket konstruktiva, relevanta och intressanta kommentarerna. Jag vill börja med att svara på två särskilda frågor, och sedan kanske jag kommer att koncentrera mig på Lissabonfördraget.

Jean-Pierre Jouyet har redan nämnt – och detta är ett svar till Karl von Wogau – att rådet kommer att anta rapporten om EU:s femåriga säkerhetsstrategi. Jag vill även tillägga vad Jean-Pierre Jouyet sade: Lissabonfördraget kan självklart vara till hjälp genom att stärka och förenkla den institutionella strukturen inom detta område. Det här kommer att vara en möjlighet för rådet att se över hur vi kan garantera att alla våra instrument är samstämda och att det finns en balans mellan hård och mjuk säkerhet. Detta var mitt svar till Karl von Wogau.

Bernard Wojciechowski ställde en fråga om det östliga partnerskapet. Vi kan rapportera från dagens sammanträde i kommissionen att vi antog förslaget om östligt partnerskap, med ökad finansiering av aktiviteter som täcker ekonomisk integration, frågor om rörlighet, social och ekonomisk utvecklingspolitik, plattformar för samarbete, frihandel och rörlighet för studenter – allt detta ingår i det östliga partnerskapet. Jag är glad att vi nu har diskuterat och antagit en sådan plan.

Denna debatt har visat att det här är ett viktigt skede för EU, och den har visat oss själva innebörden av begreppet hållbarhet. En hållbar utveckling betyder att vi inte kan skuldsätta oss och sedan begära av kommande generationer att de ska hitta en lösning. Vi kan inte lämpa över problemen med föroreningar, avfall och klimatförändringar på kommande generationer och förvänta oss att de ska lösa dem åt oss. Vi kan inte skapa sociala problem och lämpa över dem på kommande generationer. Själva definitionen av hållbar utveckling är det faktum att vi måste hitta sätt att tillfredsställa våra behov på som inte påverkar kommande generationer och deras önskan att tillfredsställa sina behov.

Vi har tre centrala frågor att ta itu med nästa månad som verkligen har blivit aktuella, och som kan kopplas till varandra. För det första har vi den ekonomiska återhämtningsplanen där EU:s handlingskraft kan få en verklig inverkan på vårt sociala och ekonomiska västånd under det kommande året. För det andra har vi klimat- och energipaketet som kommer att göra EU världsledande när det gäller att staka ut en trovärdig och realistisk väg till en koldioxidsnål framtid. För det tredje har vi frågan om Lissabonfördraget, där vi måste hitta fram till ett genomförande av fördraget så att EU:s medborgare kan få uppleva fördelarna med ett mer demokratiskt och effektivt EU.

Jag litar helt och fullt på att mina kolleger kommissionsledamot Joaquín Almunia och kommissionsledamot Stavros Dimas kommer att diskutera återhämtningsplanen – eftersom så många av er har kommenterat den – och klimat- och energipaketet mer i detalj. Jag har förstått att detta kommer att ske senare i dag och i morgon förmiddag, så jag ska bara säga något ytterligare om Lissabonfördraget.

Jag anser att dessa två frågor är det perfekta exemplet på varför vi behöver Lissabonfördraget. Inför klimatförändringarna och den ekonomiska krisen krävs det att EU kan fatta rätt beslut på ett snabbt, effektivt och demokratiskt sätt. Om EU ska göra en kraftansträngning för att åstadkomma dessa omfattande förändringar behöver vi de rätta verktygen för att klara av den uppgiften.

Parlamentets och kommissionens engagemang när det gäller Lissabonfördraget har alltid varit tydligt. Vi ville att EU skulle ta ett rejält kliv framåt med större makt åt det direktvalda parlamentet. När det gäller de nationella parlamenten ville vi att medborgarna skulle få mer att säga till om; vi ville ha effektiviserade institutioner och mer klarhet i vem som gör vad i EU. Att allt detta försenas är förstås en besvikelse, men det får inte hindra oss från att fokusera på det huvudsakliga målet som är att se Lissabonfördraget träda i kraft. Med detta menar jag att vi hoppas kunna uppnå målet om fullständig ratificering, vilket innebär att vi måste driva igenom vår sak på Irland.

Jag var själv på Irland förra månaden för att försöka förklara varför jag anser att vi behöver fördraget. Jag försökte också förstå varför de irländska väljarna var tveksamma. Det jag fick höra stämde mycket väl överens med vad som framkommit i opinionsundersökningarna. I vissa frågor, exempelvis beskattnings- och försvarsfrågor, hyste väljarna farhågor som inte hade någon grund i fördraget. I andra frågor, som frågan om den irländska kommissionsledamoten, målade de upp ett skräckscenari som skulle uppstå i och med tillämpningen av fördraget. Många kände att de inte fått tillräckligt med information och att det säkraste alternativet var att rösta nej.

Den utmärkta rapport som vi nu har fått från det irländska parlamentets särskilda underutskott bidrar på ett värdefullt sätt till att klargöra dessa farhågor och till att skissa fram tänkbara lösningar. Till svar på irländarnas frågor sade jag att mitt intryck var att det finns en stor välvilja i hela EU och en vilja att bemöta irländarnas oro. Kommissionen kommer att göra vad den kan för att samarbeta med parlamentet och de irländska myndigheterna för att förbättra informationen om EU på Irland. Vi håller på att arbeta fram ett samförståndsavtal för att se till att vi kan sätta i gång omedelbart, tillsammans med regeringen och medborgarna på Irland.

Men jag gjorde också klart att mitt intryck efter att ha talat med de olika medlemsstaterna var att det inte finns någon större lust att börja om från början med en institutionell överenskommelse som har krävt sju år av långa och svåra förhandlingar för att man skulle komma fram till en kompromiss. Jag gjorde också klart att de 25 medlemsstater som nu har ratificerat fördraget, varav många tidigare hade ratificerat konstitutionen – två av dem genom folkomröstningar, glöm inte det – inte kommer att vilja börja om den processen igen. Nu när valet till Europaparlamentet närmar sig är det dags att vi slutar tala om institutioner och börjar tala om den EU-politik som berör våra medborgare och om hur vi ska hantera dessa stora utmaningar och problem.

Vid Europeiska rådets möte nästa vecka bör man arbeta fram en tydlig färdplan som ska få den här processen att skynda framåt. Jag är övertygad om att det kommer att ge oss den kollektiva handlingskraft som vi behöver för att uppnå full ratificering av fördraget. Vi i kommissionen ska försöka att bidra till detta så mycket vi kan.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) EU:s ledare respekterar inte folkets åsikt i den enda folkomröstning som har kunnat hållas – eftersom det krävdes av deras egen grundlag – där folket upprepade det nejbeslut som folket i Frankrike och Nederländerna redan fattat när det gällde den europeiska konstitutionen. Återigen ser vi att man med total brist på respekt för demokratiska värden och för medborgarnas röstning försöker att pressa och bedriva utpressning mot Irland att hålla en ny folkomröstning eller, ännu värre, att ändra sin egen grundlag för att undvika en folkomröstning och slippa höra folkets åsikt. Vi upprepar på nytt våra skarpa protester mot denna hållning.

Denna politik måste slopas, något som brådskar. Vi vill ha en ny inriktning för Portugal och EU där man prioriterar människor, värnar om allmänhetens välbefinnande och respekterar värdigheten hos de som bygger upp vårt välstånd. I denna nya inriktning måste vi förkasta det som president Nicolas Sarkozy kallar för omarbetad kapitalism, och vi måste säga nej till Ekonomiska och monetära unionens politik och den tillhörande stabilitetspakten samt till Europeiska centralbankens falska självstyre. Detta kommer inte att ske med hjälp av den så kallade ekonomiska återhämtningsplanen för Europa.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Europeiska rådets kommande möte kommer att bli ännu ett steg i den oacceptabla processen för att tvinga fram ett utkast till fördrag som redan har förkastats tre gånger av EU:s medborgare.

I stället för att respektera fransmännens, nederländarnas och irländarnas vilja har EU-institutionerna (parlamentet, rådet och kommissionen) visat att deras sanna natur är antidemokratisk genom att insistera

på att fortsätta processen med (parlamentarisk) ratificering av utkastet till fördrag (som hittills endast Tyskland, Polen och Tjeckien inte har genomfört) medan de skyr folkomröstningar (som den som nyligen hölls i Sverige) som pesten.

Storfinansen i EU och de som springer dess ärenden – högern och socialdemokraterna – visar ingen respekt för irländarnas oberoende och demokratiskt uttalade vilja. De försöker isolera irländarna så att de lättare ska kunna pressa och utpressa dem för att tvinga till sig en ny folkomröstning, precis som de gjorde med Nicefördraget.

Vi behöver inte gå längre än till det oacceptabla resolutionsförslaget av den 17 november 2008 som lagts fram av (det så kallade) utskottet för konstitutionella frågor i parlamentet där man "upprepar och bekräftar sitt stöd för fördraget" (som om det hade befogenhet att göra det) och framhåller "behovet av att ratificeringen i unionens medlemsstater slutförs i god tid".

EU visar sitt rätta ansikte!

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag skulle vilja påminna rådet och även kommissionen om att EU vilar på grundläggande värderingar som demokratin, rättsstatsprincipen, och respekten för mänskliga rättigheter.

Därför fördömer jag kraftigt den inställning som rådde när toppmötet mellan EU och Ryssland nyligen hölls i Nice. Det är oacceptabelt att man fortsätter som man alltid har gjort med argumentet att det inte finns något alternativ.

Integreringen av mänskliga rättigheter i den externa politiken och respekten för rättsstatsprincipen är hörnstenarna som alla förbindelser med tredjeländer måste bygga på.

Ryssland får inte bli ett undantag, särskilt inte med tanke på att landet fortfarande inte har uppfyllt alla villkor som ställdes i överenskommelsen efter angreppet mot Georgien.

Jag är rädd att EU kommer att förlora sitt anseende som en seriös och oberoende aktör i internationella frågor. Dessutom finns det en risk för att EU:s tveksamhet att sätta tydliga gränser för den här typen av utstuderade brott mot den internationella uppförandekoden kommer att uppmuntra liknande angrepp från Ryssland i framtiden.

Därför vill jag verkligen uppmana kommissionen och rådet att ompröva beslutet att fortsätta som vanligt.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag skulle vilja tala om det meddelande som kommissionen nyligen offentliggjorde om EU:s ekonomiska återhämtningsplan.

Jag vill understryka att några av bestämmelserna i den här planen är mycket viktiga, särskilt de som rör vidtagandet av åtgärder för att förbättra energieffektiviteten i bostäder och offentliga byggnader.

Kommissionen meddelade att den ska föreslå en ändring av strukturfondsförordningarna för att stödja dessa åtgärder och för att utöka möjligheterna inom detta område.

Jag anser att det är oerhört viktigt att denna ändring syftar till att utnyttja de resurser som tillförts av Europeiska regionala utvecklingsfonden för att förbättra bostäderna och öka den nuvarande siffran på två procent.

13. Den framtida globala ordningen för finansmarknaderna och en EU-plan för ekonomisk återhämtning (debatt)

Talmannen. – Vi hälsar studenterna på åhörarläktaren från Europeiska universitetet i Rom välkomna.

Nästa punkt är en debatt om

- en muntlig fråga till rådet om den framtida globala ordningen för finansmarknaderna och en EU-plan för ekonomisk återhämtning (O-0124/2008 – B6-0487/2008), och

- en muntlig fråga till kommissionen om den framtida globala ordningen för finansmarknaderna och en EU-plan för ekonomisk återhämtning (O-0125/2008 – B6-0488/2008).

Pervenche Berès, frågeställare. – (FR) Herr talman, herr Alumnia, herr Novelli, herr Barroso! Alldeles nyss fick vi höra att det var dags för kommissionen att driva på medlemsstaterna. Om detta är kommissionens strategi är ni välkomna här i parlamentet, och ni har vårt fulla stöd i verkställandet av denna strategi.

Problemet för oss just nu ligger i graden av samarbete mellan medlemsstaterna. Alltför ofta händer det att man inser det brådskande i situationen och kommer fram till ett hopkok av nationella lösningar som sedan utges för att vara en EU-lösning. Vi anser att vi måste gå annorlunda tillväga om vi vill utnyttja våra resurser på ett bättre sätt.

När G20-länderna träffades gjorde de upp en tidsplan för den internationella finansiella ordningen. När jag ser på Ekofinrådets slutsatser som antogs i går är det en sak som slår mig, nämligen att kommissionen inte har fått några befogenheter i dessa slutsatser såvitt jag kan se. Därför skulle jag vilja att rådet talar om för mig hur det hade tänkt verkställa sitt förslag, särskilt när man ställs inför vissa jurisdiktioners bristande samarbetsvilja och när man ska definiera Internationella valutafondens roll i förhållande till andra internationella finansinstitut.

Jag vill även att rådet och kommissionen talar om för oss vad som är nästa steg i den tidsplan som antagits, och under vilka omständigheter parlamentet får vara delaktigt i debatterna, eftersom jag anser att det är så vi måste gå tillväga om vi vill ha ett dynamiskt EU.

I fråga om återhämtningsplanen annonserades siffran 1,5 procent. Med tanke på de siffror som cirkulerade tidigare måste detta anses vara ett steg i rätt riktning. Kommer det att räcka, är det verkligen 1,5 procent som satsas, eller är det här redan planerade utgifter som har döpts om? Vi måste undersöka denna sak mer i detalj.

När det gäller själva planen skulle jag vilja göra tre anmärkningar. För det första vill jag säga att vi kommer att misslyckas om det inte finns någon verklig samordning i den betydelse som avses i artikel 99 i EG-fördraget, där det står att medlemsstaterna ska se sin ekonomiska politik som en fråga av gemensamt intresse. Det förvånar mig att se att detta förhållningssätt fortfarande inte tillämpas ens i slutsatserna från gårdagens Ekofinråd. Samordningen av olika medlemsstaters ekonomiska politik i detta kritiska skede måste innebära mer än att varje medlemsstat lägger fram sin egen återhämtningsplan som diskuterats av den egna regeringen innan den sedan utvärderas av kommissionen. Det är inte tillräckligt.

För det andra förvånar det mig att se att man i detta dokument inte alls nämner något om utsikterna för återhämtning, vilket jag vet är oförenligt med fördraget som det ser ut i dag. Inte heller nämner man längre den tanke som cirkulerar här och där, med rätta enligt min åsikt, om möjligheterna att slå ihop medlemsstaternas lån inom euroområdet.

Om kommissionen vill vara riktigt djärv så är det dags att inleda en debatt om dessa tankegångar. Rådet kanske inte med en gång kommer att stödja ett sådant förslag, men med tanke på era tidigare framgångar här i parlamentet är jag nästan säker på att ni kommer att få parlamentets stöd. Detta kommer göra det värt att fortsätta på detta spår.

För det tredje vill jag ta upp frågan om sysselsättning och löner. Ni nämnde precis hur viktigt det här målet är för sysselsättningens skull. Vi får inte glömma att detta måste vara sysselsättning av hög kvalitet, annars kommer vi inte nå de mål som vi ställt upp i Lissabonstrategin.

Slutligen vill jag göra en avslutande kommentar om Europeiska investeringsbanken. Den har fullt upp just nu, men vi måste övervaka hur bankerna själva tillämpar de resurser och verktyg som nu återigen föreslås, eftersom små och medelstora företag måste gå via banksystemet för att få tillgång till dessa. Vi vet hur ömtåligt detta banksystem är, så jag vill be er att undersöka den här frågan noggrant, och jag vill att vi alla ska lära oss av det förflutna – med andra ord utarbeta en offentlig utgiftsmodell som vi kan använda för att nå våra långsiktiga mål på ett samordnat sätt, annars kommer inte dessa utgifter att vara till någon nytta.

Talmannen. – Vi hälsar rådsordföranden Hervé Novelli välkommen tillbaka. Han var en av parlamentsledamöterna mellan 1999 och 2002 om jag inte minns fel.

Hervé Novelli, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, ärade ledamöter! Jag vill först och främst svara Pervenche Berès genom att ge en kort tillbakablick på vad som har hänt det senaste året.

Krisen som började i Förenta Staterna har fått fortsatta konsekvenser, som ni alla vet. Situationen inom finanssektorn verkar har stabiliserats, och vi ser tecken på en förbättring, även om det inte har lugnat sig helt

ännu. Nu ligger utmaningen i att begränsa finanskrisens effekter på realekonomin och företagen så långt det är möjligt.

Kommissionens prognos som offentliggjordes i början av november visar en markant minskning av den ekonomiska tillväxten i EU som väntas bli 1,4 procent för 2008, medan den så sent som 2007 låg på 2,9 procent.

Enligt kommissionen förväntas näringsverksamheten stanna av med en årlig tillväxt på 0,2 procent av BNP. Tillväxten förväntas komma igen mycket långsamt under året för att nå ett årligt genomsnitt på 1,1 procent under 2010. Så kommer situationen att se ut under de närmaste veckorna och månaderna.

När det gäller den ekonomiska situationen vill jag säga att om det verkar som att den har tagit en bättre vändning jämfört med hur det såg ut för några månader sedan beror detta endast på medlemsstaternas och centralbankernas bestämda åtgärder. Detta gäller även Europeiska centralbanken, och eftersom min kollega och vän Jean-Pierre Jouyet har talat länge om denna fråga ska jag inte ta upp den igen.

Statscheferna för länderna i euroområdet sammanträdde den 12 oktober och kom för första gången överens om en gemensam handlingsplan, vars principer godkändes vid Europeiska rådets möte den 15–16 oktober.

Alla medlemsstater har nu vidtagit nationella åtgärder som överensstämmer med principerna i denna plan, exempelvis genom garantimekanismer för finansiering av banker och system för rekapitalisering, vilket ni redan känner till.

Dessutom har Europeiska centralbanken gjort betydande ansträngningar för att tillföra likviditet till marknaden genom att få en spridning på sina anbudsinfordringar och öka omfattningen på sina säkerheter.

Jag anser att vi har visat vår solidaritet genom att ge vårt stöd till medlemsstater som hamnat i ekonomiska svårigheter. Vi hjälpte en medlemsstat, Ungern, i början av november, vilket var absolut nödvändigt. Vi har nu även gått med på att vi måste höja den översta gränsen på lån som EU kan ge inom ramen för detta förfarande från 12 miljarder till 25 miljarder euro.

Jag anser – som ni redan har sagt, fru Berès – att det är dags att vi sätter fart på vår ekonomi. Medlemsstaterna och EU måste agera tillsammans och bidra till ett större gensvar på global nivå.

När det gäller återhämtningen för EU:s ekonomi har kommissionen tagit initiativet att offentliggöra ett meddelande den 26 november som är en EU-plan för ekonomisk återhämtning för tillväxt och sysselsättning. Rådet ser väldigt positivt på detta meddelande, och det gläder mig att ni, fru Berès, ser det som ett steg i rätt riktning.

Om vi vill lösa krisen helt och hållet, och särskilt om vi vill lära oss av den, måste vi analysera vad det är som har hänt. De första finansiella oroligheterna började som ni vet på bolånemarknaden i USA. Dessa spred sig gradvis och uppdagade stora brister i våra finansiella system.

Från makroekonomisk synpunkt tyder den här krisen på en intern obalans i form av skuldsättning i hushållen och en extern obalans som särskilt märks i USA:s finansiella underskott just nu. Men jag vill understryka att krisen framför allt ligger i regleringen av finansmarknaderna, och den avslöjar de funktionella bristerna i vissa aspekter av vårt ramverk för reglering och tillsyn.

Många av dessa aspekter har redan diskuterats som en del av de färdplaner och det arbete som Ekofinrådet har åstadkommit under det franska ordförandeskapet. Men förutom de brådskande åtgärder som vidtagits på gemenskapsnivå för att återupprätta förtroendet på finansmarknaderna, för att skydda spararnas pengar, stödja finansinstituten och hjälpa medlemsstater som har hamnat i svårigheter, så tror jag att de grundläggande reformer ni efterfrågar, fru Berès, redan är på gång.

På tal om detta vill jag säga hur nöjd jag är med den överenskommelse som nåddes i rådet om fyra förslag till direktiv som kommer att ha en avgörande inverkan när det gäller att förbättra stabiliteten i finanssektorn, skydda enskilda personer och ytterligare stärka den inre marknaden. Dessa är direktivet om kapitalkrav för banker, direktivet om insättningsgaranti, Solvens II och direktivet om företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (Ucits).

Dessutom pågår arbetet med tillsyn av finansinstituten, som hittills inte har övervakats. Vi har börjat se över de EU-förordningar som rör kreditvärderingsinstituten, och detta arbete förväntas bli klart under våren 2009.

Jag hyser ingen tvekan om att parlamentet delar vår beslutsamhet att se till att dessa texter antas så snart som möjligt. Dessutom har rådets franska ordförandeskap startat ett långsiktigt arbete med att göra lagstiftningen på det finansiella området mer procyklisk för att kunna utvärdera ramverket för tillsyn och redovisning. Detta gör rådet, med uppmuntran från finanssektorn, genom att undersöka den mycket viktiga frågan om chefers och näringsidkares ersättning. När det gäller tillsyn inom EU har det redan gjorts påtagliga framsteg de senaste månaderna. Tillvägagångssätten i de nationella tillsynssystemen är mer samordnade så att var och en tillämpar dokumenten på ett liknande sätt. Tillsynssystemen hos gränsöverskridande grupper stärks genom inrättandet av tillsynsråd. EU:s tillsynskommittéer fungerar mer effektivt genom införandet av omröstningar med kvalificerad majoritet i deras sammanträden som förbättrar beslutsförfarandena.

Jag anser dock att det behövs mer radikala förändringar inom detta område, och vi ser väldigt mycket fram emot att ta del av det arbete som utförs i Jacques de Larosières högnivågrupp som också kommer att se över tillsynen, särskilt tillsynen av investeringsfonder.

Alla dessa insatser och allt detta arbete tyder på att EU kommer att förbli drivkraften i det internationella arbetet för att stävja finanskrisen. EU har utan tvekan varit en drivkraft i det internationella arbetet för att få till en ordentlig omstrukturering av det globala finansiella systemet, särskilt när det gäller att öka finansinstituten kapacitet för att förhindra att krisfaktorerna dyker upp igen.

Krisen har mycket tydligt visat att dessa problem, som är globala, måste lösas på global nivå. Det franska ordförandeskapet har därför tagit initiativet att föreslå USA att ett internationellt toppmöte ska hållas som kommer att inbegripa de mest framstående tillväxtländerna. Vid mötet ska länderna utarbeta de principer och de inledande åtgärder som ska vidtas för att återuppbbygga det internationella finansiella systemet.

Med detta mål i åtanke lade ordförandeskapet fram förslag till medlemsstaterna. Dessa förslag diskuterades under mötet med Ekofinrådet och antogs sedan av stats- och regeringscheferna. Tack vare detta kunde EU uppträda enat vid mötet i Washington den 15 november, vilket jag tror var mycket viktigt.

Före G20-mötet fyllde Ekofinrådet sin funktion genom att utarbeta EU:s gemensamma ståndpunkt i fråga om det internationella finansiella systemet. Vid sammanträdet den 4 november undersökte rådet alla relevanta frågor för att fastställa en EU-aktion mot krisen, och rådets förslag fick sedan stöd av stats- och regeringscheferna vid deras informella sammanträde den 7 november.

Jag tror att denna enhet i EU har öppnat för en mycket viktig process, särskilt i förbindelserna med våra partner i USA och i tillväxtländerna, både när det gäller stödet av global tillväxt och i regleringen och tillsynen av de globala finansmarknaderna vars princip har sträckt sig till aktieägare, marknader och jurisdiktioner.

Jag är övertygad om att detta toppmöte kommer att bli startskottet för en utvärdering av de internationella finansinstituten verktyg och resurser. Internationella valutafonden måste förses med en rad olika instrument för att kunna stödja medlemsstater på ett flexibelt och snabbt sätt. Världsbanken måste samla sig och förse fattiga länder och tillväxtländer med tillräckliga medel för att kunna hantera underskott och höjda priser på marknadsresurser.

Dessutom måste de internationella finansinstituten inte bara ha tillräckliga resurser för att kunna hantera kriser, utan de måste också bidra till att förebygga dem. Särskilt Internationella valutafonden, i samarbete med forumet för finansiell stabilitet, måste kunna identifiera ackumulering av risker och finansbubblor och kunna rekommendera en ekonomisk politik som motsvarar de rådande förhållandena.

Därför ger rådet sitt fulla stöd till det uttalande som offentliggjordes av G20-ländernas stats- och regeringschefer den 15 november. Nu är allt klart för att utveckla EU:s gemensamma ståndpunkter så att denna "Washingtondeklaration" kan tillämpas inom den tidsskala som tagits fram för de kommande internationella tidsfristerna.

Avslutningsvis vill jag säga att jag i grund och botten tror att man, utöver de framsteg som gjorts i huvudfrågorna, kan utläsa två mycket viktiga saker av detta.

EU uppträdde – efter mycket snabba förberedelser – enat vid toppmötet i Washington. Därför måste EU förbli en drivkraft i den pågående debatten om en omstrukturering av det internationella finansiella systemet.

Vår interna diskussion och de reformer som vi kommer att anta måste fortsätta om vi ska kunna bidra till denna process, som just nu bara har börjat.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman, herr Novelli, herr Jouyet, fru Berès, mina damer och herrar! För mindre än en månad sedan talade vi i Strasbourg om resultaten och slutsatserna från mötet i Washington.

I dag frågar Pervenche Berès rådet och kommissionen vilka steg som behöver tas för att omsätta slutsatserna i praktiken, vilka som ska ta dessa steg och vilka åtgärder varje EU-institution bör vidta för detta ändamål.

Jag måste säga till henne att jag helt håller med om att dessa beslut måste fattas lika snabbt som de beslut som antagits sedan september 2007 i Ekofinrådet och i Europeiska rådet, samtidigt som alla gemenskapsinstitutioners olika roller måste respekteras. Alla gemenskapsinstitutioner måste bidra till att skapa samförstånd så att EU kan ha en enad ståndpunkt i alla de frågor vi behöver ta itu med för att reglera finanssystemet på ett mer effektivt sätt och för att hitta lösningar på dess problem. EU kommer på så sätt att kunna vara fortsatt världsledande när det gäller att bidra med lösningar vid framtida möten som kommer att följa på mötet i Washington.

Kommissionen arbetar förstås med detta. Vi gör vår del av arbetet både genom de Larosière-gruppen och genom att utarbeta våra egna initiativ. Kommissionen uppdaterade dessa meddelanden i Ekofinrådet så sent som i går. Dessutom kommer kommissionen att utöva sina egna befogenheter i samarbete med rådet och parlamentet för att nå de nödvändiga överenskommelserna så snart som möjligt.

Det är mycket viktigt att samordna EU:s agerande och ståndpunkter på finansområdet, eftersom vi kommer att delta i en global samordningsprocess och EU kan inte gå in i ett globalt samordningsarbete med flera olika ståndpunkter. Vi måste gå in med en gemensam ståndpunkt som har antagits formellt inom EU.

När det gäller den plan för ekonomisk återhämtning och reflation som diskuterades vid Ekofinrådet i går instämde ministrarna i kommissionens synpunkt att finanspolitisk stimulans är mycket viktigt med tanke på den ekonomiska situationen och den recession som berör Förenta staterna, Japan och några stora EU-ekonomier utanför euroområdet. Den monetära politiken måste kunna leva upp till kraven, men den kan inte bära hela bördan själv, särskilt inte med tanke på den rådande situationen på finans- och kreditmarknaderna.

Även finans- och budgetpolitiken måste ge stimulans. Kommissionen föreslog en stimulansåtgärd som den anser både nödvändig och genomförbar i den typ av situation som nu råder. Vi gjorde klart i vilken utsträckning vi kommer att bidra med resurser och åtgärder från EU, både med hjälp av EU:s budget och genom insatser från Europeiska investeringsbanken och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling. Jag medger att ett antal Ekofinledamöter var emot vårt förslag till både rådet och parlamentet om att göra det möjligt att använda outnyttjade medel på ett mer flexibelt sätt, utan att ändra det övergripande taket för EU:s budget. På detta sätt skulle vi kunna satsa fem miljarder euro på investeringar i infrastruktur och på att bekämpa klimatförändringarna på EU-nivå.

Tyvärr fick inte förslaget tillräckligt stort enhälligt stöd. Trots det hoppas vi att det ska gå vidare. Utöver EU:s arbete (som görs genom EU:s budget och Europeiska investeringsbanken, och här gick faktiskt ministrarna med på kommissionens förslag om att öka kapitalet före slutet av 2009) har vi även bett medlemsstaterna att under 2009 göra en satsning på 170 miljarder euro genom att vidta de åtgärder som de bedömer som mest lämpliga för att öka efterfrågan med tanke på den situation som råder i respektive land.

I detta förslag tas medlemsstaternas eget ansvar i beaktande, eftersom det är de som fastställer budgeten för att bekosta återhämtningen genom finanspolitiska åtgärder. I förslaget ryms även förståelse för att inte alla medlemsstater har samma handlingsutrymme. Vi kan inte be Ungern och Lettland att bidra med lika mycket just nu som Tyskland eller Nederländerna. Detta är självklart inte vad kommissionen menar. Alla medlemsstater ska få del av stimuleringen och den åtföljande återhämtningen, även om inte alla kan bidra i samma utsträckning eftersom de har ett annat utgångsläge. Därför är det oerhört viktigt med samordning.

Genom att samordna våra åtgärder kan vi få ett plus ett att bli tre. Utan samordning kan ett plus ett ge ett negativt resultat. Detta är ett tydligt exempel på det brådskande behovet av samordning. Några länder saknar handlingsutrymme medan andra måste besluta sig för om de ska utnyttja det utrymme de har eller inte. Om vi inte utnyttjar varje lands energitillgångar och möjligheter till max, kommer vi att förlora på det i slutändan. Detta var det budskap som kommissionen sände ut till ministrarna i Ekofinrådet i går.

Jag ska ta upp tre mycket konkreta frågor.

För det första påstod en parlamentsledamot i den föregående debatten att stabilitets- och tillväxtpakten inte längre gäller. Jag upprepar än en gång vad jag har sagt här i parlamentet många gånger förr: Stabilitets- och

tillväxtpakten gäller fullt ut och det gör den eftersom vi 2005 såg över pakten och gjorde den mer flexibel så att den skulle kunna användas i en situation som denna. Pakten gäller eftersom vi såg över den 2005, och det finns inget behov av att förnya eller förändra den. Vad vi behöver göra är att tillämpa och efterleva den, men vi måste tillämpa den inom de gränser och med den flexibilitet som budgetpolitiken kräver i tider som dessa.

För det andra talade Pervenche Berès om skuldgarantier inom EU. Det finns några stora länder inom euroområdet som helt utesluter denna möjlighet och vägrar att överväga den. Bör det finnas en gemensam utdelning av garantier för de nationella statsskulderna? Några av de stora länderna inom euroområdet förkastar denna möjlighet. Det finns dock en tredje möjlighet som har fått enhälligt stöd och som vi tänker använda oss av. Den går ut på att Europeiska investeringsbanken tillför ytterligare medel specifikt riktade till investeringar och åtgärder som anses nödvändiga för att möta efterfrågan och göra det mesta möjliga av EU:s gemensamma strävan i en tid som denna.

Till sist vill jag säga att jag helt instämmer med Pervenche Berès i kravet på jobb med hög arbets kvalitet. Kommissionen inkluderade inte bara en finanspolitisk åtgärd i återhämtningsplanen, utan även tio prioriterade åtgärder för smarta investeringar i syfte att skapa mer tillväxt, större hållbarhet och bättre kvalitet på arbetstillfällen än vad som kan skapas med vissa kortsiktiga åtgärder. Sådana kortsiktiga åtgärder kan visserligen vara tillfälliga, vilket är ett av kraven för insatsen. Däremot har de inte två andra egenskaper som krävs för att det ska vara en god finanspolitisk åtgärd, nämligen att de måste kunna främja och öka efterfrågan på kort sikt, och att de måste utöka möjligheterna för våra ekonomier under den ekonomiska återhämtning som helt säkert kommer att följa.

Jean-Paul Gauzès, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, ministrar, herr kommissionsledamot! Först vill jag säga att alla dessa frågor tydligt visar parlamentets önskan att hålla sig informerat och att bli mer delaktigt i arbetet med att omstrukturera finansmarknaderna. Parlamentet står som sagts även fast vid att EU bör tala med en röst.

För att EU ska kunna återhämta sig ekonomiskt är det förstås nödvändigt att vi agerar gemensamt och samordnat, vilket redan har påpekats. Vi, för vår del, stöder kommissionens förslag om att kombinera alla politiska verktyg som finns tillgängliga i EU och medlemsstaterna för att bekämpa den här krisen. Nu är uppgiften faktiskt att återupprätta förtroendet bland EU:s medborgare och därmed också bland dess konsumenter.

Vi måste även hitta rätt balans mellan långsiktighet och kortsiktighet. De åtgärder som vidtagits, särskilt inom banksektorn, är ett bra sätt att bekämpa finanskrisen: ökat kapital, garantier för interbanklån och lånegarantier. Vi behöver dock vara vaksamma när vi verkligen försöker att nå vårt mål för dessa åtgärder, vilket är att återigen tilldela bankerna deras huvudsakliga uppgift att tillföra likviditet och kredit. Kort sagt är vårt mål att finansiera realekonomin.

Europeiska investeringsbanken och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling måste stärkas. Europeiska investeringsbankens reserver måste användas för att stärka det egna kapitalet. Budgetstrukturen är också ett steg i rätt riktning. Men oavsett vad som sägs är det genomförandet av de planerade åtgärderna som är det viktigaste. Vi måste passa oss för att än säga si och än säga så. Här vill jag nämna det statliga stödet till bankprogrammen. Jag vill även nämna det som ni precis talade om, nämligen stabilitets- och tillväxtpakten. Vi måste inse att våra medborgare, som i dessa kristider förväntar sig att EU ska komma med lösningar, inte får uppleva det som att EU säger en sak en dag och nästa dag gör det motsatta.

Avslutningsvis vill jag, herr minister, säga att i frågan om regleringen av kreditvärderingsinstitutet som jag är föredragande för här i parlamentet, kommer vi att arbeta ihärdigt för att genomföra ett effektivt och praktiskt system som inte endast är anpassat till den rådande situationen, utan som gör att dessa institut kan fungera långsiktigt.

Poul Nyrup Rasmussen, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Först av allt vill jag bekräfta det som kommissionsledamot Almunia sade om att ett och ett inte är två utan tre om vi samarbetar. Jag ska försöka att förklara detta för mitt lilla barnbarn som kommer att förstå, eftersom han är på väg att bli en god europé.

Jag ska inte gå in på frågan om samordning, eftersom jag tycker att min goda kollega Pervenche Berès har lyft fram den frågan väl, liksom ni själv gjorde. Jag har bara en sak att tillägga i frågan – detta riktar jag även till EU:s och rådets ordförandeskap – nämligen att det finns en stor fara att våra medlemsstater ännu inte har förstått riktigt hur stort investeringsbehovet är. Låt mig ge följande exempel bara: Om vårt mål är att bibehålla den nuvarande sysselsättningsnivån i EU, måste vi investera 1 procent mer av BNP, inte bara under 2009,

utan även en extra procent under 2010 och en extra procent under 2011. Detta står i de makroekonomiska beräkningar som omfattar hela EU.

Jag hoppas att det vi gör före jul kommer att bli en början, och jag vet att det franska ordförandeskapet delar denna ambition. Därför vill jag att vi ska göra upp en tidsplan med ambitionen att utvärdera effekterna före våren och Europeiska rådets toppmöte i vår. Vi måste se till att vi är redo att sätta in nya finanspolitiska stimulansåtgärder före Europeiska rådets vårmöte. Jag befärar nämligen att kommissionens nuvarande prognos – och kommissionen har gjort så gott den kan – kommer att kompletteras av en ny prognos som visar oss att det arbete som måste göras är ännu mer krävande.

Till sist vill jag tala om reglering. Jag vill tacka det franska ordförandeskapet som påpekade att det här är en regleringskris. Jag instämmer. Därför blev jag så besviken av den information jag fick i utskottet för ekonomi och valutafrågor under ledning av Pervenche Berès. Vi har här i parlamentet enhälligt godkänt ett betänkande där det står att vi på grund av regleringskrisen måste ha nya förordningar som omfattar alla finansiella aktörer utan undantag – inklusive hedgefonder och private equity.

I går fick jag följande meddelande från kommissionsledamot McCreevy: "Härmed inbjuder jag alla berörda till ett nytt samråd om hedgefonder." För två år sedan hölls de senaste samråden om hedgefonder, som bara var inriktade på Londons finansmarknad. Nu har vi ett nytt samråd två år senare. Vi behöver inga fler samråd, vi behöver förordningar. Vi vet exakt vad problemet är. I går sade Charlie McCreevy: "Förresten tänker jag inte göra något åt private equity." Men han ber lobbyorganisationerna för private equity att vara så vänliga att se till att de som inte omfattas av uppförandekoden ska göra det.

(Avbrott av annan ledamot)

(FR) Mina damer och herrar! Det är min tur nu!

(EN) Vad jag försöker säga är att jag behöver er hjälp, och jag ber er, kommissionsledamot Almunia, att ni ska inse att folket inte kommer att visa någon förståelse alls för att vi i EU inte klarar av att uppfylla vår plikt att reglera finansmarknaderna på ett omfattande sätt så att vi kan försäkra oss om att vi inte hamnar i den här situationen igen – och så att vi kan finansiera den här utvidgningen precis på det sätt som kommissionsledamot Almunia beskrev.

Jag vill verkligen be er om ett svar före jul, så att jag kan säga till mitt lilla barnbarn: "Nu kör vi!"

Daniel Dăianu, för ALDE-gruppen. – *(EN)* Om vi inte lyckas uppnå en gemensam hållning inom EU som förordar verkliga reformer kommer det att bli mycket svårare för oss att komma fram till en global reglering av finansmarknaderna. Förnuftiga människor skulle säga att ett enormt misslyckande både när det gäller reglering och översikt, i kombination med de uppdagade bristerna hos en alltför förenklat ekonomiskt synsätt, ger oss ett otvivelaktigt svar på vad vi måste göra. Men vissa hävdar fortfarande att ett löst regelverk borde vara normen för det nya systemet. Enligt min mening har de fel, vare sig de verkligen tycker så eller styrs av provinsiella intressen.

En del av Keynes intellektuella arv – påståendet att instabila kapitalflöden är ogynnsamma för handel och välbstånd – har visat sig vara relevant i det rådande kaoset och andra kriser, även på tillväxtmarknader. I decennier har ett mantra hörts över hela världen om att den nationella politiken inte kan åstadkomma särskilt mycket, eftersom de globala marknaderna skulle straffa regeringen. Men är de globala finansmarknadernas sammansättning bestämd av Gud? Är inte de globala marknaderna, förutom de tekniska drivkrafterna, också en produkt av mänskliga beslut om att skapa regler för finans, handel och investeringar? Påståendet att inget kan göras åt finansmarknaden när den orsakar elände är föga övertygande. Mycket kan göras när det gäller att reglera alla finansiella enheter (även hedgefonder och private equity-fonder), begränsa skuldsättningsgraden, ta itu med procyklikaltitet och redovisning, samordna politiken på ett bättre sätt och hantera frågan om kreditvärderingsinstituten.

Tillbakagången av ett synsätt som likställer marknadsekonomi med total brist på reglering måste sättas i samband med en flerpolic ekonomisk värld som växer fram i ett försök att utforma ett nytt internationellt finanssystem. Den öppna ekonomiska världsordningens öde beror på detta försök. Om vi inte handlar rätt nu riskerar vi att förlama våra liberala demokratier. Jag hoppas att den nya administrationen i USA kommer att vara tillmötesgående i denna fråga. Men inom EU måste vi visa att vi kan hantera en sådan kritisk period.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – *(DE)* Herr talman! Först och främst vill jag ge mitt helhjärtade stöd till Poul Nyrup Rasmussens bedömning att det handlar om ett helt nytt förhållande mellan stat och marknad i hela finansvärlden. På den punkten tror jag att vi är överens. När det gäller Charlie McCreevys roll vill jag

säga att han bör spela en mindre roll än vad han tidigare gjort, och att han inte under några omständigheter ska få bli en bromskloss.

Något vi kan lära oss av finansmarknadernas kollaps är vad som händer om staten håller sig för mycket i bakgrunden och inte vågar tillämpa de regler den bedömt vara lämpliga.

Jag vill återigen knyta den rådande debatten om ett nytt grönt kontrakt till EU-planen för ekonomisk återhämtning. Enligt min mening finns det fortfarande alltför många obeslutsamma personer i rådet och kommissionen som tror att strategier för hållbarhet eller ett offensivt klimatskydd kommer att gå ut över jobben. Samma krafter som försenar arbetet i rådet och kommissionen försenar enligt vår åsikt – vi i de gröna bryr oss också om jobben – utvecklingen av framtidssäkra produktionsmetoder, framtidssäkra ekonomiska system och nya framtidssäkra produkter. De hindrar oss från att nå ut från EU till framtidens globala marknader.

Jag anser att detta är mycket farligt, och att den svaga regleringen av koldioxidutsläpp för bilar som vi just nu håller på att utarbeta är ett olycksbådande tecken på vår feghet. Återhämtningsplanen har tagit lite från Keynes, lite från de gröna, men i grund och botten är det samma gamla vanliga strategi.

Jag tror inte att det räcker med att EU endast gör mindre förändringar. Kanske samordningen skulle få ett större stöd om strategierna formulerades på ett mer konsekvent sätt. Genom att utvärdera hela EU:s budget i början av nästa år skulle kommissionen få tillfälle att hantera de många stora kriser som vi måste ta itu med på ett systematiskt och enhetligt sätt.

Sergej Kozlík (NI). - (SK) Herr talman, ärade ledamöter och gäster! Jag välkomnar EU-institutionernas initiativ som gav en hjälpsam knuff i hanteringen av finanskrisen på global nivå. Men ett ekonomiskt svar på finanskrisens konsekvenser som utgår från en plan för att återställa tillväxten och sysselsättningen i EU, verkar som jag ser det mer som en hastig improvisation.

I planen förskönas den ekonomiska situationen och man glömmer att EU är en sammansättning av enskilda stater, att olika omständigheter råder i var och en av dessa stater och att varje stat har olika prioriteringar, olika lösningar på ekonomiska problem och olika strategier för ekonomisk utveckling. Planen underskattar hur viktigt det är med samordnad utveckling av energainfrastrukturen, inte bara av den gröna energin. Den underskattar också vikten av en samordnad utveckling av väg- och järnvägsnäten som är nödvändig om vi vill ha en effektiv fördelning av investeringar, och den underskattar behovet av att ta itu med finansieringen av jordbrukssektorn. Detta säger jag eftersom vi utöver finanskrisen även hotas av en energikris och en matkris.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag ska inte säga så mycket om hur unik och historisk den rådande krisen är. Mina kolleger har alla nämnt detta, och Poul Nyrup Rasmussen uttryckte det mycket väl. Jag vill bara tillägga tre saker. För det första är detta den värsta likviditetskris jag någonsin har upplevt, och jag är inte längre purung. För det andra så finns det inga kartor eller färdplaner för den här krisen. För det tredje är vi väl medvetna om att finanskrisen fortgår och att marknaderna har sinat.

Det första vi måste göra är därför att normalisera finansmarknaderna, och med anledning av detta tänker jag tala om Europeiska centralbanken.

Här i parlamentet finns det en sorts vördnadsfull respekt för Europeiska centralbanken. Jag är en lekman på många områden, inklusive detta, men jag måste säga att Europeiska centralbanken måste sänka räntorna snabbt och behandla detta som ett brådskande ärende. Övergångsmekanismerna fungerar inte bra, vilket visade sig i oktober när sänkningen av den officiella räntesatsen inte överfördes i tillräcklig utsträckning till realräntorna.

För det andra måste vi tillföra likviditet på längre sikt än vad vi gör nu. Jag är medveten om att ramen för garantier måste ändras för att detta ska kunna hända, men det måste göras. Finansinstituten lånar ut pengar på lång sikt, och de behöver även pålitlig långsiktig finansiering.

De nationella bankerna stöder centralbankens politik om att tillföra likviditet, och detta kan leda till statliga stöd som ger en snedvriden konkurrens. Därför måste vi vara vaksamma på detta område.

Min tredje och sista punkt är att budgetpolitiken just nu har visat sig spela en central och ledande roll i mycket större utsträckning än vad den monetära politiken gör. Budgetpolitiken ger externa effekter, och detta innebär

att det är extremt viktigt med nära samordning. Jag håller helhjärtat med i vad kommissionsledamoten har sagt.

Jag håller även med om att det är viktigt att spendera pengar, men att göra det klokt och med tydliga mål som höjer konkurrenskraften i EU:s ekonomi. Det är det enda sättet för oss att balansera vår budget igen på medellång sikt.

Jag håller med om att stabilitets- och tillväxtpakten fortfarande gäller, och det första kommissionsledamot Almunia bör göra är att förklara vad han menar med att "frånga referensvärdet". Menar han med några hundradelar, några tiondelar eller några procentenheter? Tro mig, herr kommissionsledamot, jag kommer att hålla ett vakande öga på det arbete ni måste utföra för att hålla stabilitets- och tillväxtpakten vid liv. Om ni uppnår detta må Gud belöna er, och om ni inte gör det, må han hålla er ansvarig.

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Vi har hört det sägas flera gånger här i dag att en kris vanligtvis skapar en möjlighet, och det är sant. Om vi vill ta vara på den möjlighet som uppenbarar sig är det uppenbart vilket tillvägagångssätt vi ska välja.

För det första är vi på EU-nivå medvetna om behovet av att införa mekanismer för insyn i och reglering och tillsyn av finansmarknaderna. Vad vi behöver är inte att kommissionsledamot McCreevy organiserar fler samråd, eller att ordförandeskapet analyserar och presenterar fler studier och förslag. Vi behöver bara gå till socialisternas förslag som lades fram vid rätt tidpunkt, och flera av dessa förslag har tagits upp här i parlamentet.

För det andra kan EU inte stå passivt på den internationella arenan. EU måste spela en aktiv roll i arbetet med att bygga en ny internationell ordning och EU måste också försvara en ny struktur som inte lämnar svarta hål i systemet, vilket skatteparadisen har varit ett exempel på.

För det tredje har vi hört kommissionsordföranden säga här i dag att det finns en motvilja bland de olika medlemsstaterna mot att samordna sina strategier. Det stämmer att om vi inte hade hört så många gånger från kommissionsledamöterna att marknaderna är självreglerande, att staten ska hålla sig utanför och att finansmarknaderna inte påverkar tillväxten och sysselsättningen, kanske det skulle finnas en större och mer aktiv känsla av solidaritet mellan de olika länderna.

Men det förslag som ligger framför oss här i dag är bara en första del av en lång process om vi jämför det med Kinas och Förenta staternas program. Målet är inte heller tillräckligt tydligt definierat, och detta mål måste vara sysselsättning. Avslutningsvis vill jag säga att ett EU-program inte kan vara en sammanslagning av nationella planer.

Nu är det dags för oss att visa EU:s medborgare att EU är ett nätverk av rättigheter som även omfattar den ekonomiska sfären. Vi måste även visa att EU skyddar sina medborgare i kristider och visar solidaritet med små och medelstora företag och främjar stödprogram för de företag som inte får ta del av resultaten från interventionerna inom banksektorn. Det är precis detta realekonomin handlar om, och här står vi, som européer, för att visa medborgarna att EU finns här och att vi står på deras sida.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Herr talman! Det förefaller mig ganska märkligt att det på senare år aldrig har funnits tillräckligt med pengar för att främja utbildning, vård, innovation och miljön, och att det nu helt plötsligt regnar miljarder. Den bästa räddningsplanen för framtiden är en stark europeisk marknad kombinerad med sunda offentliga medel, eftersom vi inte får slösa bort kommande generationers arv.

Krisen med privata skulder får inte bara bytas ut mot offentliga skulder. Kommissionen måste tydligt markera att stabilitetspakten och reglerna om statligt stöd måste efterföljas. Mot bakgrund av detta välkomnar jag Joaquín Almunias och Neelie Kroes uttalanden. När allt kommer omkring är det ju inte bara bankdirektörer, utan även politiker som måste använda medborgarnas pengar på ett klokt sätt. Det är inte på sedeltryckerierna man ska lägga i högsta växeln, utan i arbetet med Lissabonstrategin, eftersom det finns stora fördelar att vinna där.

Exempelvis kan en fri tjänstemarknad skapa hundratusentals nya jobb utan någon extra kostnad. Det förvånar mig därför att medlemsstaterna är så långsamma med att införa tjänstedirektivet. En räddningsplan för det växande antalet ungdomar som lämnar skolan utan några kvalifikationer är lika svår att få till som en plan för de lurade spararna, eftersom dessa unga människor utan kvalifikationer inte har någon grund alls att stå på.

Alternativt bör vi investera i arbetet för att uppnå treprocentsmålet för forskning och utveckling som sattes 2000. Trots att industrin aldrig levererade sin utlovade andel på 2 procent, får den miljardstöd för tillfället.

Till sist vill jag säga, med tanke på hur fel det kan gå på den fria marknaden, att regler och övervakning av marknaden absolut inte är någon lyx, men trots detta finns det ingen likhet med den ekonomiska och sociala förödelse som har varit resultatet av olika experiment med nationalism och socialistisk planekonomi.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Herr talman! Jag är inte den enda som tycker det är svårt att dras med i den känsla av självtillräcklighet som framträder hos EU:s beslutsfattare när det gäller hanteringen av krisen på finansmarknaderna, om EU hade varit en fungerande demokrati skulle vi först behöva väcka frågan om ansvar och hur allt det här har kunnat hända.

Det är helt enkelt inte sant att alla de problem vi nu drabbas av har något att göra med en tsunami, något som orsakats av naturen. Det här är människors verk. När man tänker på den regleringsiver som finns i den här unionen måste man fråga sig varför inget gjordes när bankerna började överskrida landsgränser i avsevärd utsträckning. Varför gjordes inget när derivaten började smyga sig in, trots alla varningar? Jag minns tydligt att nobelpristagaren Joseph Stiglitz tog upp dessa saker. Det pratades inte om detta, det var tabu. Det är i den änden ni skulle ha börjat, eftersom nyckeln till att hitta lösningen i framtiden ligger i att erkänna sina egna fel.

Margaritis Schinas (PPE-DE). - (EL) Europaparlamentet måste sända ut ett tydligt budskap om båda sidor av dagens diskussion. För det första om principen för det finanssystem vi måste bygga inför framtiden, och för det andra om vår första reaktion på den återhämtningsplan som lades fram av kommissionen den 26 november. När det gäller det förstnämnda råder det ingen tvekan om att kommissionen har insett att eran med självreglering eller icke-reglering helt och hållet är över. Om det fanns några i kommissionen eller i parlamentet som trodde att realekonomin kunde byggas på en princip som helt saknar regler, borde den senaste tidens händelser ha bevisat hur fel de hade. Det tog lite tid men nu förstår vi. Jag tror inte att det är kommissionsledamot Almunias fel. Andra kan ha presenterat den här principen för kommissionen, men nu är det för sent. Nu måste den nya ekonomiska ordningen byggas på en princip som styrs av regler, regler och ännu mera regler.

Den andra delen i den återhämtningsplan som kommissionen lade fram förra veckan innehåller några positiva punkter, och vi måste erkänna att kommissionen har lyckats med att (och jag vet hur svårt det är) förena olika åsikter och att erbjuda regeringarna en sammanlänkad åtgärdsram med en gemensam grundprincip. Nu kan jag höra folk till vänster och höger som säger "vi ville ha det på ett annat sätt", "det kanske kostar för mycket" eller "vi tycker inte om det". Det är samma människor som, om kommissionen inte hade gjort någonting, skulle ha sagt "kommissionen gör ingenting", "vi väntar på att kommissionen ska lägga fram ett förslag". Därför anser jag att det andra meddelande vi bör sända till kommissionsledamoten är att principen bakom det här paketet är den rätta, det kommer att hjälpa regeringarna och det kan mycket väl vara den räddningsflotte som kan hålla realekonomin vid liv under krisens första dagar. Tack.

Donata Gottardi (PSE). - (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Genom att utarbeta en räddnings- och återhämtningsplan för EU:s ekonomi sänder EU ut ett första budskap, inte bara till marknaderna, utan även till medborgarna. Förväntningarna är höga och vi kan inte svika dem. Vi befinner oss i en tid då den ekonomiska konsolideringen och nivån på statsskulder riskerar att påverkas negativt av statliga åtgärder, både när det gäller de resurser som faktiskt ges ut och de som garanteras i ett försök att rädda de stora aktörerna inom finans- och industrivärlden. Detta kommer att få uppenbara följder för statliga finanser och privatpersoners inkomst. Därför behöver vi en samordnad strategi på EU-nivå, även för att bekämpa skatteundandragande och skatteparadis. Det är viktigt att alla anslag och nationella planer är ordentligt samordnade på ett effektivt sätt, och att de är riktade mot samma mål.

Det gläder mig att kunna påpeka att det finns planer på att förtydliga den flexibla tillämpningen av stabilitetspakten som måste vara målinriktad, tillfällig och användbar. Den bör innehålla mekanismer för strukturella förändringar, effektiv fördelning av statliga medel, omstrukturering av offentliga utgifter och investeringar för att främja tillväxten i enlighet med Lissabonstrategins mål, med särskild inriktning på små och medelstora företags roll. Den gemensamma strategin måste även omfatta en makroekonomisk budgetpolitik, en lönepolitik och en gradvis och tydlig minskning av skattebördan på arbete och pensioner. Dessa saker måste genomföras med hjälp av skatteavdrag, reviderade skattesatser och kompensation för högre marginalskatt på grund av inflation. Detta måste vi göra för att minska fattigdomen – och inte bara den extrema fattigdomen – samt gynna konsumtionen och den ekonomiska tillväxten genom att ge ett motcykliskt svar på den rådande ekonomiska kris som förebådar en recession. Men det gäller att se upp: vi

måste hålla uppe inkomstnivåerna och stimulera konsumentefterfrågan, och faktiskt betona miljömässig och social hållbarhet och därmed undvika att blint återskapa de modeller och system som har visat sig vara bristfälliga på många sätt.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - (EN) Herr Talman! En brist i den här återhämtningsplanen är att den inte tar upp finansmarknaderna. I början av året när de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken diskuterades lade parlamentet fram ett förslag om att inkludera finansmarknaderna i dessa riktlinjer.

Vid den tidpunkten var kommissionen tyvärr emot förslaget. Händelsernas utveckling har dock visat att vi hade rätt. Jag uppmanar er nu att inte upprepa detta misstag och att sammankoppla den ekonomiska återhämtningsplanen med den uppgraderade handlingsplanen för finansiella tjänster. Om vi satsar på denna strategi kommer det att bli möjligt att på lång sikt möta behoven i realekonomin i en pågående modernisering av EU:s finansiella system.

(LT) Jag vill även uppmuntra deltagarna på finansmarknaden att noga granska detta förslag. Kommissionen lägger nu fram så många nya förslag att det är svårt även för oss parlamentsledamöter att hantera. De är inte särskilt väl samordnade. Tänk er då hur det ska kännas för finansinstituten chefer och för investerarna, som verkligen har svårt att bestämma sig. Det ger långt ifrån ett intryck av att vår marknad är stabil. Därför anser jag att det behövs större samordning.

John Purvis (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vi har hört en hel del om samordning, men jag börjar undra om samordning verkligen räcker, eller om vi behöver gå mot solidaritet i stället för bara samordning eftersom den här krisen har gått från att endast beröra banker, vilket är illa nog, till att påverka hela länder. Nu när samordningen precis har avancerat från nationell till europeisk till global nivå, kanske vi måste överväga om vi behöver mer solidaritet. Jag vill fråga kommissionen och rådet om de verkligen gör något åt frågan om de globala institutionerna, eftersom den muntliga frågan specifikt tar upp Internationella valutafonden eller andra institutioner som skulle kunna stå för solidariteten på global skala.

Min andra fråga har att göra med vilken typ av stimulans vi ska sträva efter i de finanspolitiska åtgärderna, om det verkligen är den vägen vi ska ta. Är mervärdesskatten den rätta vägen, och ska vi tillåta reducerade mervärdesskatter från den högsta nivån eller mellannivån ned till den lägsta nivån inom vissa områden – och vad gör vi åt detta? Är det inte mycket bättre att koncentrera det på detta sätt än att sprida ut det på en mycket mindre reduktionsnivå?

Det pratas mycket, särskilt bland våra vänner på vänsterflanken, om att vi behöver reglera ännu mer, avskaffa hedgefonderna, private equity, kreditvärderingsinstituten och så vidare. Men får jag bara be kommissionen och rådet att överväga det jag nu ska säga? Vi måste vänta, tänka noggrant och till varje pris undvika oförutsedda konsekvenser. Om en ny reglering är motiverad – vilket är möjligt – måste det bli rätt reglering och den får inte försvåra, förhindra eller försena återhämtningen. På sätt och vis vill jag verkligen ge Charlie McCreevy mitt stöd för hans sansade reaktion på dessa problem, i stället för att fördöma honom som många av våra kolleger verkar vilja göra.

Till sist vill jag prata om offentliga finanser. Stabilitets- och tillväxtpakten påverkar länder både innanför och utanför euroområdet. Om alltför stora underskott ska tillåtas tillfälligt – med betoning på om – måste de bli tillfälliga, de måste gå åt återställa inom en realistisk tidsram, och om några länder kan ha råd med en skuld, men inte andra, då kommer vi självklart tillbaka till frågan om ömsesidig solidaritet. Jag vill be kommissionen och rådet att tala om för mig vad de anser vara en realistisk tidsram för att ta itu med denna fråga.

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Min fråga gäller er åsikt om huruvida Island och Ungern borde införa euron som en andra valuta. Tror ni att det skulle kunna lösa de båda ländernas problem?

Den andra frågan är om ni tror att det skulle vara möjligt att införa en riskpremie för derivat som sedan skulle användas för att stärka bankernas eget kapital?

Min tredje fråga är om ni inte tror att en reducerad mervärdesskatt skulle främja importen, särskilt från Kina och Indien? Vore det inte mer logiskt att överväga att sänka skatterna för våra företag och arbetstagare, att betala ut investeringspremier, att betona progressiv avskrivning och framför allt att multiplicera våra tillgångar av mindre värde med tio för att undvika beskattning av fiktiva vinster? På så sätt blir det möjligt att behålla pengarna i företaget, och därmed kan lönerna enklare betalas ut.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) EU-planen för ekonomisk återhämtning ger möjlighet till sunda investeringar, och därför finns det stöd i den för att öka budgetanslagen med cirka 200 miljarder euro för den kommande perioden, som en del av stabilitets- och tillväxtpakten.

Jag uppskattar särskilt Europeiska centralbankens villighet att sänka räntorna för att upprätthålla den likviditetsnivå som krävs för att banksystemet ska kunna investera i realekonomin.

Jag uppskattar också särskilt förslaget om att ändra budgetramen för att de kommande två åren kunna investera fem miljarder euro i att utveckla bredbandsnätet och sammanbinda EU:s elnät.

Jag välkomnar Europeiska investeringsbankens och vissa nationella bankers initiativ att skapa en 2020-fond som är öronmärkt för verksamhet inom energi- och klimatförändringsområdet och för utveckling av transportnätet.

Det kommer att bli möjligt att använda statliga medel för att stödja forskning och utveckling, innovation och transport- och energieffektivitet.

Ján Hudacký (PPE-DE). – (SK) Jag tror att den tvååriga ekonomiska återhämtningsplanen kan bli ett bra, samordnat svar från EU på den ekonomiska krisen, förutsatt att den genomförs och tillämpas på ett förnuftigt sätt. Den föreslagna storleken på de medel som ska stödja EU:s ekonomi måste skapa en budgetram som är tillräckligt vid för att vi ska kunna stimulera medlemsstaternas ekonomier till nya utvecklingsimpulser. Åtgärden på 30 miljarder euro, som ska tas i lika stora delar från EU:s budget och från Europeiska investeringsbanken, måste riktas mot utvecklingen av den kunskapsbaserade ekonomin och den koldioxidsnåla ekonomin, och mot program för energieffektivitet på medellång och lång sikt.

När det gäller skattemässiga åtgärder tror jag att dessa bör förbli en fråga för medlemsstaterna. Självt är jag för idén om att minska momssatserna för vissa produkter som är nära knutna till energieffektivitet och som kan ge höga energibesparingar.

Slutligen måste jag erkänna att jag hyser vissa farhågor inför planen på att tillämpa maximal flexibilitet, vilket har blivit möjligt genom den omarbetade stabilitets- och tillväxtpakten. Vissa regeringar har en tendens att missbruka sådana åtgärder för deras egna populistiska och rent politiska ändamål, utan något tydligt utvecklingssyfte.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill ge ett särskilt erkännande till den tyska förbundskanslern Angela Merkel, som har blivit Europas nya Margaret Thatcher. Liksom järnladyn tror hon på en balanserad budget i stället för att spendera sig ur kreditåstramningen och den ekonomiska krisen utan att ha medlen för det. I kontrast till detta står den brittiska premiärministern Gordon Browns enorma återhämtningspaket som i stället går ut på att låna och spendera pengar, och som omöjligen kan ha en balanserad budget.

Jag medger att det var våra egna brittiska bankers vansinniga utlåning som satte oss i den här röran från första början, med hjälp av regeringens bristfälliga reglering och tillsyn. Samtidigt tror jag att denna finanspolitik – som är högst oansvarig – måste åtföljas av nedskärningar i offentliga utgifter och väl uttänkta planer för långsiktig finansiering av finanspolitiken. Annars kommer vi, efter en tid av ekonomisk tillbakagång, öppna upp för en enorm inflation som kommer att äta upp alla våra besparingar och undergräva EU:s ekonomier.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar medlemsstaternas, rådets och kommissionens arbete med att hantera denna svåra fråga. Många av mina kolleger har redan i detalj redogjort för de åtgärder som behövs. Medlemsstaterna bör dock inte, i en tid som denna, ändra sina åtaganden mot utvecklingsländerna. EU:s medlemsstater måste fortsätta att ge utvecklingsbistånd utomlands. Finanskrisen förväntas ha stor inverkan på biståndsanslagen, vissa analytiker förutspår en minskning i utvecklingsbiståndet med en tredjedel eller ännu mer.

EU:s medlemsstater får inte tappa ambitionen att nå millennieutvecklingsmålen nu när frestelsen är stor att minska utgifterna. Den världsomfattande ekonomiska härdsmltan har visat oss hur beroende vi är av varandra i vår globaliserade värld. Även om utvecklingsländerna har sluppit många av de omedelbara effekterna av finanskrisen tack vare deras begränsade kontakt med de globala marknaderna, varnar ekonomerna för att det kommer att bli en dominoeffekt som orsakar en minskning i hjälplödet, mindre penningförsändelser från utvandrare, mindre direkta utlandsinvesteringar och en sämre ekonomisk tillväxt.

Vi kan komma att få se utvecklingsländerna lida avsevärt för ett finanskaos som de inte själva har skapat. Därför bör medlemsstaterna låta biståndet stå oförändrat.

Talmannen. – Jag ber om ursäkt till Bruno Gollnisch och Adam Siekierski som hade bett om ordet, men tyvärr börjar vi bli mycket sena, och därför slutar vi vid fem anföranden.

Hervé Novelli, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först vill jag säga till Joaquín Almunia att han hade rätt när han tog upp tre aspekter som är mycket viktiga för att återhämtningen ska bli effektiv.

Den första aspekten gäller tillräckligt kraftiga åtgärder. Från det perspektivet är 1,5 procent av BNP ett mål för återhämtning som enligt mig verkar mycket väsentligt med tanke på de summor det rör sig om.

Den andra aspekten handlar om att ta hänsyn till de olika medlemsstaternas olika situationer. Om jag får drista mig att säga det, betonade Joaquín Almunia helt riktigt att länderna inte alls sitter i samma båt när det gäller deras ekonomiska och budgetmässiga situation, men det befriar dem inte från ansvaret att ställa upp på en verkligt samordnad insats. Detta är en fråga som ordförandeskapet tänker arbeta med inför Europeiska rådets nästa möte. Jag är övertygad om att det är på detta sätt som vi så småningom – även om jag inte ännu vet hur lång tid det kommer att ta – kommer att kunna få fart på tillväxten och sysselsättningen.

Herr Gauzès, jag vill säga till er att ni tydligt klargjorde att alla våra åtgärder är inriktade på att finansiera realekonomin. Om vi hjälper bankerna är det för att de ska kunna investera i realekonomin, och vårt enda mål – och ni hade rätt som framhävde detta – är att finansiera små och medelstora företag. Jag anser att rådet i går sände ett budskap till kommissionen om stöd till bankerna, och det är tydligt att vi vill ha flexibla och snabba beslut när det gäller det stöd som kan ges till banker och finansinstitut under de rådande omständigheterna. Jag anser att rådet har nått fram med sitt budskap, och jag vill säga till er, herr Gauzès, att rådet i hög grad delar er önskan om att kreditvärderingsinstituten ska regleras effektivt på EU-nivå – och på internationell nivå skulle jag vilja tillägga – vilket många av mina kolleger och parlamentsledamöter har sagt.

Jag vill säga till er, herr Rasmussen, även om ert tal var mer riktat till kommissionen, att jag håller med er i vad ni sade om att inget marknadssegment ska undantas från reglering eller tillsyn. Om det finns ett budskap som vi verkligen måste ta med oss härifrån, är det att det finns en brist på reglering inom vissa marknadssegment. Regleringen måste därför förbättras och i vissa fall utarbetas i situationer där detta är absolut nödvändigt. Detta var ett kraftfullt budskap från toppmötet i Washington den 15 november, och EU måste såklart arbeta mot dessa mål, även inom området för spekulativa fonder.

Det stämmer, herr Dăianu, att regleringen av finansmarknaderna bör samordnas på internationell nivå. Det var därför toppmötet i Washington hölls, på EU:s initiativ. Jag anser att det var EU:s röst, rösten från ett enat EU, som var den avgörande faktorn i detta toppmöte, vilket gjorde att vi kunde ange huvuddragen i ett slags färdplan för en verklig reglering av det internationella finanssystemet. Detta var möjligt eftersom EU hade kunnat arbeta effektivt med sitt eget program.

För att vara precis föreslås, fru Harms, verkligen långsiktiga investeringar i återhämtningsplanen, kanske inte i den utsträckning ni hade önskat, men förslagen finns där trots allt.

Jag vill säga till er, herr Kozlík, att, ja, vi måste stödja jordbrukspolitiken, likaväl som de andra stora politikområdena inom EU. Ni nämnde energipolitiken, och jag anser att ni gjorde rätt i detta. Detta är prioriterade områden och bör förbli det, även i denna svåra period.

Europeiska centralbankens insatser har, herr García-Margallo, enligt min åsikt spelat en avgörande roll när det gäller att övervinna de svårigheter som vi stött på helt nyligen. Bankens ordförande gav tydliga indikationer om att inflationen i EU håller på att mattas av, och därför förväntar han sig nytt handlingsutrymme inom den monetära politiken, vilket flera parlamentsledamöter har observerat.

Jag anser att Elisa Ferreira var väl hård i sin bedömning av EU:s reaktion. Jag anser att vi, till skillnad från vad hon sade, reagerade snabbt på krisen genom att fatta kraftfulla beslut på väldigt kort tid tack vare det positiva samarbetet mellan våra institutioner – kommissionen, rådet och parlamentet – och för detta tackar jag er.

När det gäller stödet för små och medelstora företag, kommer vi strax diskutera de beslut som togs vid rådet (konkurrens) om antagandet av en "Small Business Act" (småföretagsakt) för Europa, och jag tror att EU även på detta område har spelat sin roll väl i fråga om finansiering till små och medelstora företag och den prioritet de ska få, även i en period av ekonomisk nedgång.

Fru in 't Veld, ni hade rätt när ni påpekade att den kortsiktiga återhämtningen måste grunda sig på långsiktiga strukturella reformer inom ramen för Lissabonstrategin. Denna strategi har aldrig varit så viktig som den är just nu, i denna tid av ekonomisk avmattning, och de strukturella reformerna måste kunna fortsätta.

Herr Martin, jag uppfattade tydligt er begäran om en gemensam insats för att fastställa de viktigaste prioriteringarna.

Fru Schinas, vi hade regler, men dessa regler fungerade inte. Detta är ett faktum. Därför behöver vi regler, men effektiva regler. Vi får inte överreglera förstås, men vi behöver en ordentlig ram som är anpassad till EU:s konkurrenskraft.

Fru Gottardi, jag vill säga till er att jag helt och fullt delar er önskan om att bekämpa skattebedrägerier. Det franska ordförandeskapet har dessutom gjort detta till en prioritering på EU-nivå och på internationell nivå. Jag vill även säga till er att jag instämmer i era mycket relevanta kommentarer om behovet av effektiv ekonomisk återhämtning.

Fru Starkevičiūtė, jag håller med om att finanssektorns normala avmattning är en nödvändig del av EU:s ekonomiska återhämtning, och att detta ska ske under samordnade former.

Herr Purvis, jag håller med om att vi behöver arbeta för en större solidaritet – det är viktigt. Detta är dessutom vad vi föreslår genom att grunda reformen av det internationella finanssystemet på de institutioner som skapades vid Bretton Woods, särskilt Internationella valutafonden, en universell och politiskt legitim institution som helt säkert kommer att få en starkare roll de kommande åren. Ni nämnde momsfrågan. Ordförandeskapet är faktiskt för en momssänkning riktad i första hand mot arbetsintensiva och icke-flyttbara sektorer.

Herr Rübig, ni talade om samma sak. Momsen är ett instrument som kan – särskilt om den sänks – hålla uppe verksamheten, och särskilt sysselsättningen. Men dessa momssänkningar kan endast vara riktade, och med det menar jag att det måste vara möjligt att bevisa att de är helt och hållet lämpliga. Men denna debatt är inte slut ännu, som ni vet.

Fru Ţic – jag anser att en av principerna i kommissionens förslag om ekonomisk återhämtning är att investeringar ska vara verkliga, komma i rätt tid, men också vara varaktiga och strukturella. Jag håller helt med er på den punkten.

Europeiska investeringsbanken är, herr Hudacký, ett mycket viktigt verktyg för att hjälpa den ekonomiska tillväxten på traven, bland annat genom olika investeringar. Jag tror att det är en grundläggande faktor. Vi kommer att få tillfälle att konstatera detta under rådets debatter nästa vecka.

Jag, liksom hela rådet, anser likväl, herr Tannock, att vi behöver en gemensam återhämtningsåtgärd som kan upphävas när tillväxten är tillbaka.

Avslutningsvis vill jag säga, herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar, att denna debatt och alla era frågor har varit mycket viktiga och mycket intressanta för rådet. De visar att det finns en bred enighet oss emellan om hur viktigt det är att EU talar med en stark och enad röst i internationella sammanhang. Europaparlamentets stöd är oerhört viktigt. Därför vill jag tacka er.

Jag är övertygad om att vi måste tänka om helt i vårt sätt att ta oss an finanssystemet och regleringen av det. Detta måste vi göra på EU-nivå, men även ta hänsyn till de lösningar som tas fram på internationell nivå. Om det är något vi kan lära oss av den här krisen, är det att dagens finanssystem verkligen är internationellt. Därför måste lösningarna tas fram på internationell nivå, och EU måste vara drivande där.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman, herr Novelli, mina damer och herrar! Först av allt vill jag säga att jag är mycket tacksam för era kommentarer och observationer, och för det intresse ni har visat för kommissionens initiativ, särskilt den återhämtningsplan som vi har diskuterat denna eftermiddag. Jag ska inte upprepa många av de svar som Hervé Novelli precis gett. Jag håller med i så gott som alla hans kommentarer om det som sagts i parlamentsledamöternas anföranden.

Jag vill bara nämna sex saker mycket snabbt. För det första håller jag med dem som sade, till att börja med Jean-Paul Gauzès, att kreditåstramningen är extremt allvarlig och att den är roten till de mycket stora problem som realekonomin nu står inför. Så sent som i går diskuterade vi i Ekofinrådet hur vi ska förbättra effektiviteten i de planer för rekapitalisering och insättningsgarantier som har antagits, och som ska antas av medlemsstaterna. Stora summor av skattebetalarnas pengar står på spel. Stora summor har redan gått åt till garantier för bankernas och finansinstitutens verksamhet eller till att förse dem med kapital. Nu gäller det att få tillbaka kreditflödet till ekonomin, eftersom det är en livsviktig ingrediens i en välfungerande ekonomi.

Eftersom det inte fungerar bra på den punkten är den ekonomiska prognos som Poul Nyrup Rasmussen nämnde, och som jag lade fram för en månad sedan, tyvärr inte samma prognos som jag skulle ha redogjort för i dag. Därför meddelade jag även ministrarna i går att vi ska lägga fram en ny ekonomisk prognos den 19 januari.

Samtidigt har Internationella valutafonden, OECD och andra institutioner publicerat prognoser för 2009 som är ännu mer oroväckande än den som kommissionen lade fram den 3 november. Europeiska centralbanken väntas redogöra för sin prognos i morgon, och även den ser dyster ut.

Min andra kommentar är att det helt säkert kommer att bli en mer omfattande reglering av finansiella tjänster. Faktum är att det redan finns en bättre reglering. Som Jean-Pierre Jouyet sade tidigare godkände rådet så sent som i går på kommissionens initiativ åtminstone fyra – om jag inte missminner mig – av kommissionens initiativ till reglering av olika områden av finansmarknaderna eller de finansiella tjänsterna. De befintliga reglerna måste förändras, oreglerade områden måste regleras, och vi måste förbättra kvaliteten på reglerna och på tillsynen av hur dessa regler tillämpas på EU-nivå och globalt. Allt detta diskuterar vi.

Eftersom beslutet om utkastet till Solvens II-direktivet snart ska läggas fram för parlamentet vill jag säga att reaktionen i rådet inte alltid stämmer överens med rådets egna uttalanden om vad som måste göras när det gäller finansiell reglering och tillsyn. Parlamentet vet om detta, eftersom det har fört en dialog med rådet om detta direktiv. Vi är inte eniga om hur vi bäst ska samordna tillsynsåtgärder inom försäkringssektorn. Vi måste snabbt nå en överenskommelse om en sådan tillsyn på EU-nivå, och vi talar redan om ett tillsynsorgan för institutioner som bedriver global verksamhet.

När det gäller hedgefonder grundar vi vår uppfattning på principen att deras verksamhet måste regleras. Vi i kommissionen har sagt det, rådet har sagt det och samma sak togs upp vid Washingtonmötet.

Jacques de Larosières högnivågrupp analyserar detta, jämte andra faktorer. Kommissionsledamot McCreevy träffade utskottet för ekonomi och valutafrågor i går.

Jag hörde kommissionens ordförande, vid sina senaste besök här i kammaren, upprepa att kommissionen kommer att reglera hedgefonderna, och det är precis vad vi ska göra. Det som diskuteras är i vilken utsträckning, inom vilka områden och inom vilka delar av hedgefondverksamheten vi ska ta fram en reglering som inte bara kommer att påverka hedgefonderna. Viktiga bidrag till debatten kommer från sysselsättningsområdet och från det betänkande som utarbetats av parlamentet på initiativ av Poul Nyrup Rasmussen.

Jag håller helt med dem av er som har nämnt investeringar och behovet av att sammanbinda de nödvändiga investeringarna på lång och medellång sikt med energi- och klimatförändringspaketet. Jag håller med dem som säger att det finns utrymme i vår monetära politik för att vidta åtgärder utan att äventyra Europeiska centralbankens eller andra centralbankers självständighet. Det är uppenbart. Inflationen i euroområdet låg enligt Eurostat i slutet av november på 2,1 procent. För bara några månader sedan talade vi om inflationssiffror som var dubbelt så höga, och denna marginal använder vi oss av nu. Centralbanken sammanträder här i Bryssel i morgon. Jag vet inte vad den kommer att göra, men jag har hört de uttalanden som gjorts av bankens ordförande, Jean-Claude Trichet, och de är mycket tydliga i den här frågan.

Min nästa punkt handlar om stabilitets- och tillväxtpakten. I pakten uppges tydligt att ett underskott som överstiger tröskeln på 3 procent utlöser förfarandet vid alltför stora underskott med ett enda undantag, nämligen när den ekonomiska situationen är extraordinär, och den situation vi befinner oss i är en extraordinär ekonomisk situation. Det andra villkoret, som gäller tillsammans med det första, är att underskottet ska vara tillfälligt, och med tillfälligt menas inte flera år, utan endast ett år. Det tredje villkoret, som gäller tillsammans med de två första, är att inget underskott får gå för långt över referensvärdet, och här, herr García-Margallo – utan att gå in på tekniska detaljer som är föga lämpade för åhörarna i parlamentet som till största delen är lekmän – talar vi om några tiondelar av en procentenhet.

Till sist vill jag säga, som svar till Neil Parish och någon annan som nämnde momsfrågan, att kommissionens dokument eller plan innehåller en mängd verktyg som kan användas för att skapa finanspolitisk stimulans och ett av dessa är möjligheten att sänka en så viktig skatt, eller snarare en så viktig skattesats som momsen. Det är dock även så att kommissionen inte tvingar någon att göra detta. Läs planen så får ni se att det inte finns något tvång, det skulle faktiskt inte kunna vara så. En tredje punkt – och den här informationen kommer från gårdagens diskussioner i Ekofinrådet – är att endast en av de 27 medlemsstaterna var i går för en användning av detta verktyg, och det var den medlemsstat som redan har använt sig av det.

Talmannen. – Tack, herr kommissionsledamot, särskilt för att ni tog upp frågor om allt från matematik till teologi.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Finanskrisen har skapat stora utmaningar för EU och för världsekonomin. Medlemsstaternas samordnade åtgärder har varit effektiva när det gäller att stabilisera EU:s banksystem, men mycket arbete återstår för att förhindra att krisen sprider sig till ekonomin i stort och för att skydda hushåll, företag och jobb. I en värld där alla är beroende av varandra kan hanteringen av dessa problem vara ett tillfälle för EU att bli ledande när det gäller att tillföra klarhet, socialt ansvar och förutsägbarhet till den finansiella världsordningen.

All tillämpning av mildrande åtgärder måste vara läglig, omfattande och åtföljd av passande lagstiftning som berör de grundläggande orsakerna till krisen. Särskild uppmärksamhet bör riktas mot nya finansiella produkter, exempelvis *sub prime*-lån och deras derivat, samt de enheter som är inblandade i deras marknadsföring, till exempel banker, hedgefonder och private equity. Det finns ett behov att utvärdera kreditvärderingsinstitutens affärsmodell och den rättsliga ställning som deras värderingar tilldelas.

I återhämtningsprocessen måste vi prioritera lösningar som skyddar jobben, tillväxten och de mest utsatta. Vi måste främja ekonomisk energi och stabilitet, samtidigt som vi ser till att de partier som på grund av egenintressen vill bibehålla status quo hålls på behörigt avstånd.

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (HU) Jag välkomnar EU:s gemensamma insatser för att bemöta krisen, och de initiativ som strävar efter att bevara jobben i EU och att skapa nya.

Samtidigt vill jag göra er uppmärksamma på att länder som är i en så allvarlig finansiell situation som Ungern inte har några monetära, finanspolitiska eller skattemässiga verktyg att ta till. Därför är ekonomisk stimulans i dessa länder främst genomförbar i form av omfördelning och effektiv användning av EU:s resurser, minskade lönekostnader, effektivisering av konkurrensreglerna och minskade administrativa kostnader.

Jag är särskilt glad att kommissionsledamot Joaquín Almunia stöder våra gemensamma insatser inom detta område. Därför anser jag att initiativen för strukturfonderna är särskilt viktiga, och jag stöder helhjärtat ett godkännande utan dröjsmål. Om godkännandet av stora projekt påskyndas, och om små och medelstora företag får stöd i form av krediter, kan det hjälpa till att stimulera efterfrågan.

Samtidigt anser jag att våra insatser för att hjälpa de som mest behöver det fortfarande är otillräckliga, och därför yrkar jag på att markexploatering och nybyggnationer ska inkluderas i de ändringar som föreslås inom området för bostadsstöd. I de underutvecklade regionerna och bebyggelserna finns det många landomter eller bostadsområden som inte lämpar sig för renoveringar, och därför behöver vi främja byggandet av moderna energisnåla bostäder. När vi gör detta bidrar vi till EU:s mål om energisparande och jobbskapande, samtidigt som vi hjälper de som mest behöver det.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) När Europeiska kommissionen offentliggjorde sin handlingsplan för krisen, tillgodosåg den det stora behovet av gemenskapsåtgärder för att stabilisera och blåsa nytt liv i ekonomin. Men offentliggörandet gjordes några dagar efter den så kallade medlingen, som bestämmer utformningen av EU:s budget för 2009. Budgeten avsätter inga extra medel för att bekämpa den här krisen, och det är svårt att föreställa sig att en plan som är så stor som 200 miljarder euro kan vara helt budgetneutral.

Den långdragna debatten om hur vi ska finansiera stödet på en miljard euro till länder som hotas av hungersnöd tyder på att det inte kommer att bli lätt att få de 27 medlemsstaterna att gå med på den ökade finansieringen – det vill säga de betalningar på över 116 miljarder euro för 2009 som Europaparlamentet och rådet kom överens om den 21 november. Om så bara av den anledningen är José Manuel Barroso:s plan inget mer än summan av olika nationella åtgärder, åtföljda av löften om större tolerans för budgetunderskott och förordningar om statligt stöd.

Ändå hoppas jag att den enda utgången av kommissionens plan inte kommer att vara att stabilitets- och tillväxtpakten eventuellt blir mindre strikt. Så kommer att bli fallet om vi uppfyller löftet om att höja förskotten och strömlinjeforma strukturfonderna, som måste fungera som lokala och industrispecifika krisåtgärds paket under 2009 och 2010. Detta skulle vända den katastrofala utvecklingen med ett ökat gap mellan de politiska åtagandena och de regionalpolitiska medel som faktiskt används.

14. Europeisk strategi för romer (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om rådets och kommissionens uttalanden om en europeisk strategi för romer.

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Rådet förstår mycket väl hur viktigt det är att vidta lämpliga åtgärder för att förbättra situationen för romer och skydda deras grundläggande rättigheter, vilket kammaren begärde i sin resolution av den 31 januari 2008.

Som ni vet har vi gjort stora framsteg under Frankrikes ordförandeskap när det gäller icke-diskriminering och integrering, och mot bakgrund av detta har vi kunnat ta med romernas situation i beräkningarna, i synnerhet i det paket för en social agenda som presenterades av kommissionsledamot Vladimir Špidla den 2 juli.

Målet med det paket som lagts fram av kommissionen är att ge ny kraft åt politiken för att bekämpa fattigdom, utanförskap och diskriminering av de mest utsatta grupperna. Från denna synpunkt utgör kommissionens förslag verkligen ett mycket bra bidrag som omfattar de verktyg som finns tillgängliga, och som ska användas för att se till att romerna blir bättre integrerade.

Rådet beklagar för egen del att medlemsstaterna inte kunde enas om de ekonomiska villkoren för ett paket för att bekämpa fattigdom och socialt utanförskap. Jag ville också säga detta under denna debatt.

Det första EU-toppmötet om romerna hölls den 16 september. Det stöddes av kommissionsordföranden och av det franska ordförandeskapet. I den deklaration som antogs betonades medlemsstaternas ansvar i syfte att garantera att romerna verkligen integreras. Detta gjordes genom att framhäva hur viktigt det är att människors individuella rättigheter stärks, och att romska organisationer blir mer delaktiga.

Ett andra toppmöte om jämlikhet hölls den 29 och 30 september 2008. Under detta toppmöte lade vi tonvikten på de problem som romerna alltför ofta möter, både i fråga om tillgång till utbildning, jobb eller yrkesutbildning och tillgång till andra varor och tjänster. Detta gjorde att vi kunde se hur vi skulle agera mer effektivt för att bekämpa diskrimineringen mot denna folkgrupp.

Vi är även glada att frågan om romernas situation tas upp på EU-nivå, och vi ska se till att det blir en prioriterad fråga för Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter.

Det franska ordförandeskapet utarbetade nyligen några utkast till slutsatser om romernas särskilda situation. Dessa slutsatser kommer att läggas fram vid utrikesministerrådet och rådet för allmänna frågor och yttre förbindelser på måndag och tisdag. Jag ska ge ert utskott för utrikesfrågor en redogörelse av dessa möten på tisdag.

I utkasterna till slutsatser uppmanas kommissionen och medlemsstaterna att ta hänsyn till romernas situation när de utarbetar och tillämpar politiken om skydd av de grundläggande rättigheterna, politiken om att bekämpa fattigdom och diskriminering, politiken om jämställdhet mellan kvinnor och män, och politiken om tillgång till utbildning, bostad, sjukvård, jobb, rättslig hjälp och kultur. I dessa utkast till slutsatser uppmanar vi kommissionen och medlemsstaterna att utarbeta konkreta åtgärder för 2009 och 2010.

Med detta i sikte går det även att förutse ett bättre användande av strukturfonderna. Därför ber rådet kommissionen att under 2010 lägga fram en rapport för rådet om de framsteg som görs, för att fortsätta diskutera och organisera det nödvändiga utbytet med romernas organisationer.

Detta var vad jag ville säga till kammaren, herr talman, mina damer och herrar.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Det första EU-toppmötet om romerna, som ägde rum i Bryssel den 16 september, var oerhört viktigt för samarbetet mellan de största aktörerna på detta område. Över 500 företrädare för EU-organ, medlemsstater och icke-statliga organisationer deltog, och det visade vår förnyade beslutsamhet att arbeta ännu hårdare för att göra något åt romernas sociala utanförskap.

Det fanns ett tydligt budskap om att det övergripande målet måste vara att integrera romerna helt och hållet i EU:s ekonomiska, sociala och kulturella liv, och att se till att alla i EU, inklusive romerna, har samma förutsättningar. Det civila samhället måste vara fullt delaktigt i detta samarbete. Följaktligen måste även romerna vara delaktiga genom att föreslå, tillämpa och övervaka den politik som ska gälla dem. Därför

välkomnar kommissionen de icke-statliga organisationernas bidrag till toppmötet, exempelvis deklarationen från EU-koalitionen för politiken för romer. Detta år har vi gjort större framsteg än någonsin tidigare i fråga om romernas integrering genom en gemensam satsning från EU och dess medlemsstater, och genom ett samarbete grundat på förtroende och välvilja.

Enligt kommissionens åsikt var de viktigaste slutsatserna från toppmötet följande: åtagandet att skydda de individuella rättigheterna för romska män, kvinnor och barn, erkännandet av det faktum att EU och medlemsstaterna delar ansvaret för att stödja romernas integration i de olika verksamhetsområdena, erkännandet att EU måste stödja medlemsstaterna när de tillämpar sin politik genom samordning och ekonomiskt stöd från strukturfonderna samt samförstånd om att det är nödvändigt att stödja kulturellt känsliga strategier för romerna som kommer att främja deras integration i samhället vad gäller utbildning, sysselsättning och gemenskaper, utan att utestänga andra liknande utsatta samhällsmedborgare.

Kommissionen sände också ut ett tydligt budskap vid mötet om att den inom sitt verksamhetsområde kommer att vidta alla nödvändiga åtgärder för att förbättra situationen för romerna, och om att den ska se till att romerna till fullo kan utnyttja de grundläggande rättigheter som garanteras i stadgan. Kommissionen kommer inte att tveka att ingripa om gemenskapsrätten överträds, och detta inbegriper de grundläggande rättigheterna.

När det gäller slutsatserna från toppmötet, har kommissionsordförande Barroso och jag lagt fram ett förslag om att skapa en plattform för integrering av romer. Detta skulle ge oss en ram för bilaterala möten på hög nivå så att exempelvis de finansiella instrument som stöder politiken för sammanhållning och landsbygdsutveckling på ett bättre sätt kan riktas mot integrering av romer. Utöver detta skulle plattformen på ett konkret sätt uppfylla kommissionens löften om att dels göra EU:s instrument och politik mer effektiva och dels rapportera om de resultat som uppnås.

I samband med slutsatserna från Europeiska rådets junimöte bör nu medlemsstaterna utvärdera de framsteg de gjort hittills och öka arbetet med en total integrering av romerna. Kommissionen kommer naturligtvis att stödja medlemsstaterna. Utöver detta ser kommissionen fram emot sammanträdet med rådet för allmänna frågor den 8 december, där det kommer att debatteras om förslag angående slutsatserna om romernas integration.

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

Livia Járóka, för PPE-DE-gruppen. – (HU) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr minister, mina damer och herrar! Det senaste året har det gjorts stora framsteg mot ett erkännande på EU-nivå om att det ligger i alla europeiska samhällens intresse att integrera de 10 miljoner romer som lever i fattigdom inom medlemsstaterna, och att helt förverkliga deras rättigheter.

Trots detta upplever jag nu att dessa framsteg har stannat av. Enligt Europaparlamentet och de icke-statliga organisationerna behövs professionell övervakning och EU-tillsyn. Även om medlemsstaterna har antytt i de planer som lämnats till EU att de tänker integrera romer som bor inom deras gränser, finns det inget i deras nationella budgetar och i deras resultat som stöder dessa deklarationer.

De enskilda projekt som finansierats med EU-medel har inte gett några markanta resultat. Uteslutandet av europeiska romer från ekonomin och bostadsmarknaden, deras bristande tillgång till kvalitativ utbildning och de oroväckande tecknen inom sjukvården har inte förbättrats, snarare försämrats, och detta fortsätter att försvaga EU:s sociala sammanhållning.

Vi behöver yrkesmässiga satsningar som är mycket mer omfattade än de projektbaserade försök som gjorts hittills, och de måste beröra både det romska och det icke-romska samhället för att kunna utveckla de nämnda områdena på ett sätt som sträcker sig över partigränser och cykler. Ett grundläggande villkor för att dessa satsningar ska vara framgångsrika är att även de kommande ordförandeskapen engagerar sig i de gemensamma EU-åtgärder som utarbetats av det franska ordförandeskapet.

Det är oerhört viktigt att vi vidtar omedelbara åtgärder för att bidra till att romerna accepteras, och att vi låter deras ekonomiska kapacitet bidra till EU:s utveckling. Från sammanhållningspolitikens början till utvidgningen 2004 gjordes vissa framsteg, men vi kan inte vänta i tre decennier till. Denna situation kräver inget mindre än krisåtgärder. Romernas getton kan bara försvinna om vi åter integrerar deras tusentals invånare på arbetsmarknaden och utnyttjar nya och underutvecklade ekonomiområden till max – exempelvis

förnybar och alternativ energi eller miljöskydd – och om vi utarbetar ett integrerat kvalitativt utbildningssystem.

Romernas egen identitet, deras nationella identitet med ursprung i hemlandet och deras sociala och ekonomiska identitet måste stärkas på en och samma gång. Genom att föra in ett pilotprojekt på 5 miljoner euro i 2009 års budget kan vi garanterat diskutera denna fråga, men utvecklingen får inte stanna vid det. I stället för bilaterala möten behöver vi en EU-strategi som kan skapa nya element, rättsliga grunder och eventuella sanktioner samt monetära mekanismer.

Jan Marinus Wiersma, för PSE-gruppen. – (NL) Herr talman! Europaparlamentet talade nyligen med eftertryck för en långsiktig strategi för integrering av romer i EU. Det senaste året har det blivit tydligt att mer måste göras på detta område, i synnerhet av medlemsstaterna, men också av EU. Rådet kommer snart att ta upp detta ämne igen. Detta i sig är ett tecken på att våra regeringschefer lägger stor vikt vid en effektiv politik för att bekämpa diskrimineringen av romer och deras sociala och ekonomiska utanförskap.

Denna fråga ligger även högt upp på kommissionens dagordning. I september anordnade kommissionen det första toppmötet om romer där företrädare från medlemsstaterna, kommissionen och i synnerhet företrädare för det romska civila samhället fick tillfälle att ge rekommendationer i fråga om EU-politiken för romer.

Som en del av EU-strategin för romer bör ett politiskt möte på hög nivå hållas årligen för att vi ska få tillfälle att följa upp de politiska framstegen, utbyta positiva erfarenheter, men även för att – om det skulle vara nödvändigt – ge kritik. Jag hoppas att kommissionsledamoten kan gå med på detta i dag.

Vi behöver dock göra ännu mer. Därför måste rådet ge kommissionen en tydlig och konkret uppgift att utveckla en bred, strategisk och långsiktig politisk ram i syfte att bryta den onda cirkel av utanförskap som har hållit generationer av europeiska romer fångna.

Det finns ingen anledning att vänta längre med att föreslå en politik. Det är uppenbart vad som behöver göras – otaliga studier och politiska rekommendationer har kartlagt hindren. Parlamentets resolutioner ger en tydlig och konkret sammanfattning av tänkbara politiska initiativ.

Viktória Mohácsi, för ALDE-gruppen. – (HU) Herr talman! Den 31 januari antog vi här i kammaren med stor majoritet parlamentets resolution där kommissionen tydligt ombeds utarbeta en EU-strategi för romer. Utbildning, bostad, sysselsättning och hälsa identifierades som fyra prioriterade områden där material och mänskliga resurser skulle sättas in.

Det uttalande från kommissionen som vi precis hörde är inte särskilt övertygande, och jag måste i ärlighetens namn säga att det påminde kusligt mycket om propagandatalen i de östeuropeiska socialistiska diktaturerna. Precis som på den tiden hör vi inget i dag om något annat än framgång, utveckling och andra positiva meddelanden, medan romerna i själva verket fortfarande bor i läger och getton, dagligen förödmjukas, diskrimineras och i värsta fall utsätts för rasistiska attacker. Som ett resultat av allt detta irrar nästan 30 000 romer enbart från Italien omkring på EU:s territorium och söker ett fast hem i en av EU:s medlemsstater.

Herr talman, i min hand håller jag ett brev från kommissionens vice ordförande Jacques Barrot daterat den 6 november, där han försäkrar mig och fyra av mina kolleger om att – och jag citerar – han ”kommer att arbeta nära kommissionsledamot Špidla för att se till att kommissionen möter de romska icke-statliga organisationernas förväntningar”. Däremot nämns inget om någon strategi, utan bara om en plattform för integrering av romer. Hur förklarar man detta?

När det gäller EU-toppmötet om romer har jag bara hört kritik från de icke-statliga organisationerna om att de förväntade sig mycket mer av detta historiska toppmöte, och om att de inte fick vara delaktiga i förberedelserna. Men jag ska gå ännu längre än så. Det är fortfarande inte klart hur Berlusconi-regeringen har rapporterat till Europeiska kommissionen om resultaten från registreringen av romers fingeravtryck.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, kommissionen, rådet! Denna diskussion är ganska skenhelig. Vi måste kalla saker vid deras rätta namn. Vi har ett problem med romerna, och det är att de är mycket utstötta i de flesta samhällen, men i olika hög grad. Italien nämndes, i Tjeckien och Rumänien har det förekommit verklig förföljelse och rasistiska attacker.

I denna situation finns det en sak som EU bör göra, och det är att ge romerna status som EU-minoritet. Ett officiellt erkännande är med andra ord det första steget mot att bekämpa utanförskap. Nästa sak vi bör göra är att utveckla en strategi tillsammans med romerna, som måste bestå av två delar. En strategi för bofasta

romer och en annan strategi för kringresande romer. De kringresande romerna kan inte tvingas att bli bosatta eller de bosatta tvingas att resa. Det är ett svårt problem. Jag var ansvarig för romerfrågan i Frankfurt under sex års tid och jag vet hur svårt det dagliga arbetet är.

Men det grundläggande problemet är – och det är därför det som har sagts om organisationen också stämmer – att om vi inte utarbetar strukturer tillsammans med företrädarna för romernas organisationer kommer vi att misslyckas: vi kommer alltid att tala om deras problem på ett förmyndaraktigt sätt i stället för att försöka lösa deras problem tillsammans med dem och även lyssna på deras invändningar. Vi talar om skolor till exempel. Men det finns romska familjer som inte vill skicka sina barn till skolan, och det finns andra som vill göra det. Detta är olika problem. Därför håller jag med om att vi ska sluta upp med att lämna positiva lägesrapporter i stil med "Vi bryr oss" och "Vi har program" och så vidare, när vi vet att det inte fungerar.

Kort sagt måste vi för det första få en tydligare förståelse för problemet, och för det andra integrera de romska organisationerna på ett mer radikalt sätt.

Roberta Angelilli, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är helt överens med kommissionen i fråga om deras strategi för romer. Jag hyser full förståelse för denna pragmatiska inställning, fri från alla politiska och ideologiska undertoner, som kommissionsordförande Barroso uttryckte det vid toppmötet i Bryssel den 16 september. Det är en inställning som kräver att alla ledare engagerar sig, utan undantag, från det romska samhället till de statliga myndigheterna med Europeiska kommissionen i spetsen.

Politiken för romer ligger visserligen på medlemsstaternas ansvar, men det är bra att den äntligen samordnas på gemenskapsnivå. Bra metoder bör samordnas och användandet av medel bör övervakas regelbundet. Hur mycket resurser har inte slösats bort under åren? Hur många tillfällen har inte gått förlorade? Om vi tittar på hur det ser ut i verkligheten, förutom de obligatoriska undantagen, så har vi tyvärr ett budgetunderskott. För mycket pengar har förblivit oanvända, för mycket har slösats på resultatlösa åtgärder och projekt. Om vi menar allvar med det här kan vi inte låtsas att detta inte har hänt. Här finns det verkligen anledning att säga "den av er som är fri från synd skall kasta den första stenen". Kommissionen har utarbetat ett användbart dokument för medlemsstaterna. Alla måste nu göra sin del, och börja med att outtröttligt bekämpa all form av rasism och diskriminering, arbeta för en seriös integrationspolitik som kommer att ha tre huvudområden: utbildning, vaccinering och hälso- och sjukvård samt yrkesutbildning och program för introduktion till arbete. Detta kommer att göras med hjälp av mikrokrediter.

Men vi måste även be romerna att ta sitt ansvar. Låt mig ge ett exempel. Vi måste absolut sluta tolerera att romska föräldrar tvingar sina barn att tigga, och på så sätt hindrar dem från att gå i skolan. Exploatering och illegal verksamhet kan inte tolereras i någon form. Bara genom att kombinera solidaritet, integration och respekt för reglerna kan vi hitta den rätta strategin för att ta lösa dessa problem.

Giusto Catania, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Efter att resolutionen antogs i parlamentet besökte vi romska läger och kunde se med våra egna ögon hur välkomnande de är och hur de lever. Vi besökte lägren i Rom och kunde konstatera att romerna verkligen behöver särskilt skydd, om inte annat för att de sedan EU:s utvidgning har blivit en av de större minoriteterna i EU. Vi behöver försäkra oss om att denna minoritet erkänns som en minoritet i alla avseenden.

De satsningar som har gjorts de senaste åren har varit oorganiserade och har inte samordnats av EU. Så mycket pengar har slösats bort utan att det har blivit några strukturella och hållbara förbättringar av romernas situation, särskilt inom områden som utbildning, boende och sysselsättning. Vi ser rasdiskriminering dagligen, både på lokal nivå och i de program som inte satsar på integration. Vi får även ständigt se diskriminering från poliser eller att man målar upp rasmässiga stereotyper på regeringsnivå, och överväger att registrera romer med hjälp av fingeravtryck eller andra former av registrering. Det pågår en kampanj i Europa för att kriminalisera romerna. Varje dag hörs uttalanden från politiker både på höger- och vänsterflanken som uppvisar dessa tendenser.

Jag hoppas att Roberta Angelilli kan övertyga sin partiledare, som även är det italienska parlamentets talman, om att romerna kan integreras, trots hans offentliga uttalanden.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Jag ber om ursäkt till föregående talare, men påståendet att problemen med att leva tillsammans med romer kan reduceras till diskriminering och fördomar må vara politiskt korrekt, men det håller inte i verkligheten.

Romerna själva har många seder som är svåra, för att inte säga omöjliga, att förena med de grundläggande värderingar som råder i de flesta länder i EU. En enorm arbetslöshet bland vuxna och chockerande frånvarosiffror i skolan bland romska barn beror inte alls i första hand på diskriminering.

Förra veckan beslutade italienska kassationsdomstolen att zigenarnas tiggande är en central del av romernas kultur och därför inte kan förbjudas. Jag undrar vart det här ska leda. Själv vill jag argumentera för en respektfull och human, men samtidigt otvetydig strategi.

Alla som önskar bo i ett samhälle måste respektera dess lagar och normer. Att tiggas, att undanhålla barnen grundläggande hälso- och sjukvård, eller ännu värre att systematiskt hålla dem borta från skolan, är helt enkelt fel i vårt samhälle.

Magda Kósáné Kovács (PSE). – (HU) Herr talman! Dagens debatt är en del av en process där viktiga beslut återstår att tas, och därför vill jag än en gång betona att man utan att överdriva kan säga att levnadsförhållandena för den största minoriteten i EU är jämförbara med levnadsförhållandena i utvecklingsländerna. Vi kan förstås racka ned på romerna ytterligare genom att hävda att det är deras eget fel, även om det är just när det gäller utbildning, boende, sjukvård och sysselsättning som deras situation liknar den i utvecklingsländerna. Utan omedelbar, koncentrerad och målinriktad hjälp utifrån kommer dessa 10–12 miljoner människor inte ha någon möjlighet att ta sig ur fattigdom och utanförskap. Denna grad av socialt utanförskap förhindrar det mest grundläggande förverkligandet av romernas mänskliga värdighet och jämlika förutsättningar.

Det är nu flera decennier sedan EU på avstånd kunde begrunda det faktum att unionen, vid sidan om sin enorma ekonomiska potential, kan ha så många människor på sitt territorium som från generation till generation lever i socialt utanförskap. Inte vid något tillfälle har den ekonomiska utvecklingen på egen hand öppnat upp några vägar för de som står längst ner på samhällsstegen.

Vi har ett delat ansvar, först och främst eftersom romernas situation inte har ändrats nämnvärt i de nya medlemsstaterna efter utvidgningen, eller i de kandidatländer som väntar på nästa utvidgning. Samtidigt uttrycks de anti-romska åsikterna allt öppnare bland extremister i EU, något som vi måste sätta stopp för. Det faktum att ämnet har satts på dagordningen visar att vi har mycket att göra. Kommissionsledamot Špidla har redan räknat upp många av de uppgifter som ligger framför oss, med hjälp av mina kolleger. Låt oss göra det här tillsammans. Ämnet kommer att tas upp i parlamentet igen i februari.

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Mina damer och herrar! Som skuggföredragande för utskottet för sysselsättning och sociala frågor vill jag uttrycka min enorma uppskattning för både kommissionens och föredragandens arbete med att så ihärdigt leta en positiv lösning på de problem som drabbar en av EU:s minoriteter. Debatten visar tyvärr att kommissionsledamot Špidlas ord antingen översatts illa eller missförstått av antingen Viktória Mohácsi eller Daniel Cohn-Bendit. Jag kommer från Tjeckien, ett land som ofta har kritiserats – ofta orättvist enligt min mening – i detta sammanhang och vi har stor erfarenhet av detta problem. Mot bakgrund av detta vill jag säga fyra saker. Jag håller med kommissionen om att problemet kan lösas endast om vi sammanfogar regionala, nationella och EU-omfattande strukturer så långt det är möjligt. För det andra delar jag uppfattningen att vi i nuläget har tillräckliga instrument för att tillämpa en integrationspolitik. För det tredje instämmer jag helt i kommissionens och några av mina kollegers uppfattning att nyckeln till en framgångsrik lösning ligger i att romernas företrädare också är villiga att samarbeta.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Herr talman! Romerna är en alleuropeisk, etnokulturell folkgrupp med allvarliga sociala och ekonomiska problem. Dessa problem är det i första hand EU:s uppgift att ta itu med, genom en lämplig gemensam politik som kräver en tydlig rättslig grund.

Vi kan inte förverkliga fantasin om ett nationellt medborgarskap för romer när romerna inte vill ha en särskild statsnationalitet. Romerna är EU-medborgare utan något nationellt projekt. Därför fungerar inte de modeller som tillämpas på nationell nivå för nationella minoriteter. Romernas sociala och kulturella integrering är en mellanstatlig fråga och därför ligger den först och främst på EU:s ansvar.

Medlemsstaterna har självklart också ett ansvar gentemot romerna vad gäller icke-diskriminering, social integrering och positiv särbehandling på lokal nivå. Men detta ansvar måste ses som underordnat EU:s ansvar. När kommissionen framhäver att huvudansvaret ligger på medlemsstaterna vägrar den faktiskt att ta sitt naturliga ansvar och går tillbaka till en modell som har visat sig vara ineffektiv.

Vi måste skapa ett offentligt utrymme för romerna i EU, och ett tillvägagångssätt där romerna kan delta aktivt i utformningen och tillämpningen av politiken. Om vi inte gör det kommer vi inte att kunna lösa problemet på riktigt. Vi kommer inte att ha en riktig strategi.

Katalin Lévai (PSE). - (HU) Trots att EU-institutionerna har visat sig vara beredda att respektera EU:s värderingar och grundläggande rättigheter och att bekämpa diskriminering, är den verkliga bilden av romernas integrering nedslående. Större delen av romerna i EU lever under bedrövliga sociala förhållanden, och de problem som de brottas med har inte förändrats på årtal. De största problemen är socialt utanförskap, sysselsättningsbrist, segregering i skolan och de många missförhållanden som drabbar romska kvinnor.

I dessa tider då det råder ekonomisk kris i EU är det lätt att leta efter en syndabock bland företrädarna för de mest utsatta sociala grupperna. Därför ökar våldsdåden mot romer och oskyldiga människor utsätts för attacker som har fått ödesdiga konsekvenser vid mer än ett tillfälle.

I en sådan situation är lösningen inte att samla fingeravtryck på ett etniskt diskriminerande sätt, eller att bilda brottsbekämpande organ eller miliser som ska gjuta rädsla i hederliga människor för att skrämja i väg romerna. Det enda riktiga svaret är en EU-strategi för romer som bygger på följande fem områden: utbildning, sysselsättning, bostad, hälsa och romernas aktiva delaktighet i samhället. Utan en sådan EU-politik för romer kan det heller inte finnas någon nationell politik för romer.

Zita Pleštinská (PPE-DE). - (SK) EU har en skyldighet att anta en strategi för romer, även om medlemsstaterna också måste vara mer aktiva på den punkten. Jag bor själv i en slovakisk region där romerna utgör 10 procent av befolkningen. Tack vare detta är jag väl införstådd med deras särskilda sociala utsatthet. Huvudansvaret ligger på företrädarna för kommunerna som ofta lämnas att ensamma hantera mycket komplicerade frågor, särskilt sysselsättningsbristen som är en följd av romernas låga utbildningsnivå.

Om vi ska hitta balanserade lösningar måste vi först och främst bjuda in företrädare för romerna till dialogen. De är väl förtrogna med romernas problem. Endast när vi gör det kan våra lösningar bli effektiva. Europeiska socialfonden är vårt viktigaste instrument för att integrera människor på arbetsmarknaden. Jag uppmanar medlemsstaterna att se till att det inte finns alltför stora administrativa hinder som kan avskräcka icke-statliga organisationer och kommuner från att söka medel från Europeiska socialfonden till projekt som ska hjälpa till att lösa romerfrågan.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Jag stöder i princip kommissionens ställning. Trots de ofta diskuterade problemen med romerna har vi fortfarande inte hittat de bästa lösningarna som skulle kunna leda till en varaktig integrering i samhället. Enligt min åsikt gäller detta alla medlemsstater. Den grundläggande orsaken är fortfarande problemets etnocentricitet. Det är som att vi har gjort romernas sociala problem till en etnisk fråga och behandlar dem som problem som bara hör till en särskild etnisk grupp. Vi behöver ändra inställning. Det stämmer att en överväldigande stor del av romerna är fattiga och saknar tillgång till boende och utbildning, men dessa problem gäller inte bara dem. Att blanda ihop alla dessa sociala problem och behandla dem som ett enda, etniskt problem leder till öppen diskriminering. Därför har frågan om deras integrering blivit ännu mer komplicerad och ännu mer intensiv och det har blivit ännu svårare att hitta en lösning på problemen. Därför är det viktigt att vi tillämpar en politik för att skydda de individuella rättigheterna och att vi har ett grundläggande instrument: subventionering.

I Bulgarien har vi många problem som kopplas till romerna, och detta har gjort att vi har vidtagit åtgärder för att utarbeta ett ramprogram som ska lösa de sociala förutsättningar som orsakar deras etniska diskriminering. Vi föreslår ett meningsutbyte om huvuddelarna i ramprogrammet mellan de medlemsstater som har märkbara problem med denna fråga.

Elly de Groen-Kouwenhoven (Verts/ALE). - (NL) Enligt min mening finns det en likhet mellan romerfrågan och rasfrågan i Förenta staterna. Medan de har lyckats hitta en lösning – åtminstone delvis – och gjort stora framsteg i och med Barack Obamas seger, så fortgår skandalen, i brist på ett bättre uttryck, i EU.

Varför antogs den här resolutionen vid plenumsammanträdet i januari? Det fanns goda skäl till det. I resolutionen fastslogs bland annat att vi är för en arbetsgrupp för romerfrågan i kommissionen, att vi är för en EU-strategi för romer, och för en allmän strategi som omfattar samarbete mellan medlemsstaterna och kommissionen, samt en "rom till rom"-strategi som utvecklats av OSSE (Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa). Detta har inte lett till någonting förutom ett toppmöte där det talades ännu mer om samarbete från, eller med, romerna.

Jag kan säga er att romerna, som jag har haft äran att samarbeta nära med under tio års tid, var extremt besvikna på resultatet. Jag beklagar, kommissionsledamot Špidla, att jag inte kan vara entusiastisk över er plattform, som bara är ännu ett debattforum – om än på hög nivå – inom ramen för bilaterala möten. Vi har talat en hel del nu. Om det är något vi behöver så är det handling.

Jag läste nyligen en artikel som började med orden: det kommer att bli ett blodbad. Det finns uniformerade vaktpatruller i flera EU-stater som provocerar romerna. Ska vi vänta tills vi får situationer som den i Italien, där hela läger går upp i rök?

Hannes Swoboda (PSE). - (DE) Herr talman! Jag vill be parlamentet och talmannen om ursäkt för att jag kommer så sent, särskilt med tanke på att det alltid är jag som uppmanar kollegerna i min grupp att vara punktliga. Därför är det dubbelt så pinsamt för mig.

Jag vill bara göra en observation. Vi håller helt med om målen, men EU:s uppmaning till medlemsstaterna – och kandidatländerna eller de potentiella kandidatländerna – borde vara ännu mer uppfordrande och enträgen.

Det har redan talats om vad vi nyligen har sett i Belgrad och i andra länder, men även inom EU. Det är en skandal att vi än i dag talar om romerläger. Därför vill jag ivrigt be både rådets företrädare och kommissionen att varna medlemsstaterna och uppmana dem ännu starkare att fullfölja sina uppgifter. Bilden är inte så rosenströad som den ibland framställs här.

Jag tackar Daniel Cohn-Bendit som var så fördragsam och lät mig tala.

Talmannen. – Det är jag som är talman här, inte Daniel Cohn-Bendit. Vi gick nyss över till "catch the eye"-förfarandet. Därför kunde ni få ordet, så det finns inga privilegier alls.

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. - (FR) Herr talman! Jag vill säga att det här har varit en oerhört viktig debatt för rådet. Vad jag har kunnat utläsa av den är att – som så många av er har framhållit – romerna som grupp är oerhört åsidosatt, och väldigt utsatt för fattigdom, diskriminering och rasistiska attacker. Detta har blivit sagt och det är tyvärr sant, vilket många av er har poängterat.

Precis som Adrian Severin, Daniel Cohn-Bendit och Viktória Mohácsi helt riktigt påpekade, är det också uppenbart att vi inte får hysa någon falsk optimism, och att vår strategi kommer att bli otroligt svår att genomföra. Som ni betonade måste vi i vårt dagliga arbete skilja mellan de som har blivit bofasta och de som fortfarande är nomader. De är helt olika varandra, deras seder och levnadsvillkor är inte desamma. Trots att vi verkligen vill hjälpa, blir vårt dagliga arbete i själva verket mycket svårt. Vi får inte falla offer för naiv optimism. Vi måste vidta bestämda och fortlöpande åtgärder. Jag vill säga till er, herr Severin, att det faktum att rådets arbete på detta område skedde på Rumäniens initiativ är ett gott tecken, och att det faktum att rådet har tagit upp frågan på uppmaning av era landsmän är oerhört betydelsefullt.

Jag anser att vi måste vara medvetna om att vi har en lång väg framför oss. Vi måste vara tydliga med detta, vilket ni har varit. Jag tror att den enda möjliga åtgärden, som ni har sagt, är att skapa strukturer och sammanslutningar. Det är vad vi försöker att göra, men det är verkligen oerhört svårt.

För det andra är det, som ni har framhållit, mycket viktigt att vi angriper det här problemet på EU-nivå, inte minst för att det i stor utsträckning är ett gränsöverskridande problem, och inte alls ett nationellt problem. Det är dock även uppenbart – och det här säger jag till kommissionen och för att återknyta till de kommentarer som gjorts – att vi måste vara mycket tydliga med att även medlemsstaterna har särskilda skyldigheter på det här området. Vi kan bara ta lagförslag till EU-nivå om de faller under de befogenheter som EU har i fördraget i nuläget. Vi måste också vidta – och jag säger detta till både Roberta Angelilli och Livia Járóka – verkliga åtgärder på nationell nivå.

Sammanfattningsvis vill jag därför säga att jag tror att vi har sett ett växande erkännande av företeelsen, även om det har gått för långsamt, vilket ni nog alla håller med om. Jag är inte säker på om vi behöver följa upp det som har sagts, och på vilka grunder vi kan göra det, med tanke på problemen med minoriteterna. Rådet måste dessutom fortsätta sitt arbete, och framför allt måste medlemsstaternas insatser och åtgärder förbättras både på nationell och lokal nivå, eftersom den rådande situationen är inhuman och oacceptabel. Vi måste dock även inse att det här rent praktiskt är ett mycket komplicerat problem. Ett stort tack för era kommentarer.

Vladimír Špidla, kommissionsledamot. - (CS) Mina damer och herrar! Kommissionen bedömer romernas situation som en fråga av stor etisk och politisk vikt, och är förstås beredd att göra allt i sin makt för att bidra

till en sammanhållande strategi och för att stärka samverkan både på EU-nivå och på nationalpolitisk nivå. På så sätt kan medlemsstaterna satsa mer på att utveckla en politik med syfte att integrera romerna i stället för en politik som ofta leder till deras fortsatta utanförskap. Kommissionen vill även uppmana medlemsstaterna att hantera denna fråga på ett kulturellt känsligt sätt, och att hörsamma romernas särskilda behov samtidigt som de bör sträva efter att ge dem tillgång till det allmänna utrymmet, till utbildning, arbetsmarknaden och bostad. Kommissionen kan dock inte låtas att den kan företräda medlemsstaterna på detta område, eftersom detta skulle vara både ineffektivt och orättvist.

Det är, mina damer och herrar, tydligt att vi behöver fördubbla våra insatser, men trots att vi har långt kvar till målet är det tydligt att saker och ting börjar röra på sig, eftersom det första forumet om romer tyder på en förändring i sig. Det faktum att romerfrågan tas upp av EU och att denna fråga nu regelbundet kommer att diskuteras på högsta nivå tyder också på en förändring. Om vi kan få plattformen för romer att börja fungera effektivt kommer vi att ha etablerat en stadig grund varifrån vi kommer att kunna övervaka utvecklingen, ge förslag och samordna politiken på ett bättre sätt än vad vi hittills har gjort. Jag vill återkomma till början av mitt anförande. Kommissionen bedömer romernas situation som en fråga av stor etisk och politisk vikt och den kommer att göra allt som står i dess förmåga och kraft.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Vi behöver inse att vi inte har gjort tillräckligt stora framsteg när det gäller att integrera romerna sedan kommissionen för första gången väckte frågan 2005.

Ett första steg skulle vara att utarbeta en politik för att främja romernas utbildning. Denna politik måste tillämpas, inte bara av staten, utan även av icke-statliga organisationer vars främsta mål inte längre kan vara att fastställa diskriminering, utan att utbilda etniska grupper. Denna lösning bygger inte enbart på att de statliga myndigheterna tar sitt ansvar, utan även på att romerna tar sitt.

Några av orsakerna till den arbetslöshet romerna hamnat i beror på bristande läskunnighet samt brist på utbildning och yrkeskunskaper, för att inte tala om en bristande tillgång till information.

Utbildningsreformer för denna etniska grupp kan utföras på tre sätt: genom att öka läskunnigheten, se till att ungdomar fullföljer sina studier, och genom att stödja yrkesmässig specialisering och omställning. Reformen måste respektera romernas särskilda kultur och deras traditioner, samtidigt som den kopplar utbildningssystemet till den europeiska kulturen och civilisationen.

Jag vill be kommissionen att göra upp en enda plan för att integrera romerna på EU-nivå, som grundar sig på ett samarbete mellan befintliga mellanstatliga och icke-statliga organisationers projekt. Detta innefattar även projekt där företrädare för utbildningsinstitutioner är inblandade. Målet bör vara att höja statusen på kvalitativ utbildning så att det blir ett grundläggande mål för EU:s politik.

15. Staten Israels deltagande i gemenskapsprogram - Staten Israels deltagande i gemenskapsprogram (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Véronique De Keyser, för utskottet för utrikesfrågor om förslaget till rådets beslut om ingående av ett protokoll till Europa-Medelhavsavtalet om upprättande av en associering mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater, å ena sidan, och Staten Israel, å andra sidan, om ett ramavtal mellan Europeiska gemenskapen och Staten Israel om de allmänna principerna för Staten Israels deltagande i gemenskapsprogram (05471/2008 – C6-0180/2008 – 2007/0241(AVC)) (A6-0436/2008), och

- rådets och kommissionens uttalanden om Staten Israels deltagande i gemenskapsprogram.

Véronique De Keyser, föredragande. – (FR) Herr talman! I plenarsammanträdet begärde vi att omröstningen skulle skjutas upp, och det gläder mig, men som föredragande känner jag att jag behöver förklara mig.

Som José Ignacio Salafranca helt riktigt påpekade tidigare antog utskottet för utrikesfrågor den 6 november två förslag om Israels deltagande i gemenskapsprogram. Det ena var ett samtyckesförfarande, det andra en resolution. Båda förslagen antogs med stor majoritet – resolutionen antogs faktiskt enhälligt.

Vad var innehållet i dessa texter, och vilket budskap ville utskottet för utrikesfrågor sända till Israel? Samtyckesförandet var positivt. Utskottet gick med på Israels deltagande i gemenskapsprogrammet, mot bakgrund av att Israel redan deltar i det sjunde ramprogrammet för forskning, att dess ansökan endast gällde programmet för innovation och teknik och att alla länder som deltar i grannskapspolitiken har rätt att delta. Därför utgjorde detta ingen särbehandling av Israel eller någon omvärdering av landets politiska status.

Associeringsavtal grundar sig på respekten för mänskliga rättigheter. Ledamöterna ville därför utarbeta en politisk ram för detta samtyckesförande i form av en mycket bestämd resolution vari krävs att Israel erkänner interimtsavtalet om associering mellan EU och Palestinska befrielseorganisationen (PLO), att EU ökar kontrollen av och sanktionerna mot import av israeliska produkter från ockuperade områden enligt systemet för förmånsimport och att resultaten av vetenskapligt samarbete används för civila ändamål. Kommissionen skulle framställa en årlig rapport genom vilken parlamentet skulle kunna utvärdera hur dessa villkor efterlevdes. Kort sagt var resolutionen positiv men bestämd. Den var resultatet av långa förhandlingar mellan de inblandade parterna, som har visat en exemplarisk lojalitet till den uppnådda kompromissen, vilket jag tackar dem för.

Så varför tvekar vi nu, uttrycker vår oro och slutligen skjuter upp omröstningen? I grund och botten är det för att den humanitära situationen i Gaza har blivit oacceptabel. Redan när parlamentets delegation, som jag deltog i, åkte till Gaza på försommaren var levnadsförhållandena där oroväckande. En annan delegation åkte till de ockuperade områdena i november och kom tillbaka med exakt samma rapport. Det sker ingen förändring, situationen är katastrofal och blockaden har långt ifrån försvagats, utan snarare radikaliserats, Hamas.

För tre dagar sedan påpekade Louis Michel att den fortsatta avspärrningen av Gazas gränsterterminaler var en form av kollektiv bestraffning av palestinska civila som går emot internationell humanitär rätt – det var vår egen kommissionsledamot som sade det. FN:s hjälporganisation för palestinska flyktingar (UNRWA), den organisation som arbetar med flyktingar i Gaza, har sänt ut en vädjan om hjälp, likaså Oxfam, Amnesty International, Läkare utan gränser och ett antal andra frivilligorganisationer som för tillfället inte ens kan använda gränsterterminalen vid Erez.

Jag fick precis höra i dag att vårt finansieringsinstrument Pegase helt har slutat fungera i Gaza och att det inte längre kan garantera elleveranser, att löner och pensioner inte längre betalas ut till tjänstemän inom den palestinska myndigheten, och att utbetalningar även till de allra fattigaste har upphört. UNRWA har även tvingats upphöra med sitt hjälpprogram till de fattigaste människorna i Gaza. Detta är oacceptabelt, det kan inte tolereras, och det är därför jag mot min vilja stödde förslaget att skjuta upp denna omröstning.

Just nu diskuteras Israels politiska "uppgradering" på rådsnivå, i stor brådska och helt utan insyn. Det är just denna möjlighet till uppgradering som just nu sticker ut i det politiska sammanhanget för det här området, och som gör att vi får hundratals mejl från våra medborgare. Rådet behöver därför öka insynen i de pågående debatterna och bör kunna ställas till svars inför EU:s medborgare.

Det framstår ganska tydligt i parlamentet i dag att vi vill ha humana levnadsvillkor för palestinierna och ett slut på blockaden av Gaza. Blockaden försvagar inte på något sätt Hamas, utan orsakar bara ett oacceptabelt lidande för oskyldiga människor varav hälften förresten röstade på Fatah i valet 2006. Denna röstning är faktiskt fortfarande giltig. Vi sträcker nu ut vår hand till Israel, men vi kommer inte att ge upp våra grundläggande värderingar som ligger till grund för hela EU. Nu ligger bollen hos Israel.

Jag ska ta detta tillfälle i akt – jag ber om ursäkt, herr talman, ni kan dra av denna tid från mina två minuter senare – för att fördöma de politiska påtryckningar, förtalskampanjer och beskyllningar om antisemitism som har riktats mot ledamöter som endast står upp för fred och rättvisa. Jag vill även hylla våra judiska vänner, både i Israel och på andra platser, dessa nya rättfärdiga personer som också vill ha fred och som kräver att den internationella rätten ska respekteras. Låt oss samarbeta för att uppnå detta. Vi måste få ett stopp på belägringen av Gaza, och att ta till militära metoder, som jag har hört rekommenderas, skulle vara rena vansinnet.

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Herr talman, herr Verheugen, fru De Keyser, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka Véronique De Keyser för detta utmärkta betänkande. I likhet med henne noterade jag att en majoritet av parlamentet tidigare röstade för att skjuta upp omröstningen av de anledningar som hon tog upp.

Från rådets synpunkt måste Israels deltagande i gemenskapsprogrammet ses i ljuset av EU:s uppgraderade bilaterala förbindelser med Israel. Rådet angav detta den 16 juni vid det åttonde associeringsrådet med Israel. Denna uppgradering passar väl ihop med förstärkningen av den europeiska gemenskapspolitiken.

Rådet är övertygat om att denna uppgradering tjänar båda parter, och det är inte bara värdefullt för det land som vi för närmare den europeiska familjen. Det ligger även i EU:s intresse, eftersom det låter oss knyta starkare band och bygga upp ett större förtroende till nya delar av den israeliska befolkningen, vare sig det gäller studenter, forskare, företagare eller tekniker.

EU kommer på så sätt att kunna ge konkreta bevis på fördelarna med multilaterala samarbeten i form av fred och välbefinnande. Jag vill säga till Véronique De Keyser att sådana insikter har sitt pris i ett område som Mellanöstern. EU kommer därigenom att kunna tala klarspråk på ett mycket mer kraftfullt och trovärdigt sätt, vilket kommer att skapa ett större förtroende.

Jag har lyssnat noga på de förväntningar som uttryckts i denna fråga inom utskottet för utrikesfrågor enligt Véronique De Keyser. Jag talar förstås om hennes budskap om ett totalt och omedelbart upphörande av koloniseringen, om behovet av framsteg i fredsprocessen med den palestinska myndigheten, om att häva restriktionerna för människor i Gaza och på Västbanken, och om det akuta behovet av att förbättra villkoren för de människor i Gaza som påverkas av blockaden, vilket parlamentets delegation bevitnade nyligen.

Mina damer och herrar, ni kan lita på att rådet delar dessa förväntningar, och även kommissionen, det är jag säker på. Uttalandet av den 16 juni 2008 innehåller några tydliga redogörelser på denna punkt, både när det gäller det politiska sammanhanget för uppgraderingen och de budskap som EU vill sända ut till Israel vid detta tillfälle.

Det är sant att Israel har känt till dessa budskap i flera år, som ni vet. Jag hör till dem som anser att det är synd att man inte har hörsammat dessa budskap, men rådets utmaning i juni var att utnyttja uppgraderingarna av de bilaterala förbindelserna till att sända ut budskapen med ännu större kraft, på högre nivå, och till ett bredare spektrum av kontakter. Detta är vad rådet gör.

Ni påpekade även att EU:s inbjudan till att delta i vissa gemenskapsprogram inte bara riktade sig till Israel, utan till alla länder i grannskapspolitiken, även i denna region.

Herr talman, herr Verheugen, mina damer och herrar! Parlamentet har i dag möjlighet att bidra till den process för regionalt samarbete som EU har startat i ett kritiskt område för att gynna sin egen säkerhet och framgång.

Jag hoppas att ni när tiden är inne, med tanke på hur ni röstade alldeles nyss, kommer att följa de rekommendationer som föreslagits av föredraganden. Jag hoppas även att ni – i den resolution om era ståndpunkter i denna fråga som ni vill anta i samband med detta, vid sidan av associeringsrådet – kommer att stödja de ståndpunkter som ordförandeskapet med övertygelse anser utgör en sund balans som under lång tid har vuxit fram mellan medlemsstaternas regeringar, och som främjar fred och stabilitet i området.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr talman, rådets tjänstgörande ordförande, mina damer och herrar! I december 2006 föreslog kommissionen att vi helt skulle integrera våra partnerländer i den europeiska grannskapspolitiken i tillämpningen av vissa politikområden och i en rad gemenskapsprogram. Vi tänkte främst på områden som forskning och utveckling, innovation, konkurrenskraft, konsumentskydd och informationssamhälle, för att nämna några.

Rådet har tagit upp detta förslag vid flera tillfällen. I mars 2007 stödde rådet kommissionens förslag om att alla partnerländer alltid ska kunna delta i vissa gemenskapsprogram.

Israel är det första av våra partnerländer i grannskapspolitiken som detta år formellt färdigställt ett protokoll om ett ramavtal med Europeiska gemenskapen om allmänna principer för landets deltagande i gemenskapsprogram.

Kommissionen välkomnar denna utgång eftersom den betonar vårt långvariga, nära samarbete med vår partner Israel. Israel har sedan 1995 haft full associeringsstatus i ramprogrammet för forskning och utveckling. Detta nära samarbete har genom åren lett till många gemensamma projekt, ibland med betydande resultat, vilket jag själv kunde se när jag var på plats i Israel förra året.

Den höga kvaliteten på israeliska forskare och på israeliska universitet gör Israel till en mycket intressant och högt värderad partner. Israel kan även bidra på ett betydelsefullt sätt till fältet för innovation, vilket är till fördel för båda sidor, eftersom det på medellång sikt kommer att öppna för ett mycket närmare industriellt

samarbete. Samtidigt har den dialog mellan företag från EU och Israel som premiärminister Olmert och jag själv tog initiativ till fått en bra början och börjar redan ge resultat.

Dessutom är Israel redan en del av programmet för entreprenörskap och innovation, en av pelarna i vårt program för konkurrenskraft och innovation. Det är ett program som är särskilt viktigt för små och medelstora företag. Båda sidor kombinerar höga förväntningar och förhoppningar med ett starkt samarbete. Därför framhölls vid det senaste associeringsrådet EU–Israel en önskan om att öka förbindelserna med Israel på grundval av den gemensamma handlingsplanen.

Våra förbindelser kan utan tvekan utökas. Allt som gör det lättare för människor att mötas, att sammanföra journalister, konstnärer, forskare och entreprenörer, allt som främjar dialog och ömsesidig förståelse förtjänar vårt förbehållslösa stöd. Detta kommer att ha en positiv effekt på den befintliga dialogen om mänskliga rättigheter.

Förstärkta förbindelser till Israel, som är ett centralt land i den europeiska grannskapspolitiken, är av strategiskt intresse för EU. Rådets beslut som diskuteras här i dag passar in i detta sammanhang, och utgör därmed ett betydelsefullt bidrag till vårt förstärkta samarbete med Israel. Därför ber jag er, mina damer och herrar, att stödja detta utkast till resolution och att rösta för kommissionens förslag.

Jana Hybášková, för PPE-DE-gruppen. – (CS) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! Jag anser att det som hände i dag är ett användande av det parlamentariska förfarandet som saknar motstycke. Vår grupp, gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, var beredd att stödja socialdemokraternas betänkande fullt ut, inklusive socialdemokraternas ändringsförslag. Det var socialdemokraterna själva som vägrade att rösta om sitt eget betänkande. Betänkandet har ändå godkänts av utskottet för utrikes frågor, det har lagts fram och det är oerhört viktigt att vi röstar om betänkandet under det här parlamentets mandattid. Vår grupp är fast besluten att diskutera och anta betänkandet.

Det som hände i dag skadar EU. EU ville få valuta för sina ekonomiska bidrag, få inflytande i Mellanöstern och en chans att bidra till fredsprocessen. I dag har vi kastat bort ett instrument som skulle ha satt oss i en position där vi kunde få valuta för våra pengar. EU har också kastat bort ett stort stöd inom området forskning och utveckling, vi har kastat bort ett stöd som är kopplat till utvecklingen inom vetenskap, forskning och teknik, kampen mot terrorism och stärkandet av mänskliga rättigheter i Medelhavsområdet. Jag tror att de samtal om en handlingsplan, som har föreslagits av kommissionen och rådet, kommer att fortsätta. Jag tror även att förbindelserna mellan EU och Israel kommer att förbättras under mitt eget lands ordförandeskap. Men faktum kvarstår att parlamentet har kastat bort sitt inflytande genom att bli en plats där mörka, icke-europeiska krafter har triumferat, krafter som inte vill att situationen i Mellanöstern ska förbättras. Och jag anser att det är absurt att Europaparlamentet ska gå emot våra egna medlemsstater och våra egna avsikter. Därför kommer vi att fortsätta.

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr vice kommissionsordförande, fru Hybášková! Låt oss behålla båda fötterna på jorden. Även ni har övervägt förslaget att vi inte ska rösta i dag. Vi borde verkligen hålla oss till fakta. Vi i socialdemokratiska gruppen ger föredraganden vårt fulla stöd och röstade också för förslaget i utskottet som ett resultat av vår övertygelse i frågan. Även kommissionens vice ordförande och ni själv har sagt detta.

Men vi befinner oss inte i ett hermetiskt tillslutet rum; vi befinner oss i en politisk situation. Tänk om vi inte höll med om något av det ni eller jag sagt om den katastrofala, inhumana situationen i Gaza och uppträdde som om inget hade hänt där? Nu är dock situationen inte sådan i verkligheten. Herr rådsordförande, ni har sagt att detta är ett bidrag till freden. Tror ni verkligen att det i den rådande situationen är ett bidrag till freden? Det är tyvärr möjligt att situationen inte kommer att förändras. Vi kommer att rösta vid något tillfälle, även om situationen inte är allvarlig. Men vi måste åtminstone sända en signal.

Herr rådsordförande, frågan förblir obesvarad: Hur tror folk att det kommer att uppfattas av regionen som helhet? Hur tror folk att det kommer att uppfattas i Palestina och i andra länder om vi precis vid den tidpunkten når ett avtal med Israel som det första landet, samtidigt som det å andra sidan förekommer brutala övergrepp mot de mänskliga rättigheterna, inte bara i Israel? Det står helt klart – något som vår grupp alltid har konstaterat – att alla former av terrorism, om det nu är raketer eller andra former av attacker, måste fördömas fullständigt.

Vår grupp har stöttat detta förslag från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen och gruppen Europeiska enade vänstern eftersom vi vill sända ut en signal åtminstone en gång vid detta tillfälle om att vi helt enkelt inte kan acceptera situationen i Mellanöstern. Ja, det här samarbetet kommer att bli av. Oroa er inte, ni vet mycket väl att det här samarbetet kommer att bli av och att detta inte är slutet på en process, utan en tydlig

signal. Ja, vi vill ha ett samarbete med Israel, men vi vill även ha fred i denna region och inte förtryck av människor.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr kommissionsledamot, herr Jouyet! Vi har, som det anstår en ansvarsfull grupp, länge diskuterat huruvida vi ska rösta för att skjuta upp omröstningen om både utkastet till resolution och godkännandet av protokollet. Det rådde delade meningar i vår grupp. Ungefär lika många var för som emot, med en liten majoritet för de som var för en omröstning trots allt, så min grupp var splittrad när den röstade om den här frågan.

Denna splittrade hållning kan delvis bero på vår stora oro inför situationen i Mellanöstern och inför konflikten mellan Israel och Palestina. Jag vet ingen, inklusive mig själv, som har besökt det ockuperade området och som inte har kommit tillbaka fylld av en stor oro, stor medkänsla och ilska över den situation som råder där.

Det som är allra mest störande och oroväckande är att Israels politik bara har blivit värre, strängare och tuffare sedan Annapolisavtalet slöts. Man behöver inte vara fylld av illvilja för att undra om inte Israel, eller några krafter i landet som stöds av den israeliska armén, håller på att skapa en oåterkallelig situation i de ockuperade områdena, så till den grad att en tvåstatslösning blir omöjlig.

Jag kan därför förstå att vi ville sända ett budskap till Israel genom att skjuta upp omröstningen, eftersom vi inte vill ge ett intryck av att belöna landet i en tid då den dagliga situationen blir allt värre för en miljon palestinier som bor i Gaza. Jag hoppas att det kommer att bli en förändring under de kommande veckorna och månaderna så att vi ska kunna anta båda texterna med större tillförsikt.

David Hammerstein, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! Det är fakta som räknas, inte ord. Fakta är värt tusen gånger mer än ord. Vi har antagit många resolutioner i parlamentet. Visst, det har förekommit kritik och goda avsikter i många av dessa resolutioner, men det är viktigare med fakta.

Det är ett faktum att ett år av samtal inom Annapolisprocessen gått om intet. Det är ett faktum att bosättningsprocessen fortsätter. Det är ett faktum att situationen i Gaza är värre än någonsin. Det är även ett faktum att det i dag, i talande stund, pågår konfrontationer mellan bosättarna och den israeliska armén själv.

Jag vill kunna rösta om den här resolutionen om några månader. Jag vill att vi ska kunna fördjupa våra förbindelser med Israel. Det är för att Israels sanna vänner, de av oss som älskar Israel, vågar säga sanningen. Sanningen är den att okkupationen, som den ser ut i dag, inte kan fortsätta. Den kan inte fortsätta. Vi har sänt ett budskap om att EU:s agerande är beroende av en fredsprocess och en grundläggande respekt för mänskliga rättigheter. På så sätt kommer vi att kunna gå vidare. Vi vill ha fler och bättre förbindelser med Israel och med palestinierna, och vi måste visa detta med tydliga villkor och tydliga handlingar, inte bara ord.

Luisa Morgantini, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det har inte varit lätt att begära att omröstningen skjuts upp, men jag tror att det har varit en nödvändig åtgärd som jag verkligen tror kommer att hedra parlamentet.

Israel kan inte alltid stå över internationella lagar. Jag vill säga till Jana Hybášková att samarbetet med Israel och de olika projekten inte har upphört i och med det här. Det är bara uppgraderingen av förbindelserna som har blockerats och skjuts upp, inte samarbetet; det går framåt. Jag hoppas bara att det kan fortsätta, för det är viktigt. Även jag kan erkänna fördelarna med det. Men jag säger än en gång att Israel måste förstå att man måste följa de internationella lagarna. Vår heder och värdighet står också på spel.

Det är därför min förhoppning att ministerrådet lyssnar på parlamentet och för en gångs skull är konsekvent genom att säga till Israel att landet måste visa konkreta tecken på att det vill ha fred och att Israel måste häva blockaden mot bosättningarna på Västbanken som påverkar levnadsförhållandena för Gazas invånare.

Våra EU-projekt har blockerats. Som exempel kan nämnas att Pegasoprojektet har stoppats. Det stoppas av blockader som förhindrar att varor förs in i området. I morgon kommer inga löner att betalas ut. UNRRA (FN:s bistånds- och återuppbyggnadsorgan) tvingas stoppa sin hjälp till de fattigaste familjerna. Det som händer är en skam! Jag kritiserar inte specifikt Israel, långt därifrån! Att vara vän med Israel innebär också att få landet att inse sitt eget ansvar, och vårt eget. Därför hoppas jag att vi kan börja om, men det budskap som vi har sänt i dag är mycket viktigt. Vi har sänt det till palestinierna och alla de israeler som med övertygelse tror på fred, men på en fred som inbegriper allas rättigheter inför lagen.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag stöder gärna alla rådets och kommissionens försök att utöka förbindelserna med Israel, vilket ligger i allas intresse. Att skjuta upp omröstningen vore, enligt min åsikt, att sända helt fel budskap.

Trots detta står jag inför rådets tjänstgörande ordförande med mycket blandade känslor, på grund av ett dokument från rådet som läckt till den israeliska dagstidningen *Ha'aretz* – se förra måndagens upplaga. Mot bakgrund av detta dokument vill jag ställa tre frågor till honom.

Håller ni med om att titeln på detta dokument, "En åtgärdsstrategi för fred i Mellanöstern", är den rätta vägen? Om så är fallet, skulle ni tvinga Israel att åter öppna palestinska institutioner, inklusive Orient House i Jerusalem? Slutligen vill jag fråga er, om det är så strategin ser ut, hur ni tänker kombinera den med arbetet för att förbättra förbindelserna med den nyvalda israeliska regeringen, oavsett vilken form den kommer att ta? Jag ser fram emot era svar.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, fru vice ordförande, mina damer och herrar! Den här gången håller jag inte med, för jag skulle vilja påstå att parlamentet har gett ett mycket dåligt intryck i dag genom att återförvisa Véronique De Keyser's betänkande till utskottet – det håller ni säkert med om – och särskilt genom att sammankalla till debatten och sedan rösta med en så otrolig fart. Detta får mig att tro att vänstern hade för avsikt, som en slags ursäkt, att hindra Israels tillträde till partnerprogrammet för innovation och forskning. Jag vill bara betona här att vi talar om en av de få stater, om inte den enda, där ett erbjudande om stöd inte bara är ett tecken på solidaritet, utan även skapar tillväxt och utveckling för företag inom EU.

Ingen har ännu kunnat fråga den palestinska myndigheten hur stort stöd den får från Arabförbundet och hur den använder detta, eller hur stor del av stödet som bidrar till dialog, ömsesidig förståelse och kulturell och vetenskaplig utveckling. Jag måste säga, med tanke på att så få av de extremt många ledamöterna från centerhögern har samlats här, att vänstern lyckades väl med att nå önskat resultat i den här omröstningen, under förevändningen att skydda mänskliga rättigheter. Jag får dock ett intryck av att allt detta hindrar den regionala utvecklingen, och kanske även fredsprocessen. Om något väcker det frågan om en stats rätt till säkerhet, något som vi borde skydda.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Pasqualina Napolitano (PSE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! De föredragande som har talat före mig har gett en god förklaring till syftet med det paket som vi under morgonen röstade för att skjuta upp. Men jag vill påminna er om att det finns fler aspekter av dessa förbindelser, särskilt de politiska aspekterna, som undersöks av rådet i denna utveckling av förbindelserna mellan EU och Israel.

Sedan finns det aspekter som påverkar den inre marknaden. Därför tror jag att vi alla i grund och botten är för denna utveckling av förbindelserna mellan Israel och EU, på samma sätt som vi är för en utveckling av förbindelserna med den palestinska myndigheten. Det här betänkandet måste dock innehålla tydlighet och åtaganden från båda sidor. Som det är just nu kan vi inte säga att dessa kriterier är uppfyllda. Jag vill påminna er, inte bara om den tragiska situationen i Gaza, utan även om den fortsatta olagliga bosättningen i dessa områden. Det här är en fråga som påverkar marknadsföringen av produkter som kommer från de ockuperade områdena, och andra frågor som vi känner mycket väl till.

Enligt min åsikt måste rådet helt enkelt göra sin ståndpunkt tydlig, om inte annat för att det verkar som att det franska ordförandeskapet har bestämt sig för att vid nästa rådsmöte lägga fram ett dokument om utsikterna för fred i Mellanöstern. Detta kan vara mycket intressant för oss, och kan till och med ge oss tillfälle att utveckla konstruktiva förbindelser. Därför anser jag att det var ett klokt beslut att begära att detta uppskjutande, med tanke på att vi alla kan använda denna tid till att lindra lidandet för den palestinska befolkningen, särskilt i Gaza. Jag vill tillägga att vi också bör använda tiden till att återuppbygga förbindelserna mellan EU och Förenta staterna på grundval av ett gemensamt initiativ för att lösa situationen i Mellanöstern.

Glöm inte att 2008 var året då Staten Palestinas grundlag tillkännagavs – eller skulle ha tillkännagivits. Nu är 2008 slut, och situationen är fortfarande fruktansvärd.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Om dagens debatt hade handlat om situationen i Gazaremsan hade jag nog hållit med Véronique De Keyser och alla andra kolleger från de olika politiska grupperna i deras ståndpunkter. Men jag är rädd att denna politiska koppling till uppgraderingen av deltagandet för ett av länderna i grannskapspolitiken, och särskilt länderna i Medelhavsområdet, har skapat en helt ny

situation, och jag vet inte vart det kommer att leda. Vi har aldrig tidigare tagit upp frågan om politiska villkor i våra bilaterala förbindelser inom grannskapspolitiken. I exempelvis Marockos fall nämnde vi aldrig Västsahara eller mänskliga rättigheter. Samma sak gäller för Egypten eller vilket annat land som helst i Medelhavsområdet. Jag kan inte förstå varför vi den här gången har valt denna politiska koppling.

För det andra är det min uppfattning att ju mer vi satsar på dialog, samarbete och tillit – som Jean-Pierre Jouyet har sagt – med vilket som helst av våra partnerländer, desto mer inflytande får vi över detta land. Vi har stängt en dörr i dag, och jag vet inte hur vi ska kunna öppna den.

För det tredje är jag säker på att vi i vårt förfarande i dag har ställt ett villkor. Vi har sagt att det bara är ett uppskjutande och att vi kommer att återkomma till den här frågan. Hur ska vi återkomma till den? När kommer situationen på Gazaremsan att vara så pass tillfredsställande att vi kan återkomma till frågan? Det är som Pasqualina Napoletano sade i fråga om bosättningarna, som i så många frågor där vi vill ha ett positivt inflytande på Israel, när kommer vi att känna oss tillräckligt politiskt tillfredsställda för att kunna återuppta denna utmärkta resolution som har utarbetats i utskottet för utrikes frågor?

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Herr talman! EU kan inte uppgradera sina förbindelser med Israel förrän dess regering på ett övertygande sätt visar att den är beredd att byta riktning. Den måste sluta med den kollektiva bestraffningen av den palestinska befolkningen genom att stoppa belägringen i Gaza och visa att den är beredd att på allvar samarbeta med den palestinska ledningen för att komma fram till en fungerande och hållbar tvåstatslösning.

Vi vill alla ha normala förbindelser med Israel, men detta är omöjligt under de rådande omständigheterna. Jag stöder utan reservationer Israels rätt att försvara sig, men ett sådant försvar måste hålla sig inom ramarna för de antagna internationella lagarna och det ansvar som en ockupationsmakt tar på sig när den invaderar ett annat land.

Staten Israel, som berömmar sig av sitt demokratiska system, har ertappats med att bryta mot den internationella rätten så många gånger i sitt sätt att hota palestinerna att tålmodet hos de flesta har nått bristningsgränsen. När jag nyligen gjorde ett officiellt besök i Gaza, Jerusalem och på Västbanken såg jag med egna ögon den allvarliga försämringen i de dagliga levnadsförhållandena för vanliga palestinier.

Deras ekonomi har krossats. Det finns 210 olagliga bosättningar. Palestinsk mark och palestinska hem beslagtas ständigt. 11 000 palestinier hålls fångna, och 40 valda ledamöter av det palestinska lagstiftande rådet sitter internerade. Mer än 300 ungdomar under 18 år, somliga så unga som 12 år, sitter internerade. Gaza är belägrat och hotas av militär invasion, och 50 procent av befolkningen är redan beroende av livsmedelsbistånd. Listan kan göras lång. Israels grymma kollektiva bestraffning och landsstöld är ett grovt brott mot internationell rätt och omintetgör möjligheterna till fred.

Följaktligen är det inte rätt tid för parlamentet att samtycka till en uppgradering av förbindelserna. Jag anser faktiskt att detta bör skjutas upp till efter de israeliska och palestinska valen som hålls i början av 2009. Under tiden bör världssamfundet göra allt i sin makt för att trappa ned situationen och skapa förutsättningar för att palestinier och israeler ska kunna leva i fred.

Elmar Brok (PPE-DE). - (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr vice kommissionsordförande! Syftet med sådana avtal som uppgraderingen av förbindelserna med Israel är att försäkra parterna i konflikten att de deltar i en resonlig process som säkrar deras interna stabilitet och ger löften om samarbete och existens i framtiden. I dag har vi slösat bort vår möjlighet att ge ett sådant löfte. Vi har slösat bort den, och därigenom har vi, enligt min åsikt, underblåst konflikten ytterligare.

Även jag är kritisk mot Israel på många punkter, särskilt i fråga om deras bosättningspolitik, till exempel. Men när jag hör här i dag att den främsta anledningen till beslutet är situationen i Gazaremsan blir jag helt förbluffad, särskilt eftersom endast hälften, eller till och med så lite som en fjärdedel av resonemanget lyfts fram. För vi måste inse att med detta resonemang kommer vi om tre månader att hitta ett annat alibi, och sedan ännu ett, för att förhindra att vi når ett beslut. För om jag inte missminner mig lämnade Israel Gaza. Om jag inte missminner mig störtade Hamas president Mahmoud Abbas valda myndigheter och kullkastade regeringen i ett våldsamt uppror som överskred alla rättigheter. Om jag inte missminner mig är det just de omständigheter som Hamas är orsak till som är avgörande för situationen i Gaza. Om jag inte missminner mig förekom det dagligen skottlossning från Gaza mot israeliska städer. Om allt detta är helt oviktigt i en sådan här debatt och Israel ensam får skulden, verkar det här inte som det bästa sättet att vinna förtroende i Jerusalem för EU-politiken.

Med anledning av detta anser jag att vi har gjort ett stort misstag i dag. Vi kommer att kunna bli en fredsmakt i detta område endast om vi helt och hållet håller oss till sanningen i stället för att bara skapa politik. Jag är övertygad om att denna politik inte heller kommer att hjälpa president Abbas, utan att den ytterligare kommer att stödja den radikaliserings som redan har haft så stor framgång i Gaza. Jag anser därför att dagens beslut var felaktigt.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! En långvarig konflikt ger oss ett tillfälle att reflektera över och att analysera dess orsaker och det aggressiva beteendet, och att söka efter lösningar. Jag kan förstå palestiniernas desperata raketanfall; de är som råttor som trängts in i hörnet på sina burar. Men jag kan även förstå israelernas rädsla för att deras barn kanske aldrig kommer hem från skolan, eftersom de antar att nästan varje palestinier är terrorist. Inget är svart eller vitt i den här frågan.

Bland palestinierna finns det de som vill förstöra, och det finns envisa extremister, precis som det finns duvor och hökar bland israelerna, som Tzipi Livni konstaterade. Dessa interna uppdelningar är inte alls oviktiga i konflikten, och ju större roll de får spela, desto starkare kommer endera parten i konflikten att bli. Enligt min åsikt är israelerna ännu starkare eftersom de har en stat, som de naturligtvis har full rätt till, och jag stöder detta. Därför har de alla egenskaper som kännetecknar en stat.

Detta medför även ett större ansvar och även en plikt att vidta åtgärder som kan vara riskfyllda, men som kan ge hopp om fred i framtiden. Därför är Israels krav på att de palestinska raketattackerna ska upphöra innan tvåstatsprojektet kan gå vidare samma sak som att säga att vi skulle vara beredda att ha barn förutsatt att de blir intelligenta och får doktorstitlar eller startar framgångsrika företag.

Ovanliga situationer kräver mod att fatta ovanliga beslut, och jag förväntar mig att Israel gör just detta. Vi i EU måste hjälpa dem att fatta dessa beslut. Med andra ord: en färdplan för två stater.

När det gäller att stärka förbindelserna mellan EU och Israel verkar det vara en bra strategi i mina ögon, eftersom det skulle ge oss ett större inflytande och på lång sikt låta oss spela en konstruktiv roll i att mildra denna tragiska konflikt. Jag är för ett stärkande av förbindelserna.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Som föredragande för betänkandena om grannskapspolitiken har jag länge stött Israels ökade delaktighet i EU-program och organ, som gynnar båda parter med tanke på Israels framstående ställning inom områden som vetenskaplig, och särskilt miljörelaterad, forskning. De senaste veckorna har jag fått många e-brev med uppmaningar om att jag ska rösta mot detta avtal om förbättrat samarbete mellan EU och Israel. Jag anser dock att EU och Israel är naturliga partner eftersom de delar samma värden: demokrati, rättsstatsprincipen, personlig frihet, och särskilt pressfrihet och en oberoende dömande makt.

Det är inte alla EU:s strategiska partner som kan säga samma sak. Kina exempelvis – som jag vet ligger talmannen varmt om hjärtat – avfärdar dessa värden, men konstigt nog får jag inte särskilt många vädjanden om att nedgradera EU:s förbindelser med Peking. Detta beror tråkigt nog på att de anti-israeliska krafterna fortfarande är starka bland allmänheten och i denna kammare. När denna uppfattning grundar sig på argument kan jag respektera den, även om jag inte håller med. Ofta har den dock sin grund i antisemitism och antim Amerikanism, eftersom USA är Israels närmaste bundsförvant.

Förra veckan i Mumbai i Indien sökte man särskilt efter judar som skulle mördas av jihadterrorister. Detta visar att västvärlden måste stå enade i solidaritet med den judiska staten, eftersom Israel står på frontlinjen i en existentiell kamp mot islamistiska terrorister som Hamas, Hizbollah och Islamiska Jihad, som har visat sin beslutsamhet att förstöra Israel och vårt sätt att leva.

Europaparlamentet röstade tyvärr med liten marginal för att inte säga sin åsikt om detta avtal – som det kommande tjeckiska ordförandeskapet månar ömt om – vilket enligt min åsikt är en katastrof som kommer att sända helt fel signaler till den israeliska allmänheten under en kritisk valperiod och oundvikligen stärka extremisterna i Israel.

Talmannen. – Det är inte Kina som ligger mig varmt om hjärtat; det är demokrati och mänskliga rättigheter, liksom i Israel och Palestina.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Somliga försöker få oss att tro att parlamentet i dag har handlat utifrån en samvetskris. Jag måste säga att jag tycker att det är konstigt, med tanke på hur många gånger parlamentet har skrivit under avtal utan att klaga när det gäller länder som verkligen har fruktansvärda meriter i fråga om mänskliga rättigheter, och som verkligen har regeringsstrukturer som är långt ifrån demokratiska.

Det verkar i mina ögon som om parlamentet hamnade på fel kurs i dag på grund av en kampanj som iscensatts både utanför och inom parlamentet, som innehåller stor fientlighet mot Israel, och det verkar som om vi har låtit oss själva bli otillbörligt påverkade av detta. Den blinda trångsynthet som många har visat gentemot Israel är mycket skrämmande. Israel är en demokrati i ett område där demokratierna är få och utspridda. Israel accepterar en tvästatslösning. Landet har utsatts för den mest fruktansvärda terrorism, både utifrån och inifrån, och följaktligen har landet också utan tvekan rätt att försvara sig.

Somliga här i parlamentet verkar så fyllda av sin ångest och sitt hat gentemot Israel att de ivrigt ursäktar terroristattacker och Hamas övervåld i Gaza. De ser fel bara hos den stat som attackeras. Jag anser att det är fel.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Herr talman! De av oss som har talat för ett uppskjutande av beslutet i den här frågan har anklagats ett flertal gånger under debatten för att vara antisemitiska.

Det är helt opassande. Ingen på denna sida av debatten har anklagat någon på den andra sidan för onda avsikter och för att ha andra motiv än oro för israelernas och palestiniernas framtid.

Det vore bra om alla här kunde erkänna att vi bryr oss om människor och att det är därför vi har intagit den ståndpunkt vi har intagit. Det grundar sig inte på någon antisemitisk ideologi.

Talmannen. – Herr De Rossa! Talmannen förstår till fullo er ståndpunkt och delar den i hög grad.

Hannes Swoboda (PSE). - (DE) Herr talman! Det är sant att det har förekommit ett antal e-brev, men det har också förekommit lobbyverksamhet från den israeliska ambassaden. Det är inte därför vi har tagit ett visst beslut. Anledningen var vår starka övertygelse om att den här omröstningen inte skulle ha varit lämplig vid denna tidpunkt.

Många av de argument som framförts av mina kolleger – må det vara Ioannis Kasoulides, Elmar Brok, Zbigniew Zaleski eller någon annan – är verkligen aktningsvärda argument. Jag anser, efter de meningsskiljaktigheter som vi har haft, att det nu är hög tid att återgå till en gemensam ståndpunkt som innebär ett stöd för Israel, men samtidigt ett stöd för fredsprocessen och för palestiniernas rätt att existera. Det är det som är viktigt för oss, varken mer eller mindre.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Herr Verheugen, mina damer och herrar! Det är inte rådets sak att kommentera förfarandefrågor eller de beslut som tas av parlamentet på det området.

Jag vill säga till er, herr Swoboda, att det är mycket tydligt att rådet delar dessa mål och instämmer i det som sades i ert senaste anförande, särskilt i fråga om stabilisering. EU och rådet fördömer allt våld, särskilt avfyrandet av raketer mot civilbefolkningen, något som måste upphöra. Vi måste fortsätta att outtröttligt föra kampen mot terrorism vidare, och korpral Gilad Shalits öde är en särskilt angelägen fråga för EU och, om jag får säga det, särskilt för det franska ordförandeskapet.

Samtidigt vill jag säga att den ökade bosättningen som har tagit fart den senaste tiden fortsätter att bekymra EU, som fördömer denna. Den fortsatta bosättningsprocessen, även den naturliga ökningen, måste få ett snabbt slut, även i östra Jerusalem. Den går emot internationell rätt och motverkar bildandet av en varaktig palestinsk stat. Hindren för rörelse in till och inom de ockuperade områdena måste tas bort för att gynna den ekonomiska utvecklingen. Vi måste som ett brådskande ärende förbättra den humanitära situationen genom att sträva efter vapenvila, öppna gränsövergångarna, och föra in varor och tjänster för att hjälpa befolkningen och för att hjälpa hjälporganisationerna, särskilt FN:s hjälporganisation för Palestinaflyktingar (UNRWA), att göra sitt jobb. Det är också viktigt att fler palestinska fångar släpps, först och främst de minderåriga.

Därför delar vi samma mål, vilket jag gärna vill betona så tydligt som möjligt till parlamentet. Problemet är att veta hur vi bäst kan utöva påtryckningar för att uppnå önskat resultat, det vill säga bildandet av två stater som samexisterar i säkerhet inom ramen för en stabil fredsprocess – ett sammanhang där EU spelar en viktig roll. Vi måste ta reda på om det är genom dialog och förtroende vi ska kunna hålla fast vid de principer som jag just har angett, och som Israel måste respektera, eller om det verkligen är genom dialog, som rådet anser och kommer fortsätta att anse efter att ha lyssnat på den här debatten, som vi kommer att bibehålla en klok balans.

Avslutningsvis vill jag påminna er om att uppgraderingen av förbindelserna måste ses inom ett mer allmänt sammanhang av Medelhavsunionens bildande och utvecklingen av den europeiska grannskapspolitiken. Glöm inte att den föreslagna uppgraderingen föregicks av ett stärkande av förbindelserna med Marocko som

sände ett kraftfullt politiskt budskap till våra arabiska grannar på Medelhavets södra kust. Jag vill även påminna er om att vi i våra förhandlingar med Israel inte har försummat den palestinska myndigheten, och att EU och den palestinska myndigheten möttes sommaren 2008 för att skapa nya arbetsgrupper för att påskynda tillämpningen av den handlingsplan som slutfördes 2005. Jag vill även upprepa att vi från ordförandeskapets sida är fast beslutna att nå framgång inom alla de områden, däribland politiken, som är en nödvändig del av våra förbindelser med Israel.

Det är denna allmänna strategi som gör uppgraderingen av EU:s förbindelser med Israel meningsfull, och det är denna politiska dialog som kommer att göra det möjligt, enligt vår åsikt, att se till att de principer som flera av er har nämnt efterlevs och försvaras på ett bättre sätt och att EU har en funktion att fylla när det gäller att ta fram lösningar på konflikten mellan Israel och Palestina.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Jag skulle snabbt vilja ge er tre saker att tänka på när denna debatt är slut.

För det första, i en debatt om vårt samarbete med Israel, där mänskliga rättigheter och palestiniernas humanitära problem med rätta diskuteras, får vi dock inte glömma att vi har ett särskilt ansvar gentemot Israel. Vår politik gentemot Israel bestäms inte bara av intressen; den bestäms även av den omständigheten att Staten Israels själva existens har anknytning till Europas historia, och med detta följer ett särskilt ansvar.

En andra konsekvens av detta är att det samarbete som vi siktar på att uppnå med Israel, eller som vi kanske redan har uppnått, måste vara pålitligt. Vi kräver pålitlighet från våra israeliska partner, och Israel har rätt att kräva pålitlighet från oss också. Vi har erbjudit Israel samarbete inom dessa projekt och politikområden. Det kanske kan vara intressant för er att veta att det finns goda skäl till varför Israel var det första landet – det allra första landet – som erbjöds en handlingsplan inom ramen för den europeiska grannskapspolitiken. Det var 2003, och det var jag själv som gjorde det.

Det sista jag vill säga är att dessa program och politikområden som vi talar om inte är något syfte i sig själva. De har en djupare politisk grund. Denna djupa politiska grund är att visa Israel att det finns utsikter till ett långsiktigt samarbete med EU för Israel, utsikter som Israel behöver för tiden efter konflikten. Israel behöver detta för att kunna få ett slut på konflikten till att börja med. En annan sak är att hur små dessa initiativ än tycks vara finns det flera saker i dem som gör det möjligt för oss att stödja bilaterala och trilaterala projekt. Jag var själv nyligen i Jordanien, Israel och Palestina för att tala om ett initiativ som skulle göra det möjligt för oss att skapa en politik för små och medelstora företag inom en trilateral ram. Vi har även forskningsprojekt som är bilaterala. Detta innebär att vi har ett raminstrument här som låter oss gå över gränser och uppnå precis det vi vill: samarbete och normalitet i detta krisområde.

Jag ska avhålla mig från att dra några slutsatser av det jag just har sagt. Jag ber er bara att överväga det i era kommande beslut.

Véronique De Keyser, *föredragande*. – (FR) Herr talman! Jag vill börja med att svara er, herr Verheugen. Ni påpekade helt riktigt att vi har ett särskilt ansvar gentemot Israel.

Vi har tagit på oss detta ansvar tillsammans, och det är viktigt. Dessutom är det just eftersom vi har detta ansvar gentemot Israel som vi har ett minst lika stort ansvar för palestiniernas situation i dag; det måste ni medge.

Herr Jouyet! Vi har samma mål, och ni har, av goda skäl, räknat upp en rad viktiga frågor som måste lösas på lång, medellång eller kort sikt. Ni använde ett mycket viktigt uttryck när ni sade att "vi måste som ett brådsäkande ärende förbättra situationen i Gaza ..." Ni använde uttrycket "brådsäkande ärende". Vi har bett om ett uppskjutande. Vi ger oss själva tid att se om det verkligen tas någon hänsyn till denna brådsäka. Ni anser – och enligt min mening har ni all rätt att göra det – att det blir lättare att förhandla med Israel om vi höjer landets status. Jag önskar bara att det vore sant, men jag kan inte se några tecken på det, och vi har i vilket fall som helst förhandlat med dem i över ett år, sedan Annapolis. Som ni vet har parlamentet väldigt små resurser.

Vi använder de medel vi har för att sända en vänskaplig signal till Israel som lyder: "Var snälla och sätt igång!" Tyvärr hörde jag inte den ringaste antydning från Tzipi Livni i går om att detta kommer att ske. Jag väntar och hoppas.

Jag vill även tacka er, fru Hybášková – ni var inte närvarande när jag började tala – jag vill säga till er att ni har varit en utmärkt partner, trogen era åtaganden, liksom vi ska vara mot våra, och jag ska inte låta de ledamöter som har ifrågasatt hur relevant det är att låta mänskliga rättigheter ligga till grund för dagens

beslut övertyga oss om att de har rätt. Det är inte acceptabelt! När det gäller de anklagelser om antisemitism och andra former av kritik som jag redan har hört i dag, och som jag måste varna er att jag inte vill höra mer av, vill jag säga än en gång att detta är ovärdigt Europaparlamentet!

Varför ska vi, här i Europaparlamentet, misstänkas för taktikspel när vi talar om mänskliga rättigheter? Om det är sant att dessa rättigheter överträds är det en brådskande fråga.

Jag står fast vid de åtaganden vi har gjort med våra politiska partner när det gäller utrikesfrågor. Enligt min åsikt gäller de fortfarande, men jag tror att tiden inte är inne om vi ska se realistiskt på saken. Vi har gjort vänliga gester mot Israel. Vi kommer att fortsätta med det, naturligtvis. Men vår oro för palestiniernas öde kvarstår.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Jag har avslutningsvis mottagit ett resolutionsförslag⁽¹⁾ som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Omröstningen om Véronique De Keyser's betänkande och omröstningen om resolutionsförslaget kommer att äga rum under en kommande sammanträdesperiod.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Bairbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA) Det vore ett dåligt tecken om EU skulle förbättra förbindelserna med Israel i nuläget. Det skulle visa att EU är villigt att strunta i stora, ständigt återkommande och ihållande brott mot de mänskliga rättigheterna och mot internationell rätt.

Detta vore nästan som att säga att EU ger Israel friheten att fortsätta med förtryckande och olagliga handlingar, med tvångsförflyttningar av befolkningen, utomrättsliga avrättningar, ockupationen av Palestina, den olagliga muren och olagliga bosättningar.

Vi måste sätta så stor press vi kan på Israel så att de förstår att de måste uppfylla sina löften enligt den internationella rätten och FN-resolutionerna. I dag måste vi, som parlamentsledamöter från hela EU, sända ett kraftfullt budskap till Israel för att låta dem veta att vi har fått nog.

År 2002 röstade Europaparlamentet för att upphäva associeringsavtalet EU–Israel på grund av Israels grova brott mot de mänskliga rättigheterna. Trots detta talas det nu om att Israel ska bli delaktigt i ett EU-program som handlar om konkurrenskraft och ekonomisk innovation, trots att landet medvetet förstör Gazas ekonomi och infrastruktur.

Jag välkomnar beslutet att ställa in omröstningen om förbättrade förbindelser mellan EU och Israel.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Rådets förslag att särbehandla Israel och att uppgradera det redan starka samarbetet mellan EU och Israel – trots att Europaparlamentets omröstning om förslaget har skjutits upp – är, hur man än ser på saken, en utmaning till européer och alla världens nationer. Det är ett hån mot de tusentals människor som fallit offer för Israels grymhet.

Detta förslag ger i själva verket ökad livskraft åt det israeliska apartheidsystemet och belönar Israels massöverträdelser av den internationella rätten och palestiniernas mänskliga rättigheter, ockupationen av Gazaremsan, Västbanken och östra Jerusalem, det fortsatta bygget av skammens mur och massbosättningarna. Förslaget ignorerar FN:s resolutioner som fördömer Israel, och den resolution som antogs 2002 av Europaparlamentet om upphävande av samarbetsavtalet mellan EU och Israel.

Trots att Israel har haft samma politik gentemot den palestinska befolkningen i över 60 år, och olika länder och FN har fördömt denna politik, har ett provokativt förslag lagts fram där det föreslås att vi ska ha överseende med den israeliska ockupationsmaktens uppenbara överträdelser av de mänskliga rättigheterna.

Detta bevisar än en gång att EU i sitt hyckleri när det gäller mänskliga rättigheter använder sig av dubbelmoral i sin politik, helt beroende på EU:s egna intressen i varje enskilt fall.

⁽¹⁾ Se protokollet.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Ett godkännande av det föreslagna grannskapsavtalet med Staten Israel skulle införliva Israel i vissa gemenskapsprogram inom ramen för den europeiska grannskapspolitiken, en politik som har utarbetats för att främja reformer och stabilitet i EU:s grannländer. Den är utformad för att omedelbart träda i kraft, och skulle kräva att Israel lämnar ekonomiska bidrag till EU:s budget i utbyte mot att få delta i vissa gemenskapsprogram. Detta avtal skulle utvärderas av båda parter vart tredje år efter godkännandet. Ett stödande av detta grannskapsavtal skulle grunda sig på det redan existerande associeringsavtalet och vara ett steg mot ett ökat handelssamarbete. Det skulle även vara ett framsteg i framtagandet av en lösning på den israelisk-palestinska fredsprocessen.

I ljuset av den israeliska utrikesministerns besök i Europaparlamentet, då hon förespråkade en politisk förstärkning av förbindelserna mellan Israel och EU, och med tanke på den handlingsplan som just slutförts av den höga representanten, skulle ett godkännande av detta grannskapsavtal tjäna båda parter genom att förbättra båda parternas förståelse för den andra. Detta skulle påskynda freden och stabiliteten i Mellanöstern och Medelhavsområdet.

16. Åtgärder för att förbättra förutsättningarna för små och medelstora företag i Europa - "Small Business Act" (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till rådet från Nicole Fontaine och Giles Chichester, för PPE-DE-gruppen, och Edit Herczog, för PSE-gruppen, om åtgärder för att förbättra förutsättningarna för små och medelstora företag i Europa – "Small Business Act" (O-0113/2008 – B6-0485/2008).

Edit Herczog, frågeställare. – (EN) Herr talman! Alla här i parlamentet välkomnar kommissionens arbetsinsatser de senaste fem åren, särskilt Günther Verheugens arbete, tillsammans med Europaparlamentet och företag inom EU, som resulterade i en ändrad strategi för företag inom EU, ett resultat som har ett namn nu – principen att "tänka småskaligt först" som fastställs i *Small Business Act* [småföretagsakten]. Vi måste jobba på den här akten.

Den rådande ekonomiska krisen understryker behovet av att anta småföretagsakten så snart som möjligt. EU:s 23 miljoner företag och två tredjedelar av EU:s arbetstagare som berörs behöver ett otvetydigt budskap om att vår ändrade lagstiftningsstrategi som går ut på att tänka småskaligt först utgör en verklig grund för vårt framtida arbete och uppträdande.

Den första signalen om att vi gör detta är "småföretagstestet". Därför, eftersom det behövs ett otvetydigt budskap, beklagar vi att rådet inte gav bindande karaktär åt de bestämmelser som fastställdes i småföretagsakten.

Vi hoppas verkligen att ni vid Europeiska rådets möte nästa vecka kommer att ta upp den här frågan igen och att medlemsstaternas premiärministrar i någon mån kommer att ge bindande karaktär åt den här småföretagsakten. Vi välkomnar dock rådets beslut om prioriterade åtgärder. Vi anser att det är mycket viktigt att förbättra tillgången till finansiering. Det är mycket viktigt att tänka småskaligt först för att förenkla lagstiftningen. Det är också mycket viktigt att tänka småskaligt först för att underlätta tillgången till marknaden.

Vi ber kommissionen och rådet att samarbeta. Vi behöver ett mer enat svar från EU. Svar från flera olika länder kan vara mycket effektivt, men det kan orsaka splittring i stället för den sammanhållning som vi önskar uppnå i vår tanke med EU. Därför är det mycket viktigt att kommissionen förbättrar förfarandet för medlemsstaternas årsrapporter med stöd av Lissabonstrategins resultattavla, och jag frågar rådet om det är redo att göra detta.

EU:s medborgare, entreprenörer och arbetstagare behöver idéer, men de behöver mer än så. De behöver innovation i våra förfaranden, men det kommer inte att räcka. De behöver handling, men inte ens det kommer att räcka. Vi behöver leverera något som grundar sig på våra idéer, vår innovationskraft och våra handlingar. Jag ber er att satsa på det här. Ni har parlamentets stöd.

Nicole Fontaine, frågeställare. – (FR) Herr talman, herr Jouyet, herr Verheugen, mina damer och herrar! Vår grupp stöder entusiastiskt det utkast till småföretagsakten som kommissionen lade fram i juni.

Det stämmer att det sedan 2000 har tagits initiativ för små och medelstora företag – jag tänker särskilt på Dominique Vlastos utmärkta arbete med småföretagsstadgan – initiativ som har varit välkomna men bedömts vara otillräckliga, eftersom de alltför ofta förblir fromma önskingar.

I dag måste vi gå längre. Den allvarliga ekonomiska kris som medlemsstaterna drabbats av, med särskilt oroande konsekvenser för små och medelstora företag, driver på oss i de fall vi behöver pådrivning. I detta avseende är småföretagsakten en del av en ny, avgjort proaktiv strategi.

Om några veckor ska vi granska Edit Herczogs betänkande om kommissionens meddelande, men i dag, när vi ställde denna muntliga fråga, har vi valt att vända oss till rådet.

Herr Jouyet! Vi har med intresse noterat de slutsatser som antogs i går av rådet (konkurrenskraft), och vi skulle vilja veta om Europeiska rådet vid sitt möte den 11–12 december verkligen kommer att ta upp dessa slutsatser och förespråka att den allmänna grundsatsen att "tänka småskaligt först" snabbt införlivas i medlemsstaternas lagstiftning.

Vi hoppas att rådet kommer att gå vidare med utgångspunkt i den tillhörande handlingsplanen, åtföljd av praktiska åtgärder. Med anledning av detta, och på den korta tid jag har tilldelats, vill jag framhäva tre områden där vi behöver kraftfulla initiativ.

För det första behöver vi systematiska konsekvensbedömningar och regelbunden uppföljning av småföretagsaktens status i medlemsstaterna, och detta bör övervakas av Europaparlamentet. För det andra behövs tillgång till offentliga upphandlingar. Uppförandekoden har ingen bindande verkan. Tillsammans måste vi bli mer fantasifulla och mer uppfinningsrika, och vi måste föreslå lämpliga och praktiska åtgärder som verkligen kommer att ge små och medelstora företag tillgång till dessa upphandlingar. Slutligen behövs tillgång till finansiering, vilket är viktigare än någonsin i det rådande klimatet.

Era förslag är kloka, herr Jouyet, och de bör även inbegripa stöd för erbjudandet. Det finns ingen tid att förlora. Var snäll och låt oss få veta rådets avsikter.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, herr McMillan, herr Verheugen, ärade ledamöter! I måndags antog rådet slutsatser om den småföretagsakt för Europa som kommissionen föreslagit. Denna småföretagsakt innebär ett starkt politiskt åtagande gentemot våra 23 miljoner små och medelstora företag. Som Nicole Fontaine poängterade är den även ett viktigt svar på den ekonomiska kris som vi just nu står inför. Därför vill jag, tillsammans med Hervé Novelli som beklagar att han inte kan vara med oss, lugna Nicole Fontaine och Edit Herczog med att jag är övertygad om att Europeiska rådet kommer att uttrycka ett starkt politiskt stöd för målen i småföretagsakten.

Som ni har framhållit kan inte småföretagsakten lösa alla de nuvarande ekonomiska problemen, men den kan se till att viktiga åtgärder vidtas för att hantera den finansiella krisen och den följande ekonomiska nedgången. Därför antog vi i måndags även en handlingsplan som ålägger medlemsstaterna att genomföra dessa brådskande åtgärder. Den här akten är mycket viktig, och det franska ordförandeskapet gläder sig särskilt åt den betydelsefulla planen. Nicole Fontaine gav en god sammanfattning av de starka rekommendationer den innehåller.

Först och främst måste vi ta itu med problemet med finansiering till små och medelstora företag. Från denna synpunkt måste vi berömma Europeiska investeringsbankens insatser, eftersom den ska tillföra 30 miljarder euro mellan 2008 och 2001. Utöver detta måste vi dock se till att direktivet om betalningsförseningar ses över för att vi ska kunna minska företagens problem med kassaflödet. I småföretagsakten och handlingsplanen finns förslag om att se till att små och medelstora företag får betalt inom 30 dagar. Jag vet inte om vi kommer att nå detta mål, men jag är övertygad om att det är denna riktning vi ska ta. Att minska sena betalningar innebär att förbättra kassaflödet för små och medelstora företag i en tid då ett av fyra fall av solvensproblem orsakas av alltför sena betalningar.

En annan viktig faktor är riskkapitalmarknaden som behöver få ett uppsving, eftersom denna marknad, vilket ni är medvetna om, är för begränsad i EU jämfört med Förenta staterna. Vi har planer på att bilda en europeisk riskkapitalmekanism samt ett erkännande av riskkapitalfonder medlemsstater emellan.

En annan sak som vi prioriterar, som ni har påpekat, mina damer och herrar, är förenkling. Små och medelstora företag drabbas ännu hårdare än stora företag av administrativa bördor och de många olika administrativa uppgifter som krävs av dem. Det är just därför som vi verkligen behöver genomföra och tillämpa principen att "tänka småskaligt först", som går ut på att ta hänsyn till de små och medelstora företagens intressen i all EU-lagstiftning.

Vi hoppas även kunna införa ett småföretagstest, och jag kan försäkra er att konsekvensbedömningar kommer att utföras och offentliggöras för varje gemenskapstext som påverkar små och medelstora företag, och vi

önskar att medlemsstaterna kunde göra detsamma. Dessutom lovar vi att inte be små och medelstora företag om samma information flera gånger om – med andra ord ska vi försöka göra allt i ett svep.

När det gäller finansiering och förenkling finns det fler viktiga åtgärder. Små och medelstora företag måste kunna utnyttja den inre marknaden fullt ut, särskilt möjligheten att exportera. Därför kommer antagandet av stadgan för europabolag också att göra det möjligt för små och medelstora företag att få större behållning av den här marknaden genom att etablera sina dotterbolag på olika marknader inom EU.

För att svara på de frågor som har ställts, och i ljuset av begäran från rådet (konkurrenskraft) till Europeiska rådet, har rådet på högsta nivå och kommissionen åtagit sig att övervaka den här handlingsplanen noggrant, särskilt inom ramen för de nationella reformprogram som följer med Lissabonprocessen.

Vi är verkligen mycket nöjda med den slagkraft som förra måndagens handlingsplan kunde tillföra detta arbete. Rådet tror verkligen att politiken för små och medelstora företag är ett av de viktigaste områdena i vår gemensamma kamp mot den ekonomiska krisen och för en snabb återhämtning av EU:s ekonomi.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! I början av krisen – och vi befinner oss i början av en kris – har frågan om våra små och medelstora företags framtid blivit ännu viktigare. Det är en sak vi måste inse mycket tydligt, och det är att effekterna av denna kris kommer att bli större för små och medelstora företag än för stora företag, helt enkelt därför att småföretagen inte har någon kapitalbas som skulle tillåta dem att rida ut en längre period av svåra ekonomiska förhållanden.

Detta innebär därför att det är otroligt viktigt att vårt budskap till små och medelstora företag inom EU är kraftfullt och tydligt. Därför är jag mycket tacksam mot Jean-Pierre Jouyet och det franska ordförandeskapet för det generösa stöd de har gett till småföretagsakten, och jag tackar Edit Herczog och Nicole Fontaine för att de tog initiativet till att diskutera detta här i dag.

Detta är viktigt eftersom vi med stor spänning ser fram emot Europeiska rådets möte nästa vecka. EU:s medborgare kommer att vända sina blickar mot stats- och regeringscheferna och förvänta sig ett svar från dem, ett svar på följande frågor: "Hur ska vi ta oss igenom den här krisen, hur ska vi behålla vårt välstånd, hur ska vi behålla vår sysselsättning, hur ska vi behålla vår säkerhet?" 23 miljoner små och medelstora företag i EU kommer också att se mot Bryssel och vänta på svar från stats- och regeringscheferna. Därför är jag så glad över att Jean-Pierre Jouyet precis har sagt att stödet från Europeiska rådet kommer att vara starkt och tydligt. Vi är utan tvekan överens om att detta betyder att vi säkert kommer att ha mer än några få ord att säga om det här ämnet i slutsatserna. Detta gör mig mycket glad.

Sanningen är att vi befinner oss i början även av denna politik. Europaparlamentet har en mycket viktig funktion att fylla här. För även i detta fall gäller att ord är en sak, men handling är det som räknas. För det första vidtas åtgärder för små och medelstora företag på nationell, regional och till och med lokal nivå. Vi måste se till att de principer vi bevarar i EU väcks till liv i medlemsstaterna och i alla våra regioner.

Små och medelstora företag är inte några supplikanter, utan själva ryggraden i EU:s ekonomi. Endast om vi ger dem de ramvillkor som de nu behöver kommer de att kunna utföra sin uppgift i vår EU-ekonomi.

Giles Chichester, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Med tanke på hur viktiga småföretagen är för ekonomin när det gäller sysselsättning och skapande av arbetstillfällen, skapande av företag och välstånd, innovation samt nya produkter och tjänster är det nu verkligen rätt tid för oss att agera för att ge fart åt företagets insatser i dessa svåra tider. Det finns en tendens på EU-nivå att bli entusiastisk över små och medelstora företags potential och prestationer. Det vore visserligen svårt att vara negativ. Men syftet med den här frågan och resolutionsförslaget är att vi måste gå bortom retoriken och komma med konkreta åtgärder.

En av de frågor som bedömts som prioriterade är behovet av ökad tillgång till finansiering för små och medelstora företag. Detta är en ständigt återkommande fråga, för problemet är gammalt. Men nu i den finansiella krisen, när alla företag drabbas av kreditåstramning, måste det säkert vara värre för små och medelstora företag som tenderar att hamna längst ner i näringskedjan när det gäller orderingång och betalningar. Så jag stöder helhjärtat kravet på att göra finansiering och krediter mer tillgängliga. Frågan är om bankerna kommer att svara eller inte.

Utifrån min egen erfarenhet av att arbeta inom, och sedan driva, ett småföretag, kan jag säga att det är mycket svårt att fastställa vilka former av hjälp och stöd som skulle kunna hjälpa små och medelstora företag, eftersom de är så varierande. Jag upplever att den bästa sortens hjälp är tillgång till information, och jag anser att Internet har gjort en enorm skillnad på detta område sedan min tid som företagare.

Det näst bästa är att lämnas i fred för att driva sin verksamhet. Så även om jag förstår att det inte är möjligt att helt undvika reglering stöder jag prioriteringen av en bättre reglering, inte minst eftersom detta är något som lagstiftare och regeringar kan göra. Jag stöder kravet på åtgärder både från kommissionen och från medlemsstaterna.

Neena Gill, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Småskaliga företag är centrala för min region. Industrierna i West Midlands kommer att välkomna principen att "tänka småskaligt först". Men den rådande finansiella krisen har gjort att många småföretag drabbats av allvarliga svårigheter. Som vi redan har hört har de redan problem med kassaflödet och obetalda skulder och saknar tillgång till kredit. De senaste insolvenssiffrorna visar att 500 företag gjorde bankrutt under de tre senaste månaderna. Därför välkomnar jag finansieringen från Europeiska investeringsbanken.

Men jag anser inte att förslagen än så länge är tillräckligt långtgående vad gäller deras bindande natur – något som verkligen skulle kunna hjälpa små och medelstora företag. Så min fråga till rådet är: Hur tänker ni hantera detta nästa vecka? Jag har hört vad rådet (konkurrenskraft) har sagt, men det viktigaste är att så länge förslagen inte har bindande karaktär kommer de inte att verkligen hjälpa småföretag just nu. De kommer inte att hjälpa dem att få tillgång till marknaden eller till finansiering.

Jag tror att jag har hört det sägas under flera år nu att det är mycket viktigt att rådet förtydligar att det tänker minska den administrativa bördan. Småföretagen drabbas av stora kostnader. Medan stora företag gör av med 1 euro per arbetstagare kan ett småföretag göra av med 10 euro per arbetstagare.

Slutligen vill jag bara tillägga en sak. Även om det är mycket viktigt att hantera den finansiella krisen måste vi göra mer för små och medelstora företag just nu, eftersom de är realekonomin.

Šarūnas Birutis, för ALDE-gruppen. – (LT) Små och medelstora företag är vår ekonomis DNA. De måste stödjas, samtidigt som vi förbättrar konkurrenskraften och sysselsättningsnivåerna inom EU. Småföretagsakten är ett initiativ som i dag behöver stöd från alla politiska partier. Detta är ett viktigt bidrag till EU:s små och medelstora företag med tanke på dagens finansiella och ekonomiska kris.

Här har vi ett utkast till resolution som speglar Europaparlamentets oro och rådets skyldigheter.

Vi måste sträva efter att effektivt genomföra småföretagsakten i alla medlemsstater. Detta kräver att den ska inkluderas i nationella handlingsplaner och rättsliga dokument, och att ett övervakningssystem för detta dokument ska införas i medlemsstaterna.

Vi måste vidta ytterligare åtgärder för att se till att småföretagsakten inte drabbas av samma tragiska öde som Europeiska stadgan för småföretag. Vi måste förstå att vägledande dokument ofta hamnar på hyllan hos nationella byråkrater, och då uppnås i slutändan inte det önskade målet:

Skatteavdrag och stödåtgärder för start av företag, mikrokrediter, kreditgarantier, riskkapital, tillhandahållande av fri information och rådgivning, fortsatt förbättring av företagarens image och auktoritet osv.

Målet helgar medlen. Men det krävs hårt arbete och mod. Jag hyser ingen tvekan om att ett genomförande av småföretagsakten i hela EU kommer att hjälpa till att stoppa den ekonomiska och sociala nedgången i EU, och mildra konsekvenserna av den finansiella krisen.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Först av allt vill jag berömma det franska ordförandeskapet för att de så snabbt drog rätt slutsatser från denna småföretagsakt så att vi faktiskt kan sätta igång med att göra saker. Vi i parlamentet har omedelbart reagerat på detta genom att ändra vårt förfarande. Vi måste trots allt, i denna ekonomiska kris, göra allt vi kan för EU:s småföretag eftersom de är själva orsaken till att denna småföretagsakt överhuvudtaget existerar.

Vi måste bli mycket bättre på att utnyttja den potential som finns hos företagen i EU. Jag vill särskilt fästa er uppmärksamhet på det kvinnliga företagandet, för det är en märklig paradox. Kvinnorna är mycket bättre på det. Det är mycket mindre troligt, åtminstone om man ska tro statistiken, att kvinnliga företagare går i konkurs.

Trots detta är det fortfarande mycket svårare för kvinnliga företagare att få kredit för att starta företag. Detta måste göras lättare, eftersom det verkligen behövs. Detta innebär att kvinnliga företagare behöver få bättre tillgång till finansiering och befintliga medel.

Mikrokrediter är också ett mycket viktigt sätt att förbättra kvinnors ekonomiska status och oberoende, vilket inte minst gäller för kvinnor från minoritetsgrupper. I den rådande kreditåstramningen när banker är mindre

hågade att ge krediter har det blivit ännu svårare, och detta är ännu en anledning till varför det är viktigt att Europeiska investeringsbankens garantier blir tillgängliga, just för mikrokrediter och för kvinnliga entreprenörer.

Det är viktigt att kvinnor har möjlighet att starta sina egna småföretag så att de kan kombinera arbete och familj på ett effektivt sätt. Detta är även mycket viktigt för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater. Jag välkomnar det faktum att rådets slutsatser redan specifikt nämner kvinnligt företagande. Fortsätt i den stilen, skulle jag vilja säga.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Vi väntar med intresse på antagandet av EU:s rättsliga ram för små och medelstora företag. EU-planen för ekonomisk återhämtning kommer att öppna nya finansieringskällor för små och medelstora företag.

En minskad administrativ börda, finansiering av yrkesutbildning och inrättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är åtgärder som kommer att hjälpa till att skydda sysselsättningen och främja företagandet. Europeiska investeringsbanken kommer att bidra med 30 miljarder euro för att finansiera lån till små och medelstora företag. Jag anser dock att denna summa är otillräcklig.

Jag anser att vi i dessa kristider behöver vidta följande åtgärder: Förfarandet för att bevilja statlig hjälp måste förenklas, tidsperioden för att starta ett företag bör begränsas till tre dagar och det bör finnas en garanti på att skulder från statliga myndigheter till små och medelstora företag betalas inom en maxperiod på 30 dagar.

Jag välkomnar kommissionens förslag om att stödja e-fakturerings, en investering som beräknas ge 18 miljarder euro. Det blir även nödvändigt att utveckla konkurrenskraftiga kluster som grundar sig på företag som investerar i forskning och utveckling samt utveckling av ny teknik.

Dominique Vlasto (PPE-DE). – (FR) Herr talman, herr Jouyet, herr Verheugen! Vi vet alla att små och medelstora företag utgör EU:s ryggrad, eftersom de sysselsätter mer än 70 procent av EU:s arbetskraft och utgör mer än 99 procent av företagen inom EU.

Som vi redan har hört oroas och hotas dessa miljoner små och medelstora företag av den finansiella krisen, eftersom den utarmar hushållens köpkraft och förtroende och därmed påverkar orderböckerna. Därför är det de små och medelstora företagens kassaflöde som är i farozonen, och därför måste vi åta oss att stödja deras verksamhet genom att se till att bankerna garanterar effektiv tillgång till den nödvändiga finansieringen, så att små och medelstora företag kan fortsätta sin verksamhet.

Detta är det väsentliga budskapet i slutsatserna från rådets (konkurrenskraft) möte den 1 december, som Jean-Pierre Jouyet talade om, och i den återhämtningsplan som antagits av EU:s finansministrar. Det är mycket viktigt att vi prioriterar de små och medelstora företagens behov, och jag välkomnar handlingsplanen som stöder småföretagsakten för Europa. Den återspeglar vår önskan att se till att vi tillämpar den ledande principen om att prioritera små och medelstora företag, närmare bestämt små och medelstora företag i EU.

Däremot måste rådet – som kommissionsledamoten sade, och vilket vi alla håller med om – sälla sig till de övriga EU-institutionerna så att denna princip kan omsättas i verkligheten. Vi måste gå bortom orden och börja agera; vi måste tillämpa principen i all politik och i alla EU-program.

Vi kan dock säga att denna handlingsplan är en verklig reaktion på situationens brådskande natur. Herr Jouyet, jag vill ta detta tillfälle i akt att berömma det franska ordförandeskapet för dess proaktivitet som har gjort det möjligt att snabbt gå från avsikt till handling.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Juan Fraile Cantón (PSE). – (ES) Herr talman! Jag har bett om ordet för att gratulera kommissionen till detta initiativ, som är ett stort framsteg när det gäller att minska den byråkratiska bördan och andra hinder som EU:s små och medelstora företag tåmpas med dagligen.

I planen betonas den viktiga funktion som små och medelstora företag fyller i EU:s ekonomi. Som det redan har påpekats får vi inte glömma att cirka 23 miljoner små och medelstora företag bedriver sin verksamhet i EU, genererar 70 procent av sysselsättningen och finns inom alla verksamhetssektorer.

I handlingsplanen för att minska de administrativa bördorna sätts målet att minska dessa med 25 procent före 2012. Vi kan inte hjälpa att den nuvarande lagstiftningen orsakar vissa administrativa bördor med en

kostnad som uppskattades till 3,5 procent av EU:s BNP under 2006. Detta ambitiösa mål är en del av en bredare företagspolitik som siktar på att göra det lättare för små och medelstora företag att få tillträde till andra marknader och på att förbättra tillväxtpotentialen och gynna entreprenörsandan.

Det är en utmärkt idé att hjälpa våra små och medelstora företag att utveckla sin verksamhet utanför våra egna gränser. Dessutom kommer ett enhetligt förfarande för att starta företag inom EU att hjälpa dem att bilda dotterbolag i andra EU-länder och utnyttja de möjligheter som den inre marknaden erbjuder.

Avslutningsvis vill jag säga att det största problemet för våra små och medelstora företag i dag är finansiering. Därför välkomnar vi Europeiska investeringsbankens förslag om att variera stödinstrumenten för små och medelstora företag, att förenkla deras användning och att öka deras omfattning.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Herr Jouyet! I samma stund som Nicole Fontaine ställde sin fråga kom rådet med ett svar. Detta är ovanligt nog för att vara värt att noteras.

Faktum är att rådet (konkurrenskraft) för 48 timmar sedan granskade och stödde den plan som lades fram av kommissionen i juli, medan parlamentet fortfarande överväger frågan. Detta är utan tvekan en framgång för rådet under det franska ordförandeskapet och jag vill tacka er, herr Jouyet, och berömma det fina arbete som ni och era kolleger har utfört, särskilt Hervé Novelli.

Rådets framgång är särskilt märkbar eftersom kommissionens plan innebar att ni var tvungna att lägga till en handlingsplan utifrån principerna i kommissionens plan och sätta upp mål för de kommande tre, fem och tio åren.

Jag förstår att vad vi behöver göra nu, rent praktiskt, är att först och främst ta hänsyn till små och medelstora företag i all lagstiftning och i alla åtgärder. Vi kommer att göra detta genom stadgan för europeiska privata aktiebolag och direktivet om betalningsförseningar och förhoppningsvis genom sänkningar av momssatser och så vidare.

Avslutningsvis vill jag dock bara säga att små och medelstora företag framför allt inte får isoleras från andra företag – med andra ord får inte de bestämmelser som vi tar fram för små och medelstora företag vara så specifika att de utgör ett handikapp. Jag håller med om det som Dominique Vlasto precis sade. Det är uppenbart att vi i den rådande situationen när dessa företag är i ett sådant behov av finansiering och detta är så svårt att få, inte får vidta åtgärder på deras vägnar, exempelvis undantag från skuldgarantin, som försvagar deras krediter och därför hindrar dem från att finansiera sin verksamhet.

Det är därför små och medelstora företag inte bör betraktas som dotterföretag. De måste vara företag som vilka som helst som är viktiga för EU:s ekonomi.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Herr talman! Hela småföretagsaktens uttalade och slutgiltiga mål är att erkänna den viktiga roll som små och medelstora företag spelar och att stödja dem helhjärtat i kampen mot de problem som kan hämma deras tillväxt.

Som ni vet spelar småföretagen otvivelaktigt en oerhört viktig roll i EU:s ekonomiska landskap. Detta ovärderliga stöd för att bygga upp företagandet och entreprenörsandan i EU sanktioneras av den princip som kommissionen införde om att "tänka småskaligt först".

Vem kan vara emot detta? Vad innebär det? 99 procent av alla företag påverkas nu av denna ambitiösa plan. De två viktigaste faktorerna för ett företag syns inte i bokslutet. Det är dess rykte och dess anställda.

Varför har jag valt att citera Henry Ford? För att säga att vi tänker göra livet lättare för små och medelstora företag, att arbetstagarna fortfarande är företagets kärna och att småföretagsakten även måste vara en möjlighet att stärka arbetstagarnas position när det gäller företagsstyrning. Småföretagsakten bör också fungera som en frisk fläkt inom dessa företag och medföra ett bättre erkännande av företagets ställning och större hänsyn till deras ambitioner. Vi får inte heller under några omständigheter tillåta en "svag" småföretagsakt i fråga om arbetsrätten.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Nu när vi befinner oss i en finanskris är stora ord inte tillräckligt – de måste följas av konkreta åtgärder. I denna kritiska period måste vi ge små och medelstora företag tillgång till finansiella resurser så att de kan bedriva sin innovativa verksamhet för att utveckla en mer avancerad teknik och därigenom öka sin konkurrenskraft.

På detta område är det nödvändigt att förstärka mikrokreditprogrammet och riskkapitalfonden. Det är nödvändigt att skapa förutsättningar för investeringar i den tekniska infrastrukturen för forskning, utveckling

och innovation med koppling till små och medelstora företag. Med anledning av detta välkomnar jag det paket på 30 miljarder euro för lån till små och medelstora företag som Ekofinrådet kom överens om.

Just nu håller jag på att utarbeta ett betänkande om regleringen av utsläppandet av byggprodukter på marknaden. Jag arbetar mycket intensivt med små och medelstora företag och jag tror att jag kommer att kunna utarbeta en mycket god lagstiftning för små och medelstora företag.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Små och medelstora företag måste följa lagen precis som alla andra företag, även om de som regel inte har möjlighet att anställa en juridisk rådgivare eller skickliga finansiärer. Samtidigt är det de små och medelstora företagen som skapar de flesta arbetstillfällena. Därför är det så viktigt att stödja denna sektor genom att förenkla reglerna för den, genom att erbjuda utbildning och genom andra åtgärder. I dessa kristider är det särskilt viktigt att göra krediter mer lättillgängliga. Kanske solidaritetsfonden skulle kunna bidra genom att garantera sådana krediter. Jag stöder antagandet av den europeiska stadgan för småföretag och gratulerar det franska ordförandeskapet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Ett brådskande stöd för mikroföretag och små och medelstora företag kräver en verklig ändring av den tillämpade politiken om man ska kunna skapa en gynnsam atmosfär, särskilt genom att öka befolkningens köpkraft, och framför allt arbetstagarnas löner.

Men det räcker inte att annonsera åtgärder och öppna vägar till krediter. Detta stöd måste verkligen nå mikroföretag och små och medelstora företag och inte ätas upp av byråkratin. Vi får inte nöja oss med att bara stödja några få medelstora företag och glömma bort de mikroföretag och småföretag som spelar en avgörande roll i den ekonomiska verksamheten och som skapar sysselsättning för arbetstagare vars rättigheter måste säkras under hela denna process.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! I titeln på den här frågan talas det om att förbättra förutsättningarna för små och medelstora företag. Om nu EU verkligen vill hjälpa i stället för att hänge sig åt förutsägbart retorik, får jag då föreslå något som verkligen är meningsfullt och omedelbart genomförbart. Varför kan vi inte lansera en "regleringssemester" för små och medelstora företag i den rådande globala krisen? Det är så krävande, betungande och dyrt att följa högarna av EU-regler, att det undergräver EU:s avkastning och framgång. Kostnaden är orimlig. Den uppgår till flera miljarder per år. Genom en "regleringssemester" kan vi i ett enda slag spara miljardbelopp inom företagen varje år, och låta företagen växa.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag har en fråga till kommissionsledamot Günter Verheugen: Är kommissionen beredd att utarbeta en rättslig grund för en budgetpost till 2009 eller 2010 års budget? Min andra fråga lyder: Skulle det vara möjligt att prioritera de handlingsplaner som nu verkar bli alltmer troliga med tanke på finanskrisen och med tanke på det rådande behovet av stöd till små och medelstora företag, eftersom småföretagsakten just nu har blivit särskilt viktig på grund av finanskrisen? Kan ni se framför er att vi kommer att kunna sätta igång omedelbart med ett åtgärdsprogram på det här området?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Jag vill tacka de olika talarna som under denna debatt å ena sidan har gett sitt stöd till småföretagsakten, och å andra sidan har insisterat på sträng och obligatorisk övervakning. Jag vill också gärna lugna dem som har talat om att se till att det finansiella stödet verkligen är inriktat på små och medelstora företag genom att säga att stödet från Europeiska investeringsbanken självklart kommer att öronmärkas.

Vad Europeiska rådet anbelangar kan ni lita på att ministrarna kommer att föra detta buskap vidare till stats- och regeringscheferna, och att ordförandeskapet kommer att förespråka en så sträng tillämpning som möjligt. Vi ska göra vårt yttersta för att se till att småföretagsakten och dess handlingsplan får ett så tydligt politiskt stöd som möjligt på högsta nivå. Som Jacques Toubon påpekade måste vi vara måna om att se till att de särskilda åtgärderna och förenklingsmetoderna inte leder till ett försvagande av garantierna när det gäller små och medelstora företag. Detta ser jag som viktigt.

Till sist vill jag vända mig till Corien Wortmann. Jag vill säga till henne att jag är särskilt medveten om det stöd vi måste ge till kvinnligt företagande. Jag påminns om det varje kväll, inte bara denna kväll, för även min fru driver ett litet företag. Jag är därför mycket väl medveten om detta, och ni kan räkna med att ordförandeskapet och jag själv ska se till att era ord följs av handling, självklart utan att det uppstår någon intressekonflikt, detta säger jag till er alla.

Jag skulle vilja rikta ett varmt tack till Günther Verheugen och till alla i kommissionen för allt de har gjort – vi har haft ett gott samarbete under detta ordförandeskap, vilket har gagnat de små och medelstora företagen

– jag vill tacka er för att ni deltagit i denna debatt. Jag vill även tacka Nicole Fontaine för den fråga hon väckte och säga än en gång att Europaparlamentet kommer att vara bidragande i denna process och i uppföljningen av den.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Tack för den mycket breda enighet som har visats i denna debatt, inte bara när det gäller målen för vår politik för små och medelstora företag, utan även när det gäller de åtgärder som vi vidtar för att nå dessa mål.

Jag vill snabbt besvara de frågor som har ställts. Herr Chichester! Europeiska investeringsbanken har redan gett ett positivt svar. Man hade planerat en kreditvolym på 15 miljarder euro till 2011, nu är den 30 miljarder och därmed har summan redan fördubblats. Dessutom har små och medelstora företag självklart andra finansiella instrument att tillgå inom EU, särskilt inom ramen för strukturfonden. Jag vill även poängtera att alla stora EU-projekt är utformade så att små och medelstora företag har privilegierad tillgång till dem.

När det gäller frågan om att minska kostnaderna är jag glad att kunna meddela er att programmet för minskning av administrativa bördor för europeiska företag går enligt planerna. Nästa stora steg inbegriper nu även ett förslag om att införa e-fakturer, som det har begärts här, vilket kommer att ge besparingar på uppemot 18 miljarder euro per år för små och medelstora företag.

När det gäller förslaget om ett direktiv om problemet med sena betalningar – direktivet om betalningsförseningar – har arbetet kommit långt, och parlamentet kommer att kunna behandla förslaget under denna mandatperiod.

Angående Paul Rübig's sista fråga: Vilken verkställande myndighet skulle tacka nej om parlamentet erbjöd den pengar? Men jag är rädd att ni inte erbjuder oss några pengar, ni erbjuder en budgetpost där summan är noll. Om ni kan erbjuda en budgetpost med en stor summa extra pengar, gör det för all del, men jag tror inte att det kommer att ske.

Därför tror jag att det vid denna tidpunkt är klokare att optimera de program och projekt vi har på ett sådant sätt att de tjänar till att finansiera småföretagsakten. Detta gäller särskilt programmet för konkurrenskraft och innovation, vilket jag är ansvarig för, men även den största strukturfonden, och till och med programmet för landsbygdsutveckling och ramprogrammet för forskning och utveckling. På det stora hela ser jag verkliga möjligheter att använda dessa program för att främja små och medelstora företag i EU.

Talmannen. – Jag har avslutningsvis mottagit ett resolutionsförslag⁽²⁾, som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 4 december från kl. 12.00 och framåt.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Adam Bielan (UEN), *skriftlig*. – (PL) Det är mycket viktigt att förbättra förutsättningarna för små och medelstora företag och att stödja småföretagsakten för att EU:s företagande och ekonomi ska kunna utvecklas. Detta är särskilt viktigt eftersom de små och medelstora företagen sysselsätter mer än hälften av EU:s medborgare och utgör 99 procent av alla företag i hela EU. Tyvärr finns det dock många saker i tillämpningen av stadgan för småföretag som oroar mig.

I Polen till exempel fanns det löften om en ambitiös plan för att minska den administrativa bördan, förenkla bestämmelserna och ta bort överflödiga lagstiftning. Faktum är att situationen på förvaltningskontoren inte har förändrats. Företagarna tåpas fortfarande med inkompetenta tjänstemän och onödiga förfaranden. Dessutom är de fortfarande drabbade av onödig byråkrati som på ett påtagligt sätt hämmar företagsverksamheten.

Än så länge har inga Internetportaler skapats i allmänhetens tjänst. Meningen med sådana portaler är att förenkla registreringen av firmor, insändandet av skatte- eller tulldeklarationer och användandet av insamlade statistikuppgifter. Alla dessa saker skulle kunna göras elektroniskt. Om vi inte effektiviserar vårt arbetssätt och inför förändringar på våra förvaltningskontor kommer vi inte att kunna uppfylla våra åtaganden i småföretagsstadgan. Som en följd av det kommer vi att misslyckas med att stödja små och medelstora företag.

---

(2) Se protokollet.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) Små och medelstora företag är av central betydelse för EU:s ekonomi, för dess konkurrenskraft och sysselsättningsnivå. Genom att sysselsätta 100 miljoner arbetstagare bidrar de till den ekonomiska tillväxten. Dessutom utgör de den största resursen för regional utveckling och innovation, och de främjar jämställdheten mellan kvinnor och män.

EU:s små och medelstora företag har fortfarande lägre produktivitet och långsammare tillväxt än i USA, där sådana företag kan öka antalet anställda med i genomsnitt 60 procent de första sju verksamhetsåren, jämfört med 10–20 procent i EU.

Den europeiska småföretagsakten som lanserades av kommissionen i juni lägger för första gången fram en omfattande politisk ram för små och medelstora företag där man ger dessa företag likvärdiga förutsättningar och strävar efter att förbättra deras administrativa klimat i EU

En viktig fråga uppstår i detta sammanhang: Tänker rådet formellt stödja den europeiska småföretagsakten och kommer medlemsstaterna förbinda sig att tillämpa den?

Det är oerhört viktigt i denna finanskris att fastställa vilka åtgärder rådet föreslår för att ge små och medelstora företag regelbunden tillgång till finansiering.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) De drygt 23 miljonerna små och medelstora företagen beskrivs med rätta som EU:s ekonomiska ryggrad. Trots sin stora betydelse kan små och medelstora företag inte ännu utnyttja den inre marknaden fullt ut, och de har särskilt stora byråkratiska svårigheter. Småföretagsakten är ett viktigt steg när det gäller att öka de små och medelstora företagens konkurrenskraft och ge dem möjlighet att nå sin fulla potential. Framgången för principen om "bättre lagstiftning" är inte den enda avgörande faktorn här. Medvetenheten om möjligheterna till europeisk integration måste bli starkare i små och medelstora företag. Utbytesprogrammet för entreprenörer är en bra strategi i detta avseende.

De finanspolitiska åtgärderna i småföretagsakten är särskilt viktiga för stödet av små och medelstora företag. Med tanke på den svåra ekonomiska situation som råder är det absolut nödvändigt att små och medelstora företag behåller sina anställda. Exempel på effektiva instrument är förenklade upphandlingsförfaranden, bekämpning av betalningsförseningar eller bättre möjligheter att låna pengar och starta nya företag. På det stora hela skyddar småföretagsakten den redan utvecklade företagsstrukturen i EU och gör små och medelstora företag mer konkurrenskraftiga på de internationella marknaderna.

17. Vapenexport (uppförandekod) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets uttalande om vapenexport (uppförandekoden).

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Som ni själv sade är vi mycket försenade och jag vill be ledamöterna om ursäkt för detta.

Jag ska inleda denna debatt, men tyvärr har jag andra åtaganden och med anledning av den oförutsedda förseningen kan jag inte frångå dessa. Jag ska därför be rådets generalsekretariat att ta min plats under debatten och jag ska självklart uppmana tjänstemännen att ge ordförandeskapet en mycket detaljerad rapport av slutsatserna.

Mina damer och herrar! Jag vill göra er uppmärksamma på att omvandlingen av uppförandekoden till en gemensam ståndpunkt är ett viktigt mål för det franska ordförandeskapet. Det är nödvändigt att ge en rättslig grund till medlemsstaternas ansvarsfulla förhållningssätt till vapenexport och öka samstämmigheten mellan länderna.

Parlamentets resolution av den 13 mars visar att ni delar vår ståndpunkt i denna fråga. Diskussionerna har återupptagits de senaste veckorna. Vi gör allt vi kan för att göra framsteg i den här frågan före det franska ordförandeskapets slut. Antagandet av en gemensam ståndpunkt kommer att bli ett instrument som gör det möjligt att genomföra en ansvarsfull politik som är utformad för att i första hand undvika att sådana exporters används till internt förtryck eller internationell aggression och som förhindrar att exporten underblåser regionala oroligheter.

Vi är övertygade om att EU:s initiativ att inom ramen för FN upprätta ett fördrag om vapenhandel kommer att bli mer trovärdigt när vårt eget kontrollsystem för överföring av krigsmateriel blir rättsligt bindande, och vi stöder kammarans åsikt om vikten av att omvandla uppförandekoden till ett rättsligt bindande instrument.

Vi stöder även er åsikt om behovet av att införa effektiva kontroller av vapenförmedlingsverksamheten. Medlemsstaterna har godkänt att de åtaganden om utbyte av information som fastställdes i rådets gemensamma ståndpunkt 2003 ska tillämpas med hjälp av en mekanism som skapats inom ramen för uppförandekoden.

Därför kan jag, trots att vissa medlemsstater ännu inte har antagit den nödvändiga lagstiftningen för att dessa åtaganden ska införlivas med den nationella lagstiftningen, försäkra er om att det finns regler i alla medlemsstater inom detta område. Nu gäller det att uppdatera dessa regler så att de i alla avseenden följer rådets gemensamma ståndpunkt.

Antagandet av gemensamma regler om kontroll av exporten i form av en gemensam ståndpunkt kommer även att göra det möjligt för medlemsstaterna att stärka den egna kontrollen av vapenförmedlingsverksamheten. Illegala vapentransporter är ett annat oroande problem, och EU:s strategi för handeldvapen och lätta vapen visar tydligt behovet av att vidta åtgärder för att stoppa eller förhindra olaglig vapenhandel. Denna åtgärd förstärktes i Wien den 6 december 2007 under mötet mellan de 40 stater som deltog i Wassenaar-arrangemanget om kontroll av export av konventionella vapen samt varor och teknik med dubbla användningsområden.

Ordförandeskapet stöder tanken på att undersöka möjligheterna att utöka dessa bästa metoder till destabiliserande transporter av handeldvapen och lätta vapen, särskilt sjötransporter. Trots förseningen med att anta en gemensam ståndpunkt vill jag betona att uppförandekoden är ett synnerligen effektivt instrument som i hög grad har bidragit till harmoniseringen av medlemsstaternas nationella politik för kontroll av vapenexport. Med anledning av detta vill jag även påpeka att harmoniseringen underlättas av användarguiden som innehåller riktlinjer som följs av de ansvariga tjänstemännen inom detta område. Guiden uppdateras regelbundet och utgör därför ett mycket bra och praktiskt bidrag till försöken att harmonisera den nationella politiken på det här området.

Sammanfattningsvis vill jag säga att vi arbetar tillsammans för att skapa en ansvarsfull strategi för vapenexport, och jag vill tacka parlamentet för dess insatser i den frågan.

Parlamentet kan räkna med både rådets och ordförandeskapets engagemang.

Stefano Zappalà, för PPE-DE-gruppen. – (IT) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Olyckligtvis visar de terrordåd som inträffat sedan 2001 – det senaste skedde i Indien för några dagar sedan – och de olika konflikter som pågår i många delen av världen att frågan om vapenhandel är mycket relevant i ordets vidaste bemärkelse både i dag och i framtiden. Det händer alltför ofta att de viktiga avsikter som uttrycks i form av principuttalanden senare aldrig följs upp av konkreta åtgärder. Det är helt uppenbart för alla att detta är en känslig fråga som rör stora industriella och kommersiella intressen. Det är därför förståeligt att det är så svårt för alla stater, särskilt medlemsstaterna att ratificera ett system för kontroll och reglering. Men mot bakgrund av de senaste händelserna och vetskapen om att det förekommer illegal vapensmuggling både inom och utanför unionen måste vi snarast prioritera en reglering med rättslig verkan inom detta område. Om uppförandekoden ratificeras snabbt kommer det också att ge större betydelse till utkastet till direktiv om överföring av försvarsmateriel inom gemenskapen.

Jag beklagar att rådets ordförande har lämnat oss, men mot bakgrund av det han sade verkar allt vara i sin ordning. Jag kommer därför att utelämna några andra punkter som jag hade förberett. I själva verket anser jag inte att allt är som det ska. Därför anser jag att det åtagande som ministern har gjort här denna kväll, liksom så många andra åtaganden som gjorts av så många andra under andra omständigheter, måste leda till aktiva påtryckningar, särskilt nästa vecka, nu när det franska ordförandeskapet börjar lida mot sitt slut, så att uppförandekoden åtminstone kan ratificeras av alla medlemsstater. Det skulle vara betydelsefullt om Frankrike kunde uppnå detta, i stället för att bara kungöra det här i kammaren utan att ens ha några konkreta resultat att visa oss.

Talmannen. – Herr Zappalà! Jean-Pierre Jouyet var faktiskt tvungen att gå. Jag vill be om ursäkt på hans vägnar eftersom problemet var att han hade ett tåg att passa. Anledningen till att han inte kan vara här nu är faktiskt att debatten drog ut på tiden. Vi vet alla hur plikttroget Jean-Pierre Jouyet har utfört sitt arbete de senaste sex månaderna, men det är faktiskt parlamentet som ligger efter i tidsschemat. Ni kan vara säkra på att de närvarande rådstjänstemännen kommer att vidarebefordra alla era och de andra ledamöternas synpunkter.

Ana Maria Gomes, för PSE-gruppen – (PT) Herr talman! Den resolution som vi i dag debatterar om visar att det finns en samstämmighet här i parlamentet om hur politiken för EU:s medlemsstaters vapenexport bör

se ut. De sex största politiska grupperna har enats om en och samma lista med rättsligt bindande kriterier för EU:s vapenexport: uppförandekodens åtta kriterier.

Alla är överens om att uppmana det franska ordförandeskapet att få ett slut på det dödläge som har pågått i tre års tid, och som endast Frankrike kan göra något åt. Vi hörde Jean-Pierre Jouyet säga för en stund sedan att Frankrike nu är för en rättsligt bindande uppförandekod. Vi hörde försvarsministern säga i går i utskottet för utrikes frågor att ett förslag som nyligen lagts fram av hans land om att göra uppförandekoden till en gemensam ståndpunkt hade gått om intet på grund av oenighet i rådet. Ministern nämnde inte att det franska förslaget var kopplat till att häva EU:s vapenembargo mot Kina, och att det var detta som ledde till att flera medlemsstater förkastade det. Om den här strategin antas kommer den att bli en skamfläck på det franska ordförandeskapets säkerhets- och försvarspolitiska agenda som i övrigt har utmärkt sig genom sin europavänliga ambition och dynamik.

Med tanke på den växande europeiska integrationen inom utrikespolitiken blir en politik som förespråkar att "var och en är sig själv närmast" i fråga om vapenexporter alltmer oförsvarbar. Det är sant att uppförandekoden redan tas på allvar i många huvudstäder, men vi måste få ett slut på den situation där de EU-länder som systematiskt låter kriterier som mänskliga rättigheter, hållbar utveckling och regional stabilitet vara vägledande i sin exportverksamhet missgynnas av de partner som tillämpar samma kriterier på ett selektivt sätt.

Europeiska ordförandeskap tar slut, men EU:s behov av att utrusta sig med gemensamma kriterier för vapenexport kvarstår, och det gör även behovet av samstämmighet i detta parlament för en gemensam ståndpunkt.

Renate Weber, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Detta år firar vi tioårsdagen av EU:s uppförandekod för vapenexport. Men trots att uppförandekoden var en framgång för tio år sedan måste vi nu uttrycka vår frustration och bitterhet över att vi inte har lyckats göra den till ett rättsligt bindande dokument.

Tre år har gått sedan rådets arbetsgrupp för export av konventionella vapen ingick ett tekniskt avtal om en gemensam ståndpunkt. Hur många år till behöver Europeiska rådet på sig för att anta den? Hur kan vi i EU bevara vår egen trovärdighet när vi fördömer illegal vapenhandel om vi inte lyckats sopa rent framför vår egen dörr?

Vi behöver en uppförandekod som är rättsligt bindande om vi vill undvika en enkel överföring av vapen inom gemenskapen som kan fresta vapenförmedlare att leta efter EU:s svagaste länk. När vi talar om vapenexport måste vi samtidigt tänka på de människoliv som står på spel i oroliga länder. Vi kan lätt anklagas för att underblåsa lokala konflikter i utsatta delar av världen i stället för att skapa fred.

Jag välkomnar den franska försvarsministerns uttalande om att Frankrike har dragit tillbaka sin reservation mot den gemensamma ståndpunkten. Kommer det franska ordförandeskapet kunna övertyga de andra medlemsstaterna som fortfarande är emot? Jag kan bara hoppas det, och jag önskar att det franska ordförandeskapet ska låta antagandet av den gemensamma ståndpunkten inom de kommande två veckorna bli ännu en stor framgång under dess ordförandeperiod.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! Om sanningen ska fram är jag upprörd, eftersom jag mycket hellre skulle ha hållit ett entusiastiskt anförande där jag gratulerade det franska ordförandeskapet till att slutligen har lyckats med något som vi under nio ordförandeperioder har hört varit nödvändigt, det vill säga antagandet av en gemensam ståndpunkt för vapenexport. Jag säger att vi under nio ordförandeperioder har hört samma sak eftersom vi har blivit lovade att detta arbete ska utföras ända sedan det nederländska ordförandeskapet 2004.

Vi vet att arbetet ur teknisk synpunkt är utfört inom arbetsgruppen för export av konventionella vapen (Coarm). Vad jag hade velat höra i dag är att ett beslut fattats om att ministrarna äntligen ska signera dokumentet.

Därför är det så tråkigt att höra att vi ännu inte har nått detta stadium, och det är ännu tråkigare att höra att anledningen till att det är så är att detta beslut sammankopplas till ett annat oroväckande beslut, nämligen hävandet av vapenembargot mot Kina. Dessa två frågor är, som vi har påpekat många gånger, två helt olika frågor och den ena har inget alls med den andra att göra. Att göra det ena beroende av det andra verkar för mig vara helt meningslöst i den här diskussionen som handlar om fred och kontroll av vapenexporter.

Tobias Pflüger, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Vapen är till för att döda. Syftet med de vapenexporter vi diskuterar är att döda andra människor – motståndare. Detta utelämnas alltid i den här debatten.

Under tio års tid har det pågått en debatt om huruvida den här uppförandekoden är rättsligt bindande. Liksom mina kolleger hade jag hoppas på att äntligen få höra i dag att vi har nått dit. Men vi har uppenbarligen inte gjort det ännu. Under tiden har jag blivit informerad om att ett undantag uppenbarligen har inkluderats i direktivet för att förenkla överföringen av försvarsrelaterade produkter inom EU, så det finns uppenbarligen en önskan om att ha kryphål i den rättsligt bindande karaktären för vapenexport. Detta kan inte tillåtas. Varor med dubbla användningsområden måste också inkluderas.

Jag vill än en gång tydligt betona att detta handlar om att EU tillhandahåller vapen – EU har nu blivit världens största vapenexportör – och om dessa vapen tillhandahålls, kommer de också att användas vid någon tidpunkt. Och när det händer kommer det att fällas krokodiltårar. Vi behöver äntligen få den här bindande uppförandekoden. Jag hoppas att det kommer att vara möjligt innan det franska ordförandeskapets slut.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) För tio år sedan enades EU om en uppförandekod för vapenexport. Tyvärr tillämpas den inte. Rådet, som möts bakom låsta dörrar, klarar inte av att anta en gemensam ståndpunkt. Det skulle vara mycket värdefullt att få veta vilka länder som förhindrar detta, samtidigt som de tillåter sig själva göra enorma vinster på människors blod och tårar.

I mars antog Europaparlamentet en resolution om denna fråga. Men i talande stund flödar EU-tillverkade vapen i en illegal ström till konfliktområden och hamnar i kriminella händer. Det är paradoxalt att dessa vapen också hamnar i länder som EU ger enorma summor i utvecklingsstöd.

Europeiska rådets ordförandeländer – Frankrike och kanske även Tjeckien avslutningsvis – måste göra allt som står i deras makt för att godkänna uppförandekoden för vapenexport och förhindra det ansvarslösa överförandet av EU-vapen till brottslingar. Om detta misslyckas måste vi få veta vilka parter det är som står i vägen.

Jan Cremers (PSE). – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! När vi firade tioårsdagen för EU:s uppförandekod för vapenexport märkte vi tyvärr att inga framsteg hade gjorts när det gäller att ge denna frivilliga kod ett rättsligt bindande instrument. Europaparlamentet har i årtal argumenterat för ett omvandlande av denna uppförandekod till en lagstiftning som är bindande för medlemsstaterna, mot bakgrund av den ökande internationaliseringen av vapenindustrin.

Europaparlamentet diskuterar just nu ett förslag till direktiv i syfte att skapa en inre marknad för försvarsprodukter. När detta ämne diskuterades argumenterade den socialdemokratiska gruppen i parlamentet för större insyn och effektiva sanktioner vid brott mot åtagandena. I samband med detta hänvisade vår grupp ännu en gång till uppförandekoden, men i avsaknad av en rättslig ram kan vi just nu inte göra mer än att uppmana medlemsstaterna att agera i enlighet med uppförandekoden.

Vi behöver strängare regler för export av vapenkomponenter, överföring av produkter via samriskföretag och återexport av militära varor från EU till tredjeländer. Bara förra året sålde västländer vapen till utvecklingsländer för uppskattningsvis 42 miljarder US-dollar. Hälften av dessa vapen kom från EU. Detta måste vi ändra på. EU borde vara ett gott föredöme, särskilt inom detta område.

Ioan Mircea Paşcu (PSE). – (EN) Herr talman! Tioårsdagen för antagandet av uppförandekoden är både en anledning att fira och en anledning att fortsätta försöken att göra den tvingande. Men det faktum att koden fortfarande är frivillig efter tio år visar vilket komplicerat nät av ekonomiska, kommersiella och politiska intressen vi har att göra med. Därför är det inte tillräckligt, trots den moraliska överlägsenhet vi visar när vi begär att kodens tillämpning ska vara obligatorisk. Vi behöver en grundlig yrkesmässig analys av denna mängd av intressen för att kunna fastställa med vilka metoder man skulle kunna övertala vapentillverkare, exportörer och politiker att ändra sig. Därför räcker det inte, som jag redan har sagt, med blotta vädjanden som endast har moralisk grund, hur högljudda de än är.

Talmannen. – Jag har avslutningsvis mottagit fyra resolutionsförslag⁽³⁾ som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

---

(3) Se protokollet.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 4 december från kl. 12.00 och framåt.

18. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Jag kommer att vara mycket sträng och avbryta talarna efter exakt en minut. 31 ledamöter står på listan, men många – eller åtminstone några av dem – är inte närvarande. Detta är inget "catch the eye"-förfarande, men i stället har vi en lista med talare som har begärt att få hålla anföranden på en minut.

Dragoș Florin David (PPE-DE). – (RO) I november lade Europeiska kommissionen fram sin rapport för 2008 om Makedonien. I denna rapport betonas de framsteg som har gjorts det senaste året, men det ges inget exakt datum för när anslutningsförhandlingarna ska inledas.

Jag anser att de framsteg som har gjorts inom ekonomin, de administrativa reformerna och de rättsliga reformerna, i kombination med den rådande situationen på Västbalkan, ger Makedonien rätt att hoppas på att ett datum kommer att fastställas för inledande av anslutningsförhandlingar under 2009. För att detta ska ske måste Makedoniens parlament och regering göra mer ihållande och ansvarsfulla insatser för att skapa ett demokratiskt klimat så att det inför de kommande kommunalvalen och presidentvalet i mars 2009 finns en god insyn och goda förutsättningar för demokrati.

Samtidigt vill jag uppmana kommissionen att komma ihåg de framsteg Makedonien har gjort de senaste åren, och det ansvar landets parlament och regering har tagit. Kommissionen bör även ange huvuddragen i en handlingsplan för att häva visumkraven för makedonska medborgare...

(Talmannen avbröt talaren.)

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Jag vill uppmärksamma de sanktioner mot Bulgarien som generaldirektoratet för utvidgning vidtagit genom att dra tillbaka ackrediteringen för två organ som blivit berättigade medel från EU:s föranslutningsfonder. Den bulgariska regeringens insatser måste ses som ett förbehållslöst accepterande av de villkor som satts av EU. Regeringen har i hög grad synkroniserat lagstiftningen, förändrat lagen om offentligt anbudsförfarande, strafflagen samt den nya lagen om intressekonflikter, utfört personalförändringar och satsat alla nationella resurser på att förbättra systemet för förvaltning och övervakning av EU-medel, vilket är ett bevis på dess verkliga engagemang. Att dra in ackrediteringen har knappast varit den bästa åtgärd som vidtagits, den verkar även som en varningssignal inför nästa EU-utvidgning. Kravet på att följa EU:s kriterier måste åtföljas av jämlik behandling av alla länder och samarbete för att lösa problem. Bulgariens regering för en bestämd politik i kampen mot...

(Talmannen avbröt talaren.)

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den tibetanska exilregeringens myndigheter har gett ut ett memorandum, ett dokument och förslag om att ge Tibet verklig autonomi, som de lämnade till de kinesiska myndigheterna under förhandlingarna. Detta är det levande beviset, om det någonsin har behövts, på att de kinesiska myndigheterna har ljugit och fortsätter att ljuga när de vidhåller att Dalai Lamas och de tibetanska myndigheternas verkliga mål är att bli självständiga. Dalai Lama kommer att gästa oss i morgon och kommer att tala till parlamentet. 34 kolleger kommer från och med midnatt, vilket är mycket snart, att inleda en 24-timmars hungerstrejk, en fasta för att stödja Dalai Lama. Hans Helighet meddelade oss i dag att han själv kommer att delta i denna fasta. Jag anser att det mest påtagliga sättet just nu genom vilket parlamentets talman måste stödja och utföra...

(Talmannen avbröt talaren.)

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Europaparlamentet följer inte principen om icke-diskriminering. Flerspråkigheten i kammaren respekteras inte heller. Det har förekommit språklig diskriminering vid parlamentets utskotts- och delegationsmöten. Särskilt besvärande är den utan förvarning minskade tillgången till tolkning vid utfrågningar eller omröstningar när vi diskuterar muntliga ändringsförslag. Så länge det inte införs ett förbud i arbetsordningen mot att man inleder möten utan att ha tillgodosett kraven på tolkning, kommer dessa incidenter att fortsätta att upprepas.

Dessutom informerar inte ekonomiavdelningen på det språk som talas av ledamöterna. Den ekonomiska konsekvensen av de resulterande missförstånden får ledamöten i fråga stå för. Avsiktlig språklig diskriminering

förekommer även i EuroNews. Jag vill därför föreslå att EuroNews bara ska medfinansieras av de stater vars språk nyheterna sänds på...

(Talmannen avbröt talaren.)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Jag vill ta detta tillfälle i akt för att uttala ett fördömande och en vädjan i kampen för att försvara produktion och sysselsättning med tillhörande rättigheter inom textil- och konfektionssektorn.

Mitt fördömande gäller det växande antalet företag som stänger eller flyttar sina fabriker, den ökande arbetslösheten och de fall av drastiskt ökande exploatering av arbetstagare som kännetecknar liberaliseringen av denna viktiga sektor.

Min vädjan är att Europaparlamentet omedelbart ska planera in en debatt om textil- och konfektionssektorn i de olika medlemsstaterna. Vid denna debatt måste man särskilt ta upp EU:s och Kinas gemensamma övervakningssystem som upphör att gälla den 31 december 2008. Jag vill även att parlamentet ska utvärdera hur väl de rekommendationer som parlamentet antog för nästan ett år sedan har följts.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Herr talman! Får jag använda detta forum som parlamentet erbjuder för att be om stöd för initiativet från de polska patriotiska sällskapen om att begära att den 25 maj, dagen då kapten Witold Pilecki sköts, ska uppmärksammas som den europeiska dagen för hjältarna i kampen mot totalitarism.

Den brittiske historikern professor Michael Foot betraktade kapten Pilecki som en av de sex modigaste deltagarna i andra världskrigets motståndsrörelse. Witold Pilecki var officer i den polska armén. Han deltog i septemberkampanjen under den tyska ockupationen av Polen och organiserade en motståndsrörelse i Auschwitz efter att frivilligt ha blivit fånge där.

Efter att ha flytt från nazistlägret kämpade han i Warszauupproret och i den andra polska folkarmén i Italien, och vid sin återkomst till det kommunistiska Polen arresterades han av den kommunistiska säkerhetstjänsten och sattes i fängelse, där han torterades, dömdes till döden och sköts den 25 maj 1948.

Kapten Pilecki vigde sitt liv åt kampen mot 1900-talets kriminella diktaturer.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Förra måndagen uttryckte sig talman Hans-Gert Pöttering under sitt besök i Belfast mycket positivt om EU:s stöd till vad som förskönande kallas för ett "konfliktomvandlingscentrum" där det tidigare Maze-fängelset låg, och där några av de mest avskyvärda och illasinnade terroristerna med rätta satt fängslade. Det var även här som tio dömda IRA-terrorister tog livet av sig under sin hungerstrejk. Något som talmannen kanske inte uppskattade var att de irländska republikanerna, som älskar att vältra sig i självömkan, på grund av den här historien bestämt sig för att göra en egen omvandling av ett sådant centrum och göra det till en helgedom för några av de ondaste terrorister denna generation bevittnat. Därför vore det så vansinnigt av EU att låta sig luras att finansiera sådana obsceniteter och talmannens dårskap...

(Talmannen avbröt talaren.)

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Söndagen den 30 november inträffade en historisk händelse i Rumänien när vänstern besegrades i det allmänna valet där enmansvalkretsar användes för första gången.

Liberaldemokraterna fick de flesta platserna i parlamentet och kunde tillsammans med de andra center-högerpartierna, Nationalliberalerna och det ungerska partiet UMDR bilda en bekväm majoritet för att stödja en regering under ledning av en premiärminister från Liberaldemokratiska partiet.

Tyvärr har socialdemokraterna i Rumänien för tidigt meddelat att de har vunnit valet. Faktum är att vissa socialdemokratiska ledare i Europaparlamentet och även regeringschefer har vilseletts av denna information. Därför är det tydligt att dessa ledares ståndpunkt kommer att förändras, med tanke på det faktiska valresultatet i Rumänien.

Neena Gill (PSE). – (EN) Herr talman! Låt mig först tala för delegationen för förbindelserna med Indien och uttrycka mitt uppriktiga deltagande med familj och vänner till alla dem som dödades i de fruktansvärda terrordåden i Mumbai förra veckan, och önska alla skadade ett snabbt tillfrisknande. Jag vill även uttrycka mitt medlidande med de kolleger och tjänstemän från Europaparlamentet som hamnade mitt i dessa fruktansvärda och vansinniga attacker. Jag har skrivit till Indiens premiärminister och delstaten Maharashtras chefsminister för att uttrycka vårt medlidande.

Samordnade attacker av detta slag är utformade för att sprida rädsla och misstro bland medborgarna och för att testa demokratins lojalitet med djupt rotade värderingar. Därför kräver dessa attacker ett bestämt bemötande från alla som värnar om demokrati och internationell rätt. Därför välkomnar jag talman Hans-Gert Pötterings kraftfulla uttalande till stöd för Indien. Vi som parlament behöver gå längre än bara ord och vidta konkreta åtgärder som kan stödja Indiens behov.

Marco Pannella (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att vi just nu bör vara medvetna om att vi, när vi talar om Tibet och Dalai Lama, faktiskt mest talar om oss själva. För några dagar sedan gjordes det simpla tillkännagivandet att president Nicolas Sarkozy tänkte drista sig till att möta Dalai Lama i Polen. Vi har dock viftats bort utan att någon har lyssnat på oss, vi har blivit avfärdade och inte fått någon möjlighet att få ett möte. Det europeiska samhället i övrigt får välkomna, tala till, ta emot och lyssna till Dalai Lama. Varför är det så, herr talman? Jag anser att svaret är ganska uppenbart. Vi vet att 80 procent av européerna, om de skulle tillfrågas, skulle ge sitt stöd till Dalai Lama...

(Talmannen avbröt talaren.)

László Tókécs (Verts/ALE). – (HU) Herr talman! År 1009, för tusen år sedan, instiftade Sankt Stefan av Ungern stiftet Gyulafehérvár i Transsylvanien. Denna viktiga händelse i kyrkohistorien är en symbol för att Ungern efter att ha konverterat till kristendomen blev en del av dåtidens Europa. Under 1500- och 1600-talet var Gyulafehérvár huvudstaden i det självständiga furstendömet Transsylvanien, och regionen blev en symbol för tolerans och religionsfrihet. År 1918 tillkännagav Rumäniens nationalförsamling i Gyulafehérvár rätten till självstyre för den ungerska minoriteten i Transsylvanien, efter Rumäniens annektering av Transsylvanien. Rumänien har fortfarande skyldigheter gentemot EU på grund av detta beslut. För att hedra Gyulafehérvár rekommenderar jag att ärkestiftets millennium...

(Talmannen avbröt talaren.)

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Den 27 december kommer vi att fira 90-årsdagen för Wielkopolskaupproret. Tack vare segern i detta uppror blev den gamla polska provinsen Wielkopolska eller Storpolen en del av det nya Polen. Denna framgång kostade mycket. Den kostade blodet från över 2 000 döda och 20 000 skadade. Vi hedrar deras minne.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Alltfler fall av utpressning mot arbetstagare – där de tvingas gå med på villkor som gör att de förlorar alla sina rättigheter – börjar inträffa under förevändning av den kapitalistiska krisen. Tydliga exempel på detta är Peugeot/Citroëns produktionscentrum i Mangualde och Renaults industrianläggning i Cacia i Aveiro. Båda dessa företag är en del av den portugisiska bilindustrin.

I båda fallen gavs ett betydande ekonomiskt stöd i syfte att skydda sysselsättningen, både från regeringen och från EU, på villkor att företagen skulle skapa fler arbetstillfällen. Men Peugeot/Citroëns ledning i Mangualde vill nu omtintgöra de rättigheter som man har kämpat för och som bevarats i arbetsrätten genom att tvinga arbetstagarna att acceptera skadliga villkor som sätter deras liv i fara. På Renaults industrianläggning i Cacia har ledningen bestämt sig för att minska produktionen detta år och förbereder sig på att inte förnya visstidskontrakt trots att de har gått med på att expandera...

(Talmannen avbröt talaren.)

Desislav Chukolov (NI). – (BG) Den 27 november detta år är det 89 år sedan Bulgarien förödmjukades genom undertecknandet av fredsavtalet i Neuilly, där vårt fosterland blev berövat områden som än i dag är bosatta av människor med ett bulgariskt självmedvetande. De områden som ligger inom gränserna för nuvarande Serbien och Makedonien bör återlämnas till Bulgariens myndighetsområde eftersom dessa länder inte kan ses som den serbokroatiska och den slovenska statens arvingar. FN och världssamfundet erkände inte Serbien som successionsstat till Jugoslavien och den tidigare jugoslaviska republiken Makedonien har inte ens erkänts med det namn som anges i landets konstitution. Vi, Atakas patrioter, insisterar på att återlämnandet av de västra territorierna klaras upp innan vi börjar medlemskapsförhandlingarna med Serbien, och att Makedoniens inträde i EU får vänta tills frågan om återlämnandet av Strumicaregionen till den bulgariska staten är uppklarad.

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). – (SL) Jag vill säga några ord om kommissionens planerade åtgärder som jag läser om i media och som ett antal väljare även har påpekat för mig. Dessa åtgärder ska finansiera medborgarnas köp av nya bilar sägs det. En sådan åtgärd skulle faktiskt främja konsumism. Den skulle ge direkt hjälp till bilindustrin och gå emot vår miljöpolitik. Jag undrar också vem som ska stå för nedmonteringen och återvinningen av dessa bilar.

Därför uppmanar jag kommissionen att börja, som den har gjort förut, genom att främja utvecklingen och produktionen av rena fordon med ersättningsåtgärder som införs gradvis på grundval av miljökriterierna, samtidigt som den ger tydlig information till medborgarna om hur planen att ge ny fart åt ekonomin överensstämmer med vår miljö- och klimatpolitik.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Herr talman! Anledningen till att jag ville hålla ett anförande på en minut i dag är att jag är bekymrad eftersom Ryanair på Irland tänker lägga ett bud på det nationella flygbolaget Aer Lingus. Om det visar sig vara ett vinnande bud kommer det att skapa ett privat monopol på den irländska flygbolagsmarknaden.

Kommissionen avslag detta förslag vid ett tidigare tillfälle och jag vill uppmana kommissionsledamot Neelie Kroes att avslå detta bud igen. Enligt min åsikt är det ett underbud, och det skulle inte vara bra för Irlands ekonomi om detta flygbolag hamnade i händerna på Ryanair som inte hyser någon lojalitet alls med Irlands ekonomi.

Sylwester Chruszcz (NI). - (PL) Herr talman! Får jag göra parlamentet uppmärksam på en extraordinär händelse som ägde rum i juli i staden Brody i Ukraina. Ett monument avtäcktes där till minne av soldaterna i den mordlystna galiziska Waffen SS-divisionen. Jag anser att det är en oerhörd skandal att det på 2000-talet, i en tid då länder försonas, är möjligt för en grupp människor med uttalade nationalistiska och fascistiska sympatier att förhärliga en mordlyst enhet som har miljoner européers död på sitt samvete, däribland mina egna landsmän som gick under 1943–1945 som en del av det planerade folkmordet i västra Ukraina.

Jag hyser inga tvivel om att de flesta ukrainare delar min oro i den här frågan. Jag anser även att de ukrainska myndigheterna inte längre kan stå likgiltiga inför dessa skandalösa försök att skriva om historien. Jag väddar även till parlamentet och EU-institutionerna...

(Talmannen avbröt talaren.)

Anna Záborská (PPE-DE). - (SK) Den 10 december kommer 60-årsdagen för den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna att firas över hela världen. Hans Helighet Dalai Lama kommer att besöka vårt parlament i morgon. Kina är ett av de länder som har skrivit under förklaringen men som bryter mot de mänskliga rättigheterna för män, kvinnor och barn.

Som ordförande i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män vill jag påminna er om ettbarnspolitiken, som är ett tydligt bevis på att regimen i Kina är totalitär och odemokratisk. Denna politik bryter uppenbart mot ett flertal mänskliga rättigheter. Låt mig nämna bara några av dem: dödande av oönskade flickor på grund av könselektion, människohandel, sexslaveri, barnaröv, förnekande av den rättsliga existensen för barn från andra graviditeten eller senare graviditeter, övergivna barn, våld mot gravida kvinnor, påtvingade aborter, problem efter aborter och självmord bland kvinnor. Den demokratiska världen borde tydligt uttrycka sina reservationer mot Kinas politik och övervaka...

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) I Rumänien har vänstern vunnit valet eftersom den fick flest röster och det största procentantalet i söndagens val. Detta är ett faktum som inte kan ignoreras eller förvrängas.

Den 3 december är det den internationella dagen för handikappade. En av fyra familjer har en handikappad person bland sina familjemedlemmar. Mot bakgrund av den ekonomiska och finansiella krisen hör vi nästan varje dag nyheter om tusentals uppsägningar i medlemsstaterna. I detta tuffa klimat blir situationen för handikappade personer allt sämre.

Hur ska handikappade personer kunna hitta en sysselsättning som ger dem en skälig lön när tusentals människor utan handikapp förlorar sina jobb? Jag uppmanar kommissionen att omedelbart vidta riktade åtgärder för att stödja handikappade personer.

Särskild uppmärksamhet bör riktas mot ovanliga sjukdomar som leder till fysiska eller mentala funktionshinder. Jag hoppas att vi under 2009, som är innovationsåret, kommer att investera mer i forskning som syftar till att fastställa...

(Talmannen avbröt talaren.)

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Alla EU-länder måste ha en lagstiftning som kriminaliserar utövandet av kvinnlig könsstympning. De behöver även vidta åtgärder för att möta de behov som finns bland kvinnor och flickor från nya migrantsamhällen som riskerar att utsättas för kvinnlig könsstympning.

Jag välkomnar det engagemang som Irland nyligen visade genom att som en av 15 medlemsstater lansera en nationell handlingsplan för kvinnlig könsstympning. Uppskattningsvis 2 500 kvinnor som bor på Irland har utsatts för kvinnlig könsstympning i andra länder. I den irländska planen framhäver man de risker som kvinnlig könsstympning utgör för kvinnor och flickor och sätter upp politiska mål för att hantera dess skadliga effekter.

Statistiken visar också att 26,9 procent av de 9 624 kvinnor som nu bor på Irland och som kommer från länder där man utövar kvinnlig könsstympning har utsatts för någon form av kvinnlig könsstympning. För att få ett slut på detta måste vi anta en lag som helt och hållet förbjuder kvinnlig könsstympning.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Sann dialog mellan kulturer är bara möjlig när alla får använda sitt modersmål och utöva sina individuella eller kollektiva rättigheter. I dag och i morgon uttrycker Europaparlamentet sin solidaritet med Tibets befolkning. Mer än 500 personer har anslutit sig till den tysta demonstrationen för att stödja tibetanernas rätt att använda sitt modersmål, utöva sin religion och uppnå verklig autonomi.

Inom EU finns traditionella etniska minoriteter som inte kan studera eller använda sitt modersmål fritt, och som saknar kulturell och territoriell autonomi. Dessutom finns det länder som har återinfört föreställningen om kollektiv skuld, som för tankarna till andra världskriget, eller länder som fortfarande vill förlita sig på de gamla kommunistlagarna från 1940-talet för att skydda de traditionella etniska minoriteternas rättigheter.

EU:s agerande för de minoriteter som lever på kinesiskt territorier kan vara effektiva om ...

(*Talmannen avbröt talaren.*)

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Vi lever i en tid med stora möjligheter, men även med hot. Människan kan förstöra mycket snabbare än hon kan bygga upp. Terroristattackerna i Mumbai i Indien som kostade 200 oskyldiga civila livet visade oss än en gång att den mänskliga förmågan att förstöra inte har några gränser. Terrorism är ett nytt krig utan gränser och utan fronter, så rädslan för kärnvapen och biologiska vapen är inte orgrundad.

EU är en modell för samexistens för människor från olika kulturer och religioner. Dess kristna arv ger EU ansvaret för världsfred, och gör att EU kan bli en källa till hopp om fredlig samexistens och ömsesidig respekt. Därför är "Benedict's Europe in a Crisis of Cultures" en samling rekommendationer som påven Benedictus XVI ger EU i sin bok. Jag tror inte att EU kommer att ignorera dessa rekommendationer, utan följa dem.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Återvinningssektorn i EU har en omsättning på 24 miljarder euro och sysselsätter omkring 500 000 personer. Den utgörs av 60 000 företag och EU står för omkring 50 procent av världens avfalls- och återvinningsindustrier.

Denna sektor befinner sig emellertid just nu i kris på grund av att priserna på återvunna material kollapsat på världsmarknaderna, och det är inte längre ekonomiskt hållbart för avfallsföretag att fortsätta sin verksamhet.

Med tanke på hur viktig denna sektor är för den hållbara konsumtionen och produktionen i EU, vill jag uppmana kommissionen att utan dröjsmål genomföra de rekommendationer i rapporten från kommissionens egen arbetsgrupp för återvinning som sammanställdes vid förberedelsen av meddelandet "Ett pionjärmarknadsinitiativ för Europa".

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

19. Snabbinsatsmekanism för att hantera de kraftigt stigande livsmedelspriserna i utvecklingsländerna (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Gay Mitchell för utskottet för utveckling, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av en snabbinsatsmekanism för att hantera de kraftigt stigande livsmedelspriserna i utvecklingsländerna (KOM(2008)0450 – C6-0280/2008 – 2008/0149(COD)) (A6-0396/2008).

Gay Mitchell, föredragande. – (EN) Herr talman! Livsmedelsmekanismen började som ett förslag från kommissionen, mot bakgrund av de stigande livsmedelspriser som orsakade upplopp i vissa länder. Detta förslag gick ut på att använda 1 miljard euro av de pengar som blivit över från jordbruksstödet till att underlätta situationen i utvecklingsländerna genom insat svarar i jordbruket och säkerhetsnät för nödsituationer. Dessa

pengar förväntades i denna form helt och hållet vara ett tillägg till de befintliga utvecklingsfonderna. Nu, fem månader senare, har vi vår miljard, men det är i en helt annan form än vi först hade planerat.

Fredagen för två veckor sedan deltog jag vid budgetförlikningsmötet tillsammans med mina kolleger från budgetutskottet och rådet, och där lyckades vi slutligen uppnå en kompromiss i fråga om finansieringen av förordningen om livsmedelsmekanismen. De sista frågetecknen rätades ut den följande måndagen vid ett trepartsmöte mellan parlamentet, kommissionen och rådet.

Den slutgiltiga kompromissen ser ut på följande sätt: 1 miljard euro ska finansieras över en period på tre år, 2008–2010, med hjälp av flexibilitetsmekanismen som står för 420 miljoner euro, en omställning av anslagen under rubrik 4 "Externa åtgärder" som ger ytterligare 240 miljoner euro och en ökning av reserven för katastrofhjälp med 240 miljoner euro för 2008. Denna ökning kräver en omarbetning av det interinstitutionella avtalet. Summan är ett tillägg till de ytterligare 100 miljoner euro som används från den befintliga reserven för katastrofhjälp. Eftersom reserven för katastrofhjälp utgörs av bidrag från medlemsstaterna kommer ökningen av medlen endast ge ökade kostnader om medlemsstaterna inte kompenserar sina bidrag med en motsvarande minskning av den nationella budgeten.

Det har antytts att det finns ett uttalat missnöje i utskottet för utrikes frågor och andra utskott i fråga om delfinansieringen av detta från stabilitetsfonden. Det är möjligt att man i utskottet för utrikes frågor är missnöjda med detta, men det var troligtvis den bästa överenskommelse vi kunde uppnå under de rådande omständigheterna.

Även om jag stöder den kompromiss vi nu har kommit fram till, tycker jag att det är viktigt att nämna bristerna i denna process och resultatet av den, både för ärlighetens skull och för att understryka – vilket jag har gjort vid tidigare tillfällen – den skrattretande situation där regeringar över hela världen pumpar ut flera miljarder dollar för att lösa ut banker samtidigt som de måste vända ut och in på sig själva för att ge världens fattigaste människor 1 miljard euro som slås ut på 27 medlemsstater och EU:s budget.

Jag anser att vi har gjort så gott vi kunnat på hundra dagar. Vi har tagit fram pengarna och vi har utarbetat förordningen, men det är inte helt och hållet en extra miljard. I detta betänkande framgår det att kompromisstexten redan har godkänts av alla medlemsstater i Coreper, och att huvuddelarna i mitt betänkande och ändringsförslagen från mina kolleger i utskottet för utveckling finns med där.

Förordningen är tidsbegränsad. Den gäller nu fram till slutet av 2010. Den är inriktad på att hantera den kortsiktiga krisen och har som mål att främja jordbruksproduktionen. Den ska motverka onödigt spridning av medel med hjälp av en lista på länder med hög prioritet. I förordningen utökas även de möjliga organisationer som kan genomföra förordningen och parlamenten får ansvarsskyldighet. Två uttalanden har lagts till förordningen som kommer att bidra till att den verkligen tillämpas.

När allt kommer omkring anser jag att vi har gjort så gott vi kan rådet, parlamentet och kommissionen emellan. Vi har gjort detta på hundra dagar. Vi har lagt fram lagen för parlamentet. Vi kommer att hålla en omröstning om den i morgon, det är redan bestämt. Vi har tagit fram finansieringen. Med anledning av detta vill jag visa min uppskattning för den samarbetsvilja rådet och kommissionen visat, särskilt kommissionsledamot Louis Michel, som verkligen ville att dessa pengar skulle vara ett tillägg.

Jag vill även tacka sekretariatet för utskottet för utveckling, särskilt Guido Van Hecken och Anne McLauchlan och tacka Eoin Ó Seanáin och Oliver O'Callaghan på min avdelning som har varit mycket hjälpsamma i allt detta. Jag anser att vi när allt kommer omkring har gjort ett bra jobb och vi har gjort så gott vi kan.

Talmannen. – Tack, herr Mitchell! Jag gratulerar till ert betänkande och ett mycket viktigt och beundransvärt ämne som kommer att förbättra parlamentets rykte i världen som en pådrivande faktor för utveckling och solidaritet.

Nu har kommissionsledamot Louis Michel ordet. Liksom Siiri Oviir, Hélène Goudin och jag själv har han precis kommit tillbaka från andra sidan jorden, 14 000 km härifrån, och han ska berätta för oss på kommissionens vägnar om det möte vi hade i den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen. Jag kan se att ni är i fin form i dag, herr kommissionsledamot.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman, herr Mitchell, mina damer och herrar! Livsmedelskrisen har fått allvarliga konsekvenser i utvecklingsländerna.

Jag anser att EU, som ni sagt och även visat i era gärningar, har ett moraliskt ansvar att agera snabbt, och detta är desto viktigare eftersom den här krisen sammanfaller med en mycket allvarlig finansiell och ekonomisk

kris vars katastrofala effekter för utvecklingsländerna vi snart tyvärr kommer att kunna beräkna, eftersom dessa effekter mycket väl skulle kunna inbegripa i vart fall indragningar av statligt utvecklingsstöd. Men vi ska få anledning att återkomma till detta ämne.

Det verkar som om våra tre institutioner – parlamentet, rådet och kommissionen – har klarat av utmaningen genom att arbeta snabbt med denna mekanism som är tänkt att utgöra en snabb reaktion på de kraftigt stigande livsmedelspriserna i utvecklingsländerna.

Jag vill tacka er på kommissionens och dess ordförande José Manuel Barrosos vägnar. Jag vill även särskilt tacka föredraganden Gay Mitchell för hans utmärkta arbete samt Reimer Böge och Stéphane Le Foll för de insatser de gjort för budgetutskottet respektive utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling.

Som ni vet beklagar vi att vi inte fick använda de tillgängliga marginalerna under rubrik 2. Men vi förblev realistiska med tanke på utsikterna för en överenskommelse om en bra text. Jag måste säga att kompromisstexten som ni kommer att rösta om i morgon är en bra text. Å ena sidan är den bra eftersom vi där verkligen har tagit med era och rådets ändringsförslag, och å andra sidan eftersom vi har bevarat de tre huvuddelarna i vår ståndpunkt.

För det första finns det en åtgärd på 1 miljard euro, och ingen verkar på allvar ha ifrågasatt vår uppskattning av behoven. För det andra har vi alltid varit överens om att åtgärden ska vara begränsad till en mycket kort tidsperiod. Vi föreslog en period på två år, men kunde acceptera tre år. Slutligen var målet att ge ny fart åt jordbruksproduktionen i de länder som drabbats hårdast av prisökningarna. Det var med andra ord för att rädda skördarna inom en överskådlig framtid.

Vad blir då nästa steg när ni har röstat i morgon och när rådet fattat sitt beslut den 16 december? Jag anser att det viktigaste är den praktiska tillämpningen. I januari 2009 kommer kommissionen att lägga fram förslag om de första besluten om projektfinansiering, eftersom jag anser att vi helt klart måste komma igång mycket snabbt. Det huvudsakliga målet är att rädda jordbruksproduktionen för 2009 års skörd. Vi ska därför göra allt som står i vår makt för att se till att de flesta finansiella åtagandena verkställs under 2009 och att de får en inverkan på exempelvis insatsvarorna i jordbruket under 2009 års jordbrukssäsong.

Enligt överenskommelsen kommer den allmänna planen för genomförande av mekanismen att lämnas över till er inom en snar framtid, och i alla händelser före slutet av april 2009. Denna mekanism blev av tack vara våra tre institutioners politiska vilja och ett snabbt, effektivt genomförande kommer helt säkert att kräva samma gemensamma vilja.

László Surján, föredragande för yttrandet från budgetutskottet. – (HU) Herr talman! Budgetutskottet var medvetet om EU:s moraliska ansvar gentemot de länder som hamnat i svårigheter. Men ni behöver inte beklaga för ett ögonblick, herr kommissionsledamot, att vi inte kunde hitta pengar för detta ädla syfte i kapitel 2.

Det tjänar ingenting till att beklaga detta, eftersom vi har samma moraliska ansvar gentemot EU:s jordbrukare, till vilka vi nu har sagt i månader att det inte finns några pengar till varken det ena eller det andra, och att jordbrukarna i de nya medlemsstaterna kommer att få vänta i tio år innan de får jämlik behandling. Medlen var tvungna att tas någon annanstans, från rätt ställe, och precis som föredraganden uppgav har vi verkligen lyckats med detta. Jag anser att vi har gjort ett bra jobb som vi kan vara stolta över.

Budgetutskottet stötte på ytterligare ett problem. Vi var inte övertygade om att kommissionen – som kommissionsledamoten också har påpekat – agerade snabbt, och att kommissionens förslag i alla avseenden var ändamålsenligt. Vi tyckte att det var beklagligt att mikrokrediter inte alls nämndes i det ursprungliga materialet. Budgetutskottet anser att det är mycket svårt att avgöra i Bryssel eller i någon annan internationell institutions säte hur en eller annan region eller jordbrukare som drabbats av svårigheter ska finna en väg ut ur den svåra situationen.

Systemet med mikrokrediter har visat sig vara mycket framgångsrikt och har hjälpt många länder i svårigheter, och vi är mycket tacksamma över att utskottet för utveckling har godtagit budgetutskottets rekommendationer i detta avseende. Jag kan inte garantera, men jag kan förutse att resultatet i morgondagens omröstning med all sannolikhet kommer att bli till er och alla inblandade parter belåtenhet. Tack för er respektfulla uppmärksamhet.

Stéphane Le Foll, föredragande för yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling. – (FR) Herr talman! Jag ska fatta mig kort. Jag vill börja med att tacka Gay Mitchell och berömma hans arbete. Jag vill även tacka kommissionsledamoten för hans engagemang och säga att livsmedelskrisen inte bara kommer

att vara aktuell under två eller tre år, utan att den kommer att fortsätta att vara ett problem de kommande åren.

Jag vill lägga till en sak i egenskap av representant för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, och det är att omfattningen av det utvecklingsstöd som är riktat till jordbruket har minskat ständigt de senaste 15 åren. Som Jacques Diouf har påpekat har det sjunkit från 15 till 4 procent. Det är dags att överväga tanken på att utveckling även innebär att stödja jordbruket, och om denna mekanism ska ha någon betydelse i framtiden är detta den betydelse som jag personligen kommer att ge den.

Colm Burke, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Gay Mitchell för hans betänkande. Jag välkomnar utarbetandet av denna livsmedelsmekanism för världens fattigaste jordbrukare som vi äntligen har kommit överens om efter långa förhandlingar.

Några medlemmar i rådet ville inte använda oanvända jordbrukspengar för att stödja utvecklingsländerna. Trots att en sjättedel av världens befolkning just nu svälter, strävade vissa medlemsstater i rådet emot (trots att en majoritet av medlemmarna var för att använda den gemensamma jordbrukspolitiken) med den magra ursäkten att de var rädda för att skapa prejudikat.

Pengarna har tagits från andra håll, och delas upp på tre år från 2008 till 2010 i stället för på en tvåårsperiod. Tyvärr var behovet av dessa pengar som störst för några månader sedan när livsmedelspriserna steg kraftigt. Priserna stiger inte längre i några av dessa länder.

Sedan livsmedelspriserna började öka har antalet hungrande människor ökat till nästan en miljard. Detta år har 100 miljoner människor drivits in i fattigdom som ett resultat av livsmedels- och bränslekriserna, och denna siffra fortsätter att stiga. Människor i utvecklingsländer lägger upp till 80 procent av sin inkomst på mat, vilket är en ytterligare anledning till att vi måste hålla livsmedelspriserna på en rimlig nivå.

Livsmedelsmekanismen kommer att bidra till att lösa kortsiktiga behov genom att tillföra insatsvaror till jordbruket och genom att stärka säkerhetsnäten. Men en ny livsmedelskris kommer att vara nära förestående om inte EU:s medlemsstater och andra rika länder tar itu med de strukturella problem som har förvärrat livsmedelskrisen.

Josep Borrell Fontelles, för PSE-gruppen. – (ES) Gratulerar, herr kommissionsledamot! Utan ert fullständiga engagemang i denna fråga skulle vi inte ha kommit fram till detta till synes lyckliga slut. Ni har kämpat hårt från första början för att uppnå detta mål. Jag vill även tacka föredraganden Gay Mitchell. Ni två har besparat EU det högljudda åtlöje som skulle ha blivit resultatet om vi inte hade lyckats få tag på denna miljard, efter att ha utlovat den så ofta och på så många platser världen över.

Kanske det inte är exakt en miljard, och den kanske inte helt och hållet är ett tillägg, men en stor del av den kommer att vara det. Den kommer inte komma ifrån jordbruket, som ni hade föreslagit, och den kommer inte betalas ut helt under bara ett år, utan delas upp på två eller tre år. Verklighetens brister hindrade er dock inte från att uppnå det mål ni själv hade satt upp, med hjälp av utskottet för utveckling och den socialdemokratiska gruppen i parlamentet, om jag får säga det själv.

Det är inte en stor summa pengar, endast en euro för varje undernärdd person i världen, en euro för varje person som svälter. Det kan dock bidra till att minska antalet svältande i framtiden, förutsatt att medlemsstaterna inte drar av de extra medel som de har blivit tvungna att bidra med för denna katastrofhjälp från sitt utvecklingsstöd.

Därför uppmanar jag alla medlemsstater att inte minska den extra summan de betalat till detta stöd genom att skära ned på den nationella budgeten. En medlemsstat har redan antytt att den tänker göra det. Andra medlemsstater, som Spanien, har å andra sidan bestämt lovat att inte göra det. Det är ingen mening med att ta från en för att ge till en annan, att bara flytta runt pengar med andra ord, så att man i slutändan ger samma summa. Jag är säker på att ni kommer att vara den första som säger ifrån om detta händer.

Kyösti Virrankoski, för ALDE-gruppen. – (FI) Herr talman! Jag skulle vilja tacka Gay Mitchell för hans utmärkta betänkande. Min grupp har alltid varit för ett snabbt beviljande av livsmedelsbistånd. Kommissionen lade fram sitt förslag om ett bistånd på 1 miljard euro i juli. Tyvärr gick detta emot principerna i det interinstitutionella avtalet om budgetdisciplin. Detta var förvånansvärt, eftersom kommissionen alltid har varit värnat om fördraget och lagligheten. Det var inte förrän vid budgetförlikningsstadiet som kommissionen ändrade sitt förslag så att det följde den befintliga lagstiftningen. Det var då överenskommelsen uppnåddes.

Även det franska ordförandeskapet förtjänar vår tacksamhet. Det lyckades övertyga medlemsstaterna att anta ståndpunkten om livsmedelsbistånd. 760 miljoner utav 1 miljard euro är nya pengar, och detta är en klar seger för Europaparlamentet.

Ett problem är att se till att biståndet når sin avsedda destination. Skeptikerna hävdar att bara en del av biståndet når sin destination medan den största delen stannar hos mellanhänderna. Detta problem bör bevakas noggrant. Ett problem med jordbruket i utvecklingsländerna är inte tillgången på gödsel eller utsäde utan bristen på utbildning och den primitiva standarden på arbetsmetoder, utrustning och anläggningar. Detta kommer inte att lösas på ett år med en miljard euro. Därför är livsmedelsbiståndet först och främst en väckarklocka som visar att utvecklingssamarbetet bör prioritera utveckling av jordbruket och ökad livsmedelsproduktion.

Jordbruket i utvecklingsländer bedrivs ofta under svåra förhållanden som kännetecknas av ofruktbar jord och ett hårt klimat. Sådana förhållanden kräver en extremt hög grad av yrkeskunskap och avancerade jordbruksmetoder. Därför måste yrkesutbildningen utvecklas. För närvarande finns den knappt överhuvudtaget. Produktionsmetoderna måste anpassas till de begränsningar som fattigdom medför. Att gå direkt från plog till högteknologisk traktor är inte lämpligt. Utvecklingen av jordbruket måste ske ett steg i taget.

Marie-Hélène Aubert, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Nu när mina kolleger har påmint oss om hur svårt det har varit att få detta utmärkta initiativ att komma framåt, hoppas vi att det kommer att börja ta en mer konkret form.

Herr kommissionsledamot! För egen del vill jag fråga er två saker. För det första har det sagts att en del av finansieringen för tilläggsmedlen kommer att tas från de fonder som är avsedda för det stabilitetsinstrument som inrättades för att förhindra konflikter och för att stärka freden. Denna omfördelning verkar i mina ögon extremt problematisk. Har den bekräftats? Och om den har bekräftats, har ni tänkt er någon kompensation? Jag föreställer mig att ni säkert även bryr er om stabilitetsinstrumentets framtid på lång sikt.

För det andra, nu när denna summa på 1 miljard euro har samlats ihop, vilka kanaler kommer att användas för att se till att medlen förflyttas på ett snabbt och effektivt sätt till de många olika och vitt spridda aktörerna på fältet och till de hundratals familjebaserade jordbruksorganisationerna? Hur tänker ni arbeta direkt med dessa aktörer på fältet och undvika det slöseri och de förluster som vi vet är förknippade med inblandningen av många olika mellanhänder?

Wiesław Stefan Kuc, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! EU försöker att inrätta en mekanism som kommer att göra det möjligt att ge snabb hjälp till fattiga länder och länder som inte är utvecklingsländer, för att se till att deras befolkning överlever om livsmedelspriserna stiger. Mot bakgrund av detta har vi sagt att livsmedelsbristen i dessa länder är permanent, och inte bara förknippad med misslyckade skördar eller ökning av de spekulativa livsmedelspriserna. Som en följd av detta kommer inte korsiktiga åtgärder och livsmedelsbistånd att lösa problemet.

Att erbjuda utbildning och introducera nya produktionsmetoder, bättre utsäde och gödsel, vilket har förespråkats i årtal av FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation och av Världsbanken, har inte gett önskat resultat. Att betrakta 1 miljard euro som en mekanism som kommer att möjliggöra snabba insatser mot stigande livsmedelspriser i utvecklingsländer står därför inte i rimlig proportion till det önskade resultatet, särskilt med tanke på hur EU arbetar.

Detta har föredragande Gay Mitchell noterat och förstått mycket väl, men föredragandena för de rådgivande utskotten och budgetkontrollutskottet verkar inte ha förstått det.

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

Konstantinos Droutsas för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Den globala livsmedelskrisen och de kraftigt stigande priserna är resultatet av att livsmedel har blivit en vanlig handelsvara, ett föremål för kapitalistiska spekulationer i stället för ett sätt att överleva. EU försöker genom att ge ett minimalt bidrag och en bråkdel av sin tid på ett skenheligt sätt två sina händer från ansvar för något som officiellt har beskrivits som ett brott mot mänskligheten. Vi tror att dessa medel kommer att hamna i fickorna på de multinationella företag som styr utvecklingsprogrammen. För att vi ska kunna lösa detta problem krävs det att vi respekterar rätten till livsmedelstrygghet och livsmedelsförsörjning, att vi stöder jordbrukare på liten och medelstor skala samt

omstrukturerar lokala och regionala marknader. I grund och botten behöver vi en genomgripande förändring av den gemensamma jordbrukspolitiken som i nuläget förespråkar att jorden övertas av några få, att naturresurser exploateras okontrollerat och att livsmedelsgrödor ersätts av andra växter.

Hélène Goudin, för IND/DEM-gruppen. – Fru talman! Fattigdom, misär och svält är vardag för de drygt två miljarder av jordens befolkning som lever på mindre än två dollar om dagen. Det faktum att prisökningarna på främst ris, majs och andra grundläggande varor har varit dramatisk den senaste tiden är självklart också en av de främsta anledningarna till att många människor inte har tillräckligt med mat. Detta problem har även EU blivit varse, och man vill därför inrätta en fond för att möta krisen.

Den fråga som vi måste ställa oss, kolleger, är varför vi accepterar EU:s skadliga jordbrukspolitik, som är en av de största bovorna i dramat. Denna protektionistiska politik berövar fattiga människor möjligheten till inkomst och att därmed kunna undvika svält. Likväl röstar denna kammare alltid för den gemensamma jordbrukspolitiken. Det är tragiskt, och jag frågar mig om det är ett medvetet eller omedvetet drag från EU:s sida.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Vi är alla medvetna om att det på grund av den fortgående livsmedelskrisen finns många människor, särskilt de som lever i de allra fattigaste utvecklingsländerna, som har det mycket svårt. I stället för att FN:s millennieutvecklingsmål har uppnåtts, fastnar ytterligare miljontals människor i fattigdom.

EU får inte tveka att komma till deras undsättning. Jag räknar med att de flesta av dem som sitter här är beredda att hålla med om det. Att stödja dessa länder är vår moraliska plikt, ett uttryck för solidaritet med fattigare länder. Vi måste visa dem vägen ut ur den här krisen, och hjälpa dem att få fram en tillräcklig mängd livsmedel, och framför allt stödja deras jordbruksproduktion.

Jag vill även betona att hjälpen inte bara behövs utanför EU. Även inom EU drabbas miljontals människor av höga livsmedelspriser och livsmedelsbrist. Därför vill jag be att vi när vi hjälper andra, till exempel i Afrika, inte glömmer bort dem som väntar på vår hjälp alldeles i närheten. Därför måste vi stödja Europeiska kommissionens förslag om att öka medlen för livsmedelsutdelningsprogrammet för EU:s mest utsatta människor. Det är beklagligt att vissa medlemsstater är mot detta program.

Juan Fraile Cantón (PSE). – (ES) Fru talman! Under den rådande krisen har FN slagit larm om den förfärliga situation som råder i 22 särskilt utsatta länder, och av Världsbanken får vi veta att de 850 miljoner människor som redan svälter i världen kommer att få sällskap av ytterligare 100 miljoner som en följd av krisen.

Den här situationen krävde en snabb, gemensam insats från EU, och i juli föreslog kommissionen en särskild finansieringsmekanism för att hjälpa jordbrukare i utvecklingsländer och försöka mildra ökningen av livsmedelspriserna.

Med denna åtgärd försökte man både att öka jordbruksproduktionen i de länder där konsekvenserna av prisökningarna är mest påtagliga och äventyrar möjligheterna att nå millennieutvecklingsmålen, och att i största möjliga utsträckning undvika instabilitet och spänningar som skulle kunna äventyra resultatet av åratals investeringar i politiska insatser för utveckling och fredsbevarande.

Därför välkomnar vi den överenskommelse som har uppnåtts och som infriar det löfte om att lägga till 1 miljard euro som, precis som jag sade, gavs på högsta politiska nivå...

(Talmannen avbröt talaren.)

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Fru talman! Jag vill gratulera alla som har bidragit till detta betänkande och denna mycket betydelsefulla prestation: föredraganden Gay Mitchell, alla politiska grupper – däribland min egen – och kommissionsledamot Louis Michel.

Livsmedelspriserna och den kollapsande globala ekonomin kommer att ha förödande effekter för människor i utvecklingsländer. Det har uppskattats att för varje enprocentig sänkning av världens samlade BNP drivs ytterligare 40 miljoner människor in i fattigdom. Därför är det oerhört viktigt att detta förslag om att hantera de kraftigt stigande livsmedelspriserna genomförs så snart som möjligt. Det är inte utvecklingsländerna som har orsakat den rådande finansiella och ekonomiska krisen. Om vi ska undvika att döma ännu en generation människor till eländig fattigdom och hungersnöd måste vi undvika kortsiktigt snålade när det gäller utvecklingsbistånd. Summan på 1 miljard euro kan verka stor, vilket redan har påpekats, men den är obetydlig i jämförelse med de summor vi pumpar in i banker och stimulanspaket. Jag yrkar på att detta betänkande genomförs så snart som möjligt.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Europeiska unionens råd borde se till att den nationella och den internationella politiken för att hantera problemet med att säkerställa livsmedelstillgången till befolkningar blir mer enhetlig.

Höga livsmedelspriser har allvarliga följder för de fattigaste befolkningarna och gör att vi riskerar att inte nå millennieutvecklingsmålen. Införandet av den mekanism som föreslås i förordningen är ett resultat av lägre jordbruksutgifter.

EU måste få fart på tillväxten i jordbruksproduktionen på kort och medellång sikt i utvecklingsländerna och samtidigt minska de negativa effekterna av stigande livsmedelspriser för de fattigaste delarna av befolkningen i utvecklingsländerna.

Biståndet från EU ska inte gå till att betala skatter, tullavgifter eller andra avgifter. Samtidigt måste denna förordning ge EU:s jordbrukare ett garanterat skydd.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Vi har förstört jordbruket i utvecklingsländerna genom att satsa miljardsummor på exportincitament, och vi har undergrävt livsmedelssäkerheten i dessa länder. Om vi tror att vi kan kompensera detta med 1 miljard euro är det löjligt! Jag är för att vi betalar denna enda miljard – missförstå mig inte – men 850 miljoner svältande människor är inte ett resultat av höga livsmedelspriser utan av att vi har pressat priserna till så låga nivåer i dessa länder med våra exportincitament att jordbruket inte längre lönar sig. Den självhushållande ekonomin, ägarjordbruket och självförsörjningen har förstörts.

Enligt denna logik innebär det att om vi nu ger dem en miljard kommer det inte att hjälpa, i stället kommer det att späda på destruktiviteten. Därför måste vi vara noga med hur pengarna delas ut.

Jag är för att vi förbättrar livsmedelstryggheten på lång sikt i dessa länder. Det innebär att vi måste sluta dumpa exporterna på dessa marknader.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman! Med anledning av detta inlägg och några av de andra inläggen vill jag klargöra en viktig sak. Denna summa på 1 miljard euro är inte på något sätt en strukturerad insats mot det problem som orsakats av livsmedelskrisen i utvecklingsländerna.

Den är i själva en snabbinsats som är tänkt att vara en nödåtgärd för att rädda de kommande skördarna, det vill säga skördarna för 2008–2009, jag tror att det kanske är riktigare att tala om skördarna för 2009, 2010 och eventuellt 2011.

Jag vill även tillägga att den bakomliggande tanken är att denna snabbinsatsmekanism – någon gång i framtiden, naturligtvis – skulle kunna bli permanent. När jag säger detta kommer jag säkert att oroa ett antal medlemsstater. Jag har därför sagt att detta är en snabb, intakt insats. Det är inte den strukturerade insatsen.

Den strukturerade insatsen nämndes i själva verket av Stéphane Le Foll när han med rätta uttryckte sin oro över att den del av utvecklingsbiståndets budget som tilldelas jordbruk och landsbygdsutveckling under så många år ständigt har minskat. Jag ska förstås ta upp frågan om ansvaret för allt detta. Jag anser att världssamfundet, trots att det utan tvekan handlar i god tro, i viss mån har bidragit till denna tillbakagång. Därför måste vi nu helt klart åter rikta in oss på denna fråga. Det har gjorts vissa framsteg. Jag har redan fått tillfälle att redovisa siffrorna för er. När det gäller den nionde Europeiska utvecklingsfonden valde fyra länder jordbruk eller landsbygdsutveckling som en sektor som de vill rikta in sig på eller koncentrera sig på i sitt arbete med kommissionen. Dessa fyra länder står för 650 miljoner euro i den tionde Europeiska utvecklingsfonden. Efter mycket diskuterande, många förslag och mycket insisterande är vi nu uppe i 1,25 miljarder euro för 25 länder. 25 länder är dock bara en tredjedel av det totala antalet länder. Därför återstår fortfarande arbete som måste göras.

Jag anser, med tanke på vad Stéphane Le Foll sade, att det var ett bra förslag som kom från ett flertal av EU:s utvecklingsministrar om att de bilaterala budgetar för utvecklingshjälp som är inriktade på jordbruk på fem år ska öka från ett medel på 10 procent till 15 procent. Dessa siffror måste självklart diskuteras. Detta kommer naturligtvis att göra strukturerade insatser möjliga. Denna miljard är därför inte tänkt att fungera som en strukturerad insats, åtminstone inte i stor skala. Den är avsedd för nödsituationer.

Jag måste säga att det för mig uppstår ett moraliskt dilemma när man nämner europeiska jordbrukares situation och jämför den med småbrukarna i utvecklingsländerna. För det första anser jag inte att det är rätt att jämföra dessa två. Jag har förstått att jordbrukarna i EU, åtminstone familjeföretagen, drabbats av ett flertal problem, men vad hade vi för utgångspunkt när det gällde summan på 1 miljard euro? Utgångspunkten

var tanken att kompensationsmekanismen för att hantera sjunkande priser och inkomstförluster för EU:s bönder inte längre fyllde någon funktion eftersom priserna hade stigit. Därför föddes idén att använda dessa medel på ett något symboliskt sätt för att ge dessa länder de medel som hade avsatts för EU:s bönder men som hade visat sig vara onödiga.

Jag anser inte att situationen för dessa två kategorier bör jämföras. Jag gör verkligen inte det. Självklart anser jag att EU:s konsumenter och medborgare har rätt till vårt fulla stöd, och jag beklagar dessutom att det ska vara så svårt att hjälpa dem i EU som behöver vår hjälp, särskilt genom det bistånd som vi just nu diskuterar, och som vi verkar ha gjort små framsteg med.

Vi ska inte skapa ett samband och vi ska inte göra våra åtgärder för att gynna vissa beroende av våra eventuella parallella handlingar för att gynna andra. Dessa två saker är olika. De är verkligen helt olika. För det första talar vi inte om samma grad av fattigdom, och för det andra anser jag att vi måste förbli konsekventa.

Detta är en grundläggande fråga som i själva verket på ett utmärkt sätt ramar in problemet med EU:s inkonsekventa jordbrukspolitik. Problemet togs upp av Josep Borrell. Det är uppenbart att den verkliga frågan rör våra medlemsstater, som har godkänt denna plan – även om vissa medlemsstater har blivit tvingade att godkänna den – för vi har fått kämpa. Den här frågan måste vi bevaka noggrant, och vi måste vara oerhört lyhörda både i parlamentet – som jag vet kommer att göra detta – och i kommissionen och även bland vissa rådsmedlemmar. Jag vill uppriktigt tacka parlamentet, eftersom jag inte tror att detta hade varit möjligt utan er hjälp. Ett tag trodde jag inte ens att vi skulle lyckas eftersom argumenten blev alltmer förledande, och gränserna för den intellektuella hederligheten tänjdes alltmer.

Naturligtvis, herr Borell, kommer vi att behöva bevaka om medlemsstaterna eller några av dem kommer att kompensera det åtagande de har gjort här. Om detta skulle hända skulle det här helt klart inte vara något mer än en dårlig överenskommelse, och vi skulle utan tvekan tvingas fortsätta vårt arbete.

Jag har precis återvänt från Doha. Jag måste medge att jag är långt ifrån optimistisk när det gäller ökningen av det offentliga utvecklingsbiståndet. Jag måste säga att när man går från möten som har hållit på i flera timmar – jag medger att jag kan ha ett rätt ombytligt temperament ibland, men jag klarar ändå av att hålla mina nerver i schack – kan det vara svårt att uthärda. Det är svårt att stå ut med oärlighet, när det i talen hävdas att det behövs mer offentligt bistånd men enigheten försvinner så fort en lämplig text tas fram för att bekräfta tidigare åtaganden. Folk hittar på alla möjliga ursäkter för att inte behöva åta sig något eller för att åtminstone lämna tillräckligt med flyktvägar så att de sedan ska kunna strunta i sitt ansvar och sina åtaganden på det mest ovärdiga sätt. Så vi kommer att behöva kämpa. Vi får inte inbilla oss något annat. Vi kommer att bli tvungna att anklaga, utpeka och kräva av de ansvariga att de tar sitt ansvar. Framförallt måste vi avslöja och få bort dubbelmoralen – jag erkänner att jag inte står ut med den längre – eftersom det värsta av allt är att talarna, samtidigt som de talar om den mest otroliga generositet, lömskt gör allt de kan för att förhindra att dessa åtaganden uppfylls. Vi har därför inte sett det sista av denna typ av beteende, det är jag helt övertygad om.

Herr Virrankoski! Biståndet måste nå sin avsedda destination, och jag tror helt uppriktigt att den i detta fall kommer att nå fram. Trots detta måste jag på något sätt kräva att vi är konsekventa i den kamp vi vill föra tillsammans. När vi säger att biståndet måste nå sin avsedda destination sänder vi sämsta möjliga budskap till allmänheten vars hjälp vi behöver för att uppmuntra staterna att öka det offentliga utvecklingsbiståndet.

Vi måste sluta upp med att bara säga det första vi kommer att tänka på när den här frågan dyker upp. Jag anser att det offentliga bistånd som delas ut av kommissionen under er uppsikt och under uppsikt av de institutioner som har detta som sin uppgift, faktiskt når sin avsedda destination. Vi kan diskutera våra förfaringsätt, våra regler, nödvändigheten av att hålla samråd, utföra granskningar och studier och så vidare. Allt detta har ett pris, i den bemärkelsen att det krävs pengar, men å andra sidan är det utan tvekan det pris vi måste betala för en verklig kontroll, och det är även det pris som vi måste betala för att kvaliteten på våra tjänster ska ha en garanterad lägsta nivå.

Därför måste vi veta vad vi vill, men jag anser inte att ni kan säga att biståndet inte skulle komma fram till sin avsedda destination. I detta fall kan jag bekräfta att allt detta kan verifieras och kontrolleras och att vi använder oss av alla de rutiner som både ni och jag själv är bekanta med. Därför tror jag helt uppriktigt att vi inte ska bekymra oss alltför mycket för det.

Fru Aubert! Jag anser att ni med er fråga eller ert förslag i själva verket har formulerat det som även för mig är en av de negativa aspekterna, en av de få verkligt negativa aspekterna i denna överenskommelse. Detta är uppenbart eftersom ni när ni tog upp stabilitetsinstrumentet tydligt såg att vad som har tagits från

stabilitetsinstrumentet är pengar som inte nödvändigtvis finns tillgängliga för andra saker, och att detta i själva verket är en avvikelse, om sanningen ska fram. Det är dessutom det som hindrar oss från att säga, eller som åtminstone hindrar mig från att säga att detta är en extra miljard euro. Vi kan verkligen inte säga att det är en extra miljard euro, och Gay Mitchell har haft den intellektuella hederligheten att betona detta. Men om jag ska vara helt objektiv tror jag ändå inte att detta ska hindra oss från att glädja oss, för jag förväntade mig faktiskt inte att vi skulle komma så här långt.

Summan på 240 miljoner euro kommer att föras över från stabilitetsinstrumentet, och 70 miljoner av denna summa kommer att omfördelas under 2009. De tillgängliga medlen kommer i stort sett ligga på samma nivå som under 2008, vilket var 135 miljoner euro. Men detta är egentligen inget argument. Under identiska omständigheter är det förstås ett argument. Om några nya krav skulle ställas på detta instrument skulle vi få problem. Men när det gäller 2010 har kommissionen vid budgetförlikningen blivit ombedd att lägga fram ett ändrat finansieringsprogram utformat för att det ska bli möjligt att utföra den begärda ökningen av de planerade summorna för perioden 2010–2013 och samtidigt bibehålla en oförändrad årlig marginal. Detta omarbetade program kommer att läggas fram inom ramen för den årliga politiska strategin, och vi ska självklart övervaka det noggrant.

När det gäller era frågor om genomförande kommer valet, beroende på vilket land det gäller, att göras utifrån effektivitetskriterier. Vilka skulle kunna samarbeta i den här frågan? Helt klart de internationella och regionala organisationerna, länderna själva, staterna och de decentraliserade myndigheterna, icke-statliga organisationer samt medlemsstaternas organisationer. Dessutom vill jag poängtera att om det finns fler typer av aktörer så är det för att parlamentet har begärt det. Jag medger att jag personligen var emot detta, men det var er önskan och jag har förståelse för det. Kriteriet kommer att vara effektivitet, men om vi vill handla snabbt bör ni veta att det bästa sättet att göra detta på är att först och främst arbeta med de organisationer som har bildats för just detta syfte och med vilka vi helt enkelt kan arbeta snabbare med eftersom vi har regler för samarbete med dessa institutioner som möjliggör ett snabbt agerande. Jag kan emellertid försäkra er om att vi kommer att vara fullt delaktiga i denna insats, precis som parlamentet bestämde och som det bestämdes i den slutgiltiga överenskommelsen.

Personligen anser jag att vi i EU har visat att vi kan klara av utmaningen eftersom vi här talar om 1 miljard euro till denna snabbinsats för att rädda skördarna. Jag vill även påminna er om de hundratals miljoner euro som redan har delats ut och använts och som vi ska fortsätta att använda inom ramen för akut humanitärt bistånd eller akut livsmedelsbistånd. EU har varit extremt aktivt på dessa områden. Jag vill bara påminna er – och det gläder mig att kunna göra det här – om att EU under 2007 gav 46 miljarder euro per år. Jag har fortfarande inte sett någon annan bidragsgivare ge ett så stort utvecklingsbistånd.

Till Konstantinos Droutsas vill jag säga att påståendet att EU två sina händer i den här frågan och att allt kommer att ätas upp av affärsmännen är en uppfattning som jag inte kan dela och som verkar en aning överdriven. Jag säger inte han har helt fel i allt. Det är exempelvis uppenbart att vi kan diskutera och debattera priset på gödsel och utsäde. Vi kan försöka behålla en objektiv syn på saken. Det skulle troligtvis inte vara en bortkastad ansträngning att som ett led i den strukturella insatsen försöka inleda förhandlingar med de stora internationella organisationerna – och detta är något som jag tänker alltmer på – och de ledande företagen som faktiskt producerar verkligt effektivt utsäde men till ett extremt högt pris. Samma sak gäller gödsel. Det finns initiativ som vi absolut borde överväga, inte minst idén om lokal framställning av gödsel, till exempel. Det finns platser där detta är genomförbart. Vi skulle även kunna skapa försörjningskorridorer som skulle göra det möjligt att minska transportkostnaderna i stor omfattning. Jag mötte nyligen en producentorganisation för att få en uppfattning om vad de var beredda att göra, och vi kommer även att hålla ett möte mellan dem och vårt företagforum för att se vad de kan tillföra vår strategi för strukturella insatser. Jag anser naturligtvis att detta är viktigt.

Fru Goudin, jag håller ofta med er, men jag måste säga att jag inte anser att en protektionistisk politik är lösningen i de länder som drabbats av detta problem. Tvärtom tror jag att något som skulle vara intressant att ta upp – eftersom jag anser att en protektionistisk politik riskerar att sätta allt ur balans, eller åtminstone att inte motsvara problemen på regional nivå, men detta är en politisk aspekt som jag inte ska ge mig in på nu – och där jag skulle vara villig att hålla med er och där vi för närvarande arbetar intensivt, särskilt med det franska ordförandeskapet, är följande fråga: Hur kan vi organisera jordbruket i utvecklingsländerna med sin säregna karaktär på samma sätt som – vi verkar ha ett ganska kort minne – EU har gjort för sitt eget jordbruk? I EU har jordbruket aldrig betraktats som en produktionstyp eller ekonomisk produkt som helt liknar andra ekonomiska produkter. Jordbruket har alltid särbehandlats. Jag ska ännu inte säga att detta är min slutgiltiga uppfattning, men om vi tar den gemensamma regionala jordbrukspolitikens i beaktande är den enligt min åsikt ett studieobjekt som det skulle vara mycket intressant att snabbt lyfta fram, självklart

inte i syfte att införa protektionism utan för att införa skydd, vilket är en helt annan sak. Jag föredrar tanken på skydd i stället för protektionismen och den oro detta orsakar.

Sammanfattningsvis vill jag bara än en gång – och jag hoppas att jag har lyckats ta upp så många saker som möjligt – tacka er för överenskommelsen och för ert engagemang. Utan er skulle detta inte ha varit möjligt. Vi har just visat på ett övertygande sätt att när parlamentet och kommissionen klarar av att samarbeta är det svårt för medlemsstaterna att sätta sig emot.

Gay Mitchell, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag tackar kommissionsledamoten, talmannen och de andra ledamöterna för deras vänliga ord om mitt bidrag till detta betänkande. Jag vill även tacka Reimer Böge för hans arbete i budgetutskottet som underlättade mitt arbete, och min skuggföredragande Thijs Berman som har gett mig mycket stöd och hjälp med att genomföra detta.

I utvecklingsländerna dör 78 barn av 1 000 vid födseln. I EU är genomsnittet 5 av 1 000 barn. Det var 45 av 1 000 precis efter andra världskriget på Irland. Vi har fått ner genomsnittet till 78 i utvecklingsländerna, och med beslutsamhet och engagemang kan vi få ner det ytterligare till det genomsnitt som brukade gälla på Irland och till det som gäller nu.

Om dessa barn överlever födseln kommer två miljoner av dem att dö före fem års ålder på grund av brist på vaccin som har funnits i västvärlden i över 30 år. Mot bakgrund av detta, och när vi ser den hungersnöd som dessa barn kommer att drabbas av, bristen på utbildningsmöjligheter och avsaknaden av hälso- och sjukvård, har några av kvällens inlägg varit på gränsen till grymma. Att ledamöter för ett spel för de nationella gallerierna på dessa människors bekostnad är motbjudande, och det är hög tid att detta sägs mycket tydligt.

År 2050 kommer den här planetens befolkning ha ökat från cirka sex miljarder till cirka åtta miljarder. 90 procent av dessa människor kommer att födas i vad som nu är utvecklingsländer. Om dessa människor kommer att fortsätta att leva under de nuvarande förhållandena kommer det orsaka en tredje världskatastrof, som kommer att leda till omfattande migration och enorma problem.

Om vi å andra sidan satsar på och arbetar med dessa människor på ett solidariskt sätt, kan de bli våra handelspartners. Detta är de alternativ som vi står inför och det är därför jag tycker att det är viktigt att vi kan svara med en mekanism som denna.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 4 december kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag stöder detta initiativ att ge EU ett nytt instrument för utvecklingspolitiken som kan hantera de huvudsakliga problem i samband med höjda livsmedelspriser som har orsakat upplopp, oroligheter och instabilitet i ett flertal länder, vilket hotar resultatet av flera års satsningar på politik, utveckling och fredsbevarande.

Hundratal miljoner människor har sett sin fattigdom förvärras. Framstegen mot att nå milleniumutvecklingsmålen har gått om intet. EU planerar att finansiera 10 procent av de 18 miljarder euro som krävs, det vill säga 1,8 miljarder euro, och utöver de medel som redan finns tillgängliga behövs ett extra paket på 1 miljard euro. Jag håller dock inte med om Europeiska kommissionens förslag om att använda medel som avsatts för jordbruket, och jag hoppas att rådet kommer att motsätta sig detta och nå en kompromiss om denna finansiering. Det vore en politisk katastrof om vi med ekonomiska medel, eller ännu värre, på ett symboliskt plan, skulle få EU:s medborgare att känna att vår utvecklingspolitik, särskilt i frågor som förknippas med hunger, skulle bedrivas på bekostnad av den gemensamma jordbrukspolitiken som är en helt annan fråga.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Enligt min åsikt redogör kommissionen i sitt förslag för ett begränsat antal alternativ för hur det finansiella biståndet ska utbetalas eftersom den föreskriver att initiativen ska genomföras enbart med hjälp av regionala och globala organisationer. Jag förstår motiven bakom dessa restriktioner, men jag stöder ett aktivt deltagande från alla inblandade: konsumenter, producenter och även allmänheten.

Det säger sig självt att jordbrukarnas villkor varierar i utvecklingsländerna. Men mekanismen måste anpassas till särskilda lokala villkor i syfte att stärka och rationalisera marknaderna. Småbrukare måste skyddas mot utvecklingen av eventuella dominant positioner på marknaden.

Det är lönsamt att införa den här typen av mekanismer och det ger en extra drivkraft åt jordbrukare i utvecklingsländerna. Det är också lämpligt med tanke på den rådande globala ekonomiska och finansiella krisen. Jag vill dock understryka hur viktigt det är att vi ställer som villkor att medlen delas ut som ett tillägg och att detta inte skadar den utvecklingsverksamhet som krävs inom andra områden. Vi måste hålla oss strängt till de åtaganden vi har gjort. Vi måste även skydda jordbrukarna, särskilt de jordbrukare från våra nya medlemsstater som fortfarande inte får samma stöd som jordbrukarna från de andra 15 medlemsstaterna.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) I årtal har FN:s experter på rätten till mat, Världsbanken och Internationella valutafonden varnat den globala allmänheten om risken för svält.

Samtidigt som rika västländer eldar upp livsmedel svälter 850 miljoner människor över hela världen. Var femte sekund dör ett barn under 10 år på grund av matbrist. Den snabba prisökningen på livsmedel påverkar 2,1 miljarder människor varje dag, och många av dessa försöker överleva på mindre än 2 US-dollar per dag.

Den ständigt ökande produktionen av biobränsle har bidragit till att höja priset på livsmedel, vilket i sin tur har haft en stor effekt på världens befolkning. Priset på livsmedel har skjutit i höjden på världsmarknaderna eftersom ett ständigt ökande område av åkermark nu avsätts för att odla oljeväxter som ska användas som råmaterial i framställningen av biobränsle (det krävs till exempel 200 kg majs för att framställa 50 liter bränsle, vilket är tillräckligt för att föda ett barn från Zambia eller Mexiko i ett helt år). Dessutom har flera länder drabbats av torka eller översvämning, vilket har minskat avkastningen från deras skördar.

Jag anser att EU borde vara villigt att kämpa ännu hårdare för att nå FN:s milleniumutvecklingsmål som är att halvera världssvälten till 2015.

Jag välkomnar Europeiska kommissionens initiativ att använda 1 miljard euro till att lösa livsmedelskrisen. Detta kommer att göra det möjligt för EU att ge livsmedelsbistånd till de mest utsatta människorna för att tillgodose deras grundläggande näringsbehov och bidra till att öka utvecklingsländernas förmåga att producera egna livsmedel.

För närvarande produceras relativt lite motorbränsle från ätbara grödor i EU. Vi får dock inte offra människors livsmedel för den "gröna energins" skull. Vi måste hellre stödja vetenskaplig forskning för att producera motorbränsle från alternativa källor. Detta skulle hjälpa oss att undvika ökade livsmedelspriser och det skulle även hjälpa till att förhindra svält och global uppvärmning.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) De senaste två åren har priserna på jordbruksprodukter och livsmedel stigit i kraftigt. Dessa förändringar har ställt till mest problem i länder som drabbats av ekonomiska svårigheter och i krigsdrabbade länder.

Cirka 2,1 miljarder människor över hela världen måste överleva på mindre än 2 dollar per dag, vilket betyder att cirka 50 procent av deras inkomst går till mat. Det är dessa människor som löper störst risk för att bli sjuka eller dö på grund av de rekordhöga priserna på deras huvudsakliga baslivsmedel, nämligen spannmål som ris, korn och vete. Detta har en direkt inverkan på antalet svältande människor, som ökade med 50 miljoner enbart under 2007. Krisen förvärras ytterligare av den negativa effekten från klimatförändringarna och av bristen på naturresurser som vatten och energi.

Som en del av vårt bistånd och våra försök att hantera den här viktiga frågan måste vi satsa våra medel på att förbättra resurserna inom jordbruket och jordbruksrelaterade tjänster samt på att öka jordbrukets produktionsförmåga för att tillgodose de grundläggande livsmedelsbehoven i utvecklingsländerna.

EU måste även öka sina anslag till jordbruket, eftersom de 4 procent som tilldelats utvecklingspolitiken hittills är alldeles för lite.

Det är lika viktigt att gå tillbaka till den minimala regleringen av internationella marknader för att trygga leveranserna och ge åtminstone en relativ stabilitet, vilket ligger i alla konsumenters och producenters intresse världen över.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar det lägliga betänkandet om förslaget till en förordning om inrättande av en snabbinsatsmekanism för att hantera de kraftigt stigande livsmedelspriserna i utvecklingsländerna. Det här året har världen skakats av olika kriser som har drabbat världens fattigaste människor fruktansvärt hårt.

Det har föreslagits att 1 miljard euro ska satsas på att förbättra situationen under perioden 2008–2009, vilket är en verkligt kännbar summa i EU:s budget. Men jag vill påminna er om att den största delen av EU:s

humanitära bistånd och utvecklingsbistånd inte bestäms av kommissionen, utan av medlemsstaterna. Om medlemsstaterna hade uppfyllt sina åtaganden när det gäller millenieuvecklingsmålen skulle kommissionen inte ha behövt vidta denna åtgärd.

Föredraganden har med rätta påpekat att det inte går att kräva en mer effektiv gemensam politik utan att bidra med mer budgetmedel, men ändå verkar medlemsstaterna vara motvilliga till att göra detta.

Enligt min åsikt borde medlemsstaterna under kommissionens överinseende börja slå samman sina resurser för att bedriva en verkligt effektiv gemensam humanitär politik och utvecklingspolitik.

Daniel Stroj (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Beträffande betänkandet om en snabbinsatsmekanism för att hantera de kraftigt stigande livsmedelspriserna i utvecklingsländerna (A6-0396/2008), är jag definitivt för ett antagande, eftersom utvecklingsländerna behöver den här typen av hjälp. Samtidigt vill jag dock påpeka att det bland de orsaker till krisen som nämns i betänkandet saknas en orsak som jag anser är mycket viktigare än den ökade köttkonsumtionen i Kina och Indien eller torkan i Australien. Jag vill påminna er om att livsmedelspriserna även ökar inom EU och att det är helt uppenbart att den ständiga ökningen beror på stigande energipriser som i sin tur direkt beror på de multinationella energibolagens stigande vinster. Nyliberalismen har blivit en modell för all EU-politik, men i själva verket kommer den inte att lösa problemet med livsmedelsförsörjningen någonstans i världen.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) De rekordhöga livsmedelspriserna som har stor inverkan på antalet människor som lider av svält i världen beror på flera välkända faktorer. Förutom den enskilda situationen i vissa länder (till exempel Kina och Indien) finns bland dessa faktorer globala väderförändringar, växlingen från att odla grödor för att äta till att odla grödor för biobränsleproduktion samt låga spannmålslager i hela världen.

Mot bakgrund av detta anser jag att det är oerhört viktigt att EU utformar en enhetlig, samordnad och effektiv insats. Jag välkomnar kommissionens förslag om att inrätta en fond för att hantera livsmedelskrisen, särskilt i dessa tider när livsmedelspriserna ökar kostnaden av det livsmedelsbistånd som allt fler människor är i behov av. Vi får inte glömma att vi använder pengar från EU:s skattebetalare till utvecklingsbistånd. Med tanke på de kraftiga ökningarna av livsmedelspriserna i utvecklingsländerna och resultatet av dessa ökringar för de allra fattigaste finns det inga ursäkter för oss att inte trygga en effektiv utdelning av dessa medel med god insyn. På grund av de instabila regimer som råder i många utvecklingsländer, de brott mot demokratin och den korruption som förekommer är jag mycket motvillig till att fylla på deras nationella budget. Jag skulle föredra att stödja projekt och program som styrs av icke-statliga och halvstatliga organisationer samt konsortier eller föreningar som representerar dessa. För två år sedan lade jag fram ett förslag som antogs i plenarsammanträdet om att biståndet skulle granskas och utvärderas två gånger per år och sedan skrivas under av kommissionen, den lokala statliga myndigheten och biståndsmottagaren.

20. Bekämpning av skatteundandragande i samband med gemenskapsinterna transaktioner (gemensamt system för mervärdesskatt) - Bekämpning av skatteundandragande i samband med gemenskapsinterna transaktioner - Europeiska revisionsrättens särskilda rapport nr 8/2007 om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av José Manuel García-Margallo y Marfil för utskottet för ekonomi och valutafrågor om förslaget till rådets direktiv om ändring av rådets direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt i syfte att bekämpa skatteundandragande i samband med gemenskapsinterna transaktioner (KOM(2008)0147 – C6-0154/2008 – 2008/0058(CNS)) (A6-0448/2008),

– betänkandet av José Manuel García-Margallo y Marfil för utskottet för ekonomi och valutafrågor om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1798/2003 i syfte att bekämpa skatteundandragande i samband med gemenskapsinterna transaktioner (KOM(2008)0147 – C6-0155/2008 – 2008/0059(CNS)) (A6-0449/2008), och

– betänkandet av Bert Staes för budgetkontrollutskottet om revisionsrättens särskilda rapport nr 8/2007 om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt (2008/2151(INI)) (A6-0427/2008).

José Manuel García-Margallo y Marfil, föredragande. – (ES) Fru talman! Jag måste börja med att beklaga att den ansvarige kommissionsledamoten inte är här med oss, även om jag faktiskt inte är förvånad, eftersom det talas mycket om detta ämne men inte sägs så mycket av substans. Det är stora retoriska uttalanden om att bekämpa momsbedrägerier men mycket få åtgärder att göra det med.

I de meddelanden som kommissionsledamoten har lagt fram för oss, varav det senaste kom i december detta år gjorde han en stor affär av den skada som skatteundandragande åsamkar. Det påverkar våra resurser, det påverkar vårt kapital och det skapar en snedvriden marknad med verkligt stora summor pengar. Momsbedrägerierna uppgår till mellan 60–100 miljarder euro varje år.

Hur kan vi stoppa bedrägerierna? Den diagnos som ställs i de flesta meddelanden är också i allmänhet korrekt, retorisk och högrivande. Där sägs det att de nationella myndigheterna har ett ansvar att hantera bedrägerierna, men att det i de fall då leverantören och kunden inte bor i samma land krävs ett samarbete mellan medlemsstaterna. Där påpekas även att revisionsrätten i sin särskilda rapport nr 8 konstaterar att denna typ av samarbete har varit klart bristfälligt och att åtgärder därför bör vidtas. Problemet uppstår när kommissionsledamoten börjar tala om vilka slags åtgärder som måste vidtas. Han säger helt riktigt att det finns två strategier, en som han kallar för ambitiös och som innefattar en omfattande momsreform med hjälp av antingen ett system för omvänd skattskyldighet eller ett källskattesystem som även inbegriper ett clearingsystem, medan den andra strategin är vad kommissionsledamoten kallar konventionella åtgärder.

Från hans besök här den 24 juni kunde vi dra slutsatsen att han inte under några omständigheter tänkte sätta igång några ambitiösa reformer och att han skulle begränsa sig till de "konventionella åtgärderna". Men när han sedan beskrev de konventionella åtgärderna lade han fram fyra som principiellt sett inte är dåliga. Han talade om att förkorta de obligatoriska tidsfristerna för deklaration, förbättra samarbetet mellan skattemyndigheterna, införa delat ansvar när varornas köpare inte deklarerar vem som sålde dem och förbättra informationen om momsbetalarna. Sedan avslutade han med att säga att inte ens dessa fyra åtgärder fanns med bland de konkreta åtgärder som han tänkte anta. I dag lägger han fram två förslag till ändringar i direktivet och förordningen. Han säger att målet med det första är att förkorta tidsfristen för att lämna in de sammanställningar som momsbetalarna måste lämna in från tre månader till en månad, och att målet med det andra är att minska tidsfristen för att överföra information till medlemsstaten som ska ta ut skatten från tre månader till en månad. Punkt slut. Det är alla förslag som lades fram.

Utskottet för ekonomi och valutafrågor har försökt att ge lite mer karaktär åt denna rätt intetsägande historia, och vi har lagt fram följande ändringsförslag. Vi har godkänt ett ändringsförslag som gynnar små och medelstora företag i syfte att samtidigt bekämpa skatteundandragande och införa förenklad administration för småföretagen, vilket parlamentet och EU som helhet har åtagit sig att göra. Därför säger vi att kommissionen snart, inom två år, måste lägga fram en rapport som beskriver hur dessa åtgärder har slagit ut, hur de har påverkat företagens administrativa kostnader och i vilken utsträckning de har varit användbara i kampen mot skatteundandragande.

Vi vill även påpeka att kommissionen måste engagera sig mycket mer än vad den hittills har gjort i lagstiftningsprocessen. Den bör inta en mer ledande roll. Vi uppmanar även kommissionen att centralisera den information som de inblandade medlemsstaterna överför, utarbeta en handbok om bästa metoder så att skattemyndigheterna kan utföra sitt arbete på ett bättre sätt, ta fram indikatorer som visar vilka områden som är riskområden och vilka som inte är det och låta oss få veta vem som följer lagstiftningen och vem som inte gör det. Slutligen, för att göra det enklare att förfölja bedragare håller vi på att skapa ett register med enskilda personer som inte kan komma undan skatten genom att starta företag.

Jag beklagar att kommissionsledamoten inte kan svara på de ändringsförslag som vi har tagit fram.

Bart Staes, föredragande. – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Skattebedrägeri och momsbedrägeri är straffbelagda handlingar. Den ekonomiska brottsligheten är lika allvarlig som vilken annan brottslighet som helst, och ibland har den kopplingar till den organiserade brottsligheten.

Vad är det för summor som står på spel, eftersom detta ämne ständigt är aktuellt? År 2007 uppskattade kommissionsledamot László Kovács att skattebedrägerierna totalt uppgick till en summa som är två eller två och en halv gånger storleken på EU:s budget, en summa på mellan 200 och 250 miljarder euro. Momsbedrägerierna beräknas utgöra 40 miljarder euro av den summan. Allt det här är troligtvis en grov underskattning, eftersom revisionsrätten har uppskattat att de uteblivna momsintäkterna för 2005 uppgick till 17 miljarder euro i Tyskland och 18,2 miljarder euro i Storbritannien, vilket tillsammans blir strax över 35 miljarder euro i uteblivna momsintäkter.

Det är därför mycket bra att kommissionen har finansierat en undersökning, att denna undersökning har kommit i gång och att resultaten kommer att offentliggöras så att vi får oss en bild av problemets verkliga omfattning.

När det gäller politiken finns det två grundläggande problem. För det första måste samarbetet mellan de nationella skattemyndigheterna bli bättre, och för det andra måste vi sikta på att införa kortare tidsfrister när medlemsstaternas administrativa organ samlar in och utbyter uppgifter, så att ärenden kan behandlas mycket snabbare.

I mitt betänkande analyserar jag främst revisionsrättens utredning om momsbedrägerier. Revisionsrätten utförde kontroller i sju medlemsstater: Frankrike, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Polen, Slovenien och Storbritannien. Dessa länder var mycket samarbetsvilliga. Tyskland, däremot, vägrade att samarbeta överhuvudtaget. I september inledde kommissionen ett överträdelseförfarande mot Tyskland, vilket jag måste säga att jag stöder, herr kommissionsledamot.

Revisionsrätten har konstaterat att vissa medlemsstater helt saknar de grundläggande förutsättningarna för att kontrollera momsbedrägerier. Min medföredragande påpekade att det tar mer än tre månader att hantera förfrågningar om information. Detta är i själva verket oförsvarligt, eftersom dessa brott faktiskt måste bekämpas i realtid. Även medlemsstaternas interna organisation har kritiserats hårt. Särskilt Nederländerna och Tyskland lämnar mycket övrigt att önska. Dessutom råder det total brist på tillräckligt starka kontrollmekanismer.

För mig är det fortfarande ett mysterium varför medlemsstaterna vägrar att uppträda mer bestämt, trots att de vet att de förlorar miljarder euro i intäkter. Det övergår mitt förstånd. Att brottslingarna går fria är ett faktum vi får leva med. Ett enat EU i kampen mot skattebedrägerier är fortfarande i stor utsträckning en önskedröm.

Det finns emellertid även goda nyheter. Min egen medlemsstat, Belgien, har grundat Eurocanet-nätverket (European Carousel Network) för att garantera ett spontant informationsutbyte. Men även detta är bristfälligt, eftersom bara 24 medlemsstater har gått med på att samarbeta, medan tre av de största medlemsstaterna, nämligen Tyskland, Italien och Storbritannien har vägrat att samarbeta.

Vid Ekofinrådets möte den 7 oktober lanserades en ny mekanism, Eurofisc, för att förbättra samarbetet mellan medlemsstaterna för att hantera momsbedrägerier. Enligt min åsikt är det ett klokt initiativ, men det kommer bara att ge mervärde om alla medlemsstater deltar, och om det är mer än bara ett mellanstatligt samarbete. Det är min bestämda uppfattning att kommissionen ska delta i detta initiativ. Den kan åtminstone vara delaktig och till och med ha en samordnande funktion.

Slutligen anser jag att vi måste ha ett mycket bättre samarbete även på det juridiska området. Alla juridiska hinder som finns i den nationella lagstiftningen för gränsöverskridande straffrättsliga åtgärder måste bort omedelbart. I mitt betänkande har jag gjort en lista på åtgärder som måste vidtas. Jag vill gärna få ett svar eller en reaktion från kommissionen, och jag beklagar att det inte finns någon företrädare för rådet här, för när allt kommer omkring är det rådet som kommer att behöva vidta åtgärder på det här området.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka parlamentet och särskilt de båda föredragandena José Manuel García-Margallo y Marfil och Bart Staes för deras konstruktiva betänkanden om den känsliga frågan om kampen mot momsbedrägerier inom EU, särskilt när det gäller kommissionens första konkreta förslag på det här området.

Vi har nu nått en vändpunkt i genomförandet av vår strategi för att bekämpa momsbedrägerier. De tre betänkanden som ska antas av parlamentet i morgon innehåller ett flertal rekommendationer för hur vi ska bli bättre på att bekämpa bedrägerier, och där återges era åsikter om den första av vad som kommer att bli en lång rad åtgärder.

Den 1 december antog kommissionen ett meddelande där den angav vilka åtgärder kommissionen kommer att lägga fram de närmaste månaderna, samt ett första direktiv som innehåller några av åtgärderna. De planerade förslagen är ett gensvar på den oro och de rekommendationer som Bart Staes uttryckt i sitt betänkande.

De åtgärder som kommissionen tänker anta kan delas in i följande tre kategorier:

I den första kategorin sammanförs åtgärder som ska förhindra momsbedrägerier. En av åtgärderna går ut på att fastställa minimikrav för registrering och avregistrering i nationella databaser för att förbättra pålitligheten och jämförbarheten hos den information som de innehåller.

Det finns även planer på att förbättra rutinerna för att få elektronisk validering av näringsidkares momsregistreringsnummer, namn och adress för att öka rättssäkerheten för leverantörer.

Slutligen föreslår kommissionen även att reglerna för fakturering ska förenklas och att reglerna för skattens utkrävbarhet ska rationaliseras för att få en bättre tillämpning, något som kommer att underlätta kontrollerna.

Den andra kategorin rör åtgärder för att förbättra skattemyndigheternas effektivitet i syfte att upptäcka momsbedrägerier. Den åtgärd som går ut på att minska tidsfristerna, och som tas upp i José Manuel García-Margallo's två betänkanden, faller inom denna kategori. För att det ska bli lättare att upptäcka bedrägerier är det även nödvändigt att se till att undantag från momsplikten för import bevakas bättre, som kommissionen föreslog i måndags. Det är även nödvändigt att öka omfattningen av den information som medlemsstaterna måste göra tillgänglig för övriga medlemsstaters skattemyndigheter genom automatisk tillgång till deras databaser.

Inom den här kategorin faller slutligen även, som ni påpekade, inrättandet av ett europeiskt nätverk, Eurofisc. Eurofisc är till för att förbättra det operativa samarbetet mellan medlemsstaterna i bekämpandet av momsbedrägerier enligt Eurocanets modell. Eurocanet bildades av de belgiska skattemyndigheterna och stöds av kommissionen och Europeiska byrån för bedrägeribekämpning.

Den tredje kategorin inbegriper åtgärder som ska stärka skattemyndigheternas möjligheter till skatteuttag och skatteuppbörd. Bland åtgärderna finns en som fastställer de fall då leverantörer och kunder vid gränsöverskridande transaktioner har delat ansvar för att skatten betalas in. Syftet med åtgärden är utan tvekan att stärka den rättsliga ramen för gränsöverskridande skatteuppbörd.

Slutligen vill jag nämna en åtgärd vars syfte är att införa delat ansvar mellan medlemsstaterna för att trygga de totala skatteintäkterna.

Kommissionen har även noterat att parlamentet hela tiden har värnat om EU:s ekonomiska intressen, eftersom momsbedrägerierna även har konsekvenser för EU-budgetens egna resurser.

Jag välkomnar ert stöd för förslaget till förordning om ömsesidigt administrativt bistånd till kampen mot bedrägerier, särskilt momsbedrägerier.

Kommissionen välkomnar även parlamentets begäran till rådet att fortsätta förhandlingarna om förslaget, vilket kommer att ge oss en detaljerad ram som gör att kommissionen och Europeiska byrån för bedrägeribekämpning kan ge medlemsstaterna operationellt stöd och information som en del i deras kamp mot momsbedrägerier.

Parlamentets positiva yttrande i förslaget till betänkande i fråga om kortare tidsfrister och snabba framsteg i rådets arbete med den här frågan bådade gott för de mer långtgående förslag som kommissionen kommer att anta inom en snar framtid.

Lidia Joanna Geringer de Odenberg, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor*. – (PL) Fru talman! Kontrollen av bedrägerier, som hittills till största delen har skett inom medlemsstaterna, är ett problem som inte kan lösas enbart på nationell nivå. För att bekämpa skatteundandragande måste vi ha ett bättre samarbete mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter, och även samarbete med kommissionen.

De förslag till direktiv och förordning som tas upp i förslaget till betänkande har endast delvis sin utgångspunkt i Ekofinrådets prioriterade rekommendationer från juni 2007. Huvudsyftet med ändringsförslagen är att det ska gå snabbare att samla in och utbyta information om gemenskapsinterna förfaranden genom att standardisera förfarandena och genom att förkorta deklaraationsperioden för gemenskapsinterna transaktioner till en månad och förkorta tidsfristen för utbyte av uppgifter om dessa transaktioner mellan medlemsstaterna.

En harmonisering av momskraven kommer att göra att inlämnade uppgifter kan verifieras på ett effektivt sätt. Kravet att medlemsstaterna godtar momsdeklarationer som inlämnas elektroniskt kommer också att förenkla processen.

De rättsliga instrument som föreslås är bara de första stegen mot att omsätta rekommendationerna från Ekofinrådet i praktiken. Vi har ännu inte någon ingående utvärdering av hur de nya formella kraven påverkar

tjänsteleverantörer, och det skulle vara lämpligt att utarbeta en särskild rapport som berör denna fråga, särskilt med tanke på att den har en koppling till de administrativa kostnader som skattebetalarna och de administrativa myndigheterna får betala, och även en koppling till hur effektivt vi kan bekämpa skatteundandragande.

Med tanke på den berättigade kritik som revisionsrätten framfört mot bristen på effektivt administrativt samarbete på detta område, bör kommissionen överväga att spela en större roll, särskilt när det gäller att utarbeta analyser och bra modeller.

Gabriele Stauner, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Ungefär 2,25 procent av EU:s BNP, cirka 200 miljarder euro per år – vilket Bart Staes redan har påpekat – går förlorade på grund av skatteundandragande, skattefusk och bedrägerier. Det är dessa fakta som Bart Staes helt riktigt grundar sitt betänkande på.

Ur svaren på fem skriftliga frågor i ämnet som jag har ställt till rådet och kommissionen – jag beklagar förresten att rådet är så sparsamt representerat – har det framkommit bland annat att moms förlusterna för 2005 uppgick till 17 miljarder euro endast i Tyskland och till 18 miljarder euro i Storbritannien. Dessa siffror gör det verkligen tydligt för vem som helst att bedrägerierna skadar den nationella ekonomin påtagligt och att det måste bli ett slut på dem så snart som möjligt.

Hur ska då det gå till? Hittills har svaret på den frågan varit – enligt revisionsrätten, som har utarbetat en särskild rapport om ämnet – genom samarbete mellan medlemsstaternas ansvariga administrativa myndigheter, men det är just den typen av samarbete som inte alls har fungerat de senaste åren.

Än en gång står EU i en situation där vi strävar mot ett mål med goda avsikter, men säljer skinnen innan björnen är skjuten. I detta fall är björnen de medlemsstater som inte kan stoppa internationellt momsundandragande med hjälp av administrativa åtgärder.

Därför är det till exempel en stor, oförklarlig skillnad mellan antalet inkomna förfrågningar om information och antalet besvarade förfrågningar om information. I sitt svar på min skriftliga fråga av den 6 maj angav kommissionen att det finns motsvarande skillnader i statistiken för gemenskapsintern handel som tros ha uppgått till den anmärkningsvärda summan 77 miljarder euro för 2007, vilket också kan vara ett tecken på momsbedrägerier. Jag vill ta tillfället i akt och fråga kommissionen när den tänker redovisa resultaten från denna studie för oss.

Vladimír Maňka, för PSE-gruppen. – (SK) Kära kolleger! Tänk om det inte skulle finnas något skatteundandragande i EU. Om de extra medel vi skulle ha då delades ut rättvist skulle varje EU-medborgare, inklusive barn och pensionärer, ha 500 euro mer i sina plånböcker varje år.

Inget land kan effektivt bekämpa skatteundandragande på egen hand. Internationellt samarbete är ett absolut måste, särskilt när det gäller momsen, där övervakningen av gemenskapsinterna transaktioner kompliceras av det rådande systemet. En lösning med långsiktig positiv effekt för bekämpningen av skatteundandragande skulle kunna vara att utarbeta ett momssystem där transaktioner mellan medlemsstaterna skulle ha en annan skattesats än noll. Nollskattesatsen på varuexport missbrukas av bedragare och kriminella grupper som exempelvis skapar fiktiva transaktioner och på ett olagligt sätt tömmer statsbudgeten på flera miljarder euro.

I de långa tidsfrister som gäller i dagsläget för inlämnande av skattedeklarationer ges också utrymme för att begå sådana skattebedrägerier. Det betänkande om förslaget till direktiv som vi nu diskuterar innebär ett snabbare utbyte av nödvändiga uppgifter i kampen mot skattebedrägerier. Det är en av anledningarna till att vi förkortar tidsfristen för inlämnande av skattedeklarationer för gemenskapsinterna transaktioner.

Det momssystem som togs fram 1993 är bara ett övergångssystem. Jag tror att kommissionen i början av nästa mandatperiod kommer att lägga fram mer långtgående åtgärder för en slutgiltig och omfattande momsreform. Att det rådande systemet är ett övergångssystem är en av orsakerna till varför jag i mitt ändringsförslag, som godkändes av utskottet, begärde att kommissionen ska utvärdera effekterna av de vidtagna åtgärderna tre år tidigare än vad som föreslogs i det ursprungliga ändringsförslaget. På så sätt kan vi undvika en situation där systemet utvärderas när det inte längre är i kraft.

Sammanfattningsvis vill jag tacka och gratulera föredraganden för ett väl avvägt betänkande. I förslaget ges möjligheter till tidiga insatser mot skattebedrägerier. Det är även positivt att företrädare för näringslivet själva har konstaterat att förslaget kommer att medföra en ytterst liten mängd administrativt arbete.

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Fru talman! Eftersom revisionsrätten påstår att momsbedrägeriernas omfattning kan vara större än EU:s totala budget, och Bart Staes hävdar att denna siffra måste vara mer än dubbelt så stor, är diskussionen om dessa betänkanden fullt berättigad. Det är särskilt uppenbart att medlemsstaterna måste stödja inrättandet av ett register över enskilda personer som använder sig av skalbolag för att smita undan skatterna. Även jag stöder Bart Staes förslag.

Efter att ha sagt detta vill jag påpeka att det inte är undvikandet att betala moms som är det största problemet när det gäller skatteundandragande i EU, eftersom det finns ett slags lagligt undandragande i form av finansiella offshore-centrum som är lagliga och godkända av regeringarna. Där förekommer penningtvätt och utförs olagliga handlingar med lagliga medel. Nu när våra skattepengar används för att lösa ut banker och bankdirektörer är nästa stora utmaning för EU att få ett slut på skatteparadisen inom en överskådlig framtid. Det är efter dessa kriterier som vi kommer att bli bedömda, och vi är fortfarande inte ens i närheten av att uppfylla de krav som finns på oss i fråga om skatteundandragande.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Fru talman, ärade ledamöter och gäster! Det råder ingen tvekan om att skatteundandragande på ett märkbart sätt skadar konkurrenskraften och den inre marknadens funktionssätt och minskar de offentliga inkomsterna. Jag övertygas inte helt av motiveringen där det står att de föreslagna åtgärderna, som enbart har som syfte att ge en snabbare insamling och utbyte av uppgifter om gemenskapsinterna transaktioner, inte skulle medföra någon avsevärd börda för företagssektorn.

Samtidigt erkänner kommissionen i sin motivering att företagssektorn tvivlar på skattemyndigheternas förmåga att använda överförda uppgifter. I motiveringen görs inga försök att skingra dessa tvivel. Men åtgärderna för att bekämpa skatteundandragande måste trots allt börja någonstans. Det är troligtvis endast genom praktiska erfarenheter som vi kommer att få veta om de föreslagna åtgärderna fungerar eller om de endast blir ytterligare en administrativ börda för företagssektorn.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Fru talman! Jag skulle vilja betrakta både betänkandet och själva problemet ur tre olika perspektiv. Det första är bedrägeri, det andra är budgetförlust och det tredje är snedvriden konkurrens mellan företag, eftersom skattebedrägerier undergräver principerna för sund konkurrens.

Jag vill uttrycka min särskilda uppskattning för betänkandet och av föredraganden Bart Staes som har utarbetat ett utmärkt betänkande. Det är ett av de få betänkanden där man inte bara nämner summor utan även nämner de medlemsstater där oegentligheterna i fråga förekommer. Jag vill även tacka revisionsrätten som har lyft fram två huvudorsaker. Den första är kopplad till medlemsstaterna, vilket vi kan tolka som ett slags passivitet från rådets sida eller som slapphet från medlemsstaterna, som skulle kunna bidra på ett värdefullt sätt till att lösa problemet genom att vidta till synes enkla åtgärder som exempelvis snabbt och säkert utbyte av uppgifter, och genom att visa att de är villiga att fastställa och få bort orsakerna till den rådande situationen.

Det finns en annan viktig fråga som inte fick tillräckligt utrymme i kommissionsledamotens inlägg: Vad kan kommissionen, tillsammans med sina underordnade organ, exempelvis generaldirektoratet för skatter och tullar och Europeiska byrån för bedrägeribekämpning, faktiskt göra i stället för att ge oss sina vanliga byråkratiska förklaringar till varför vi, hur stora insatser vi än gör, fortfarande inte har sett några resultat?

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka för de observationer och synpunkter ni har framfört i den här debatten.

Kommissionen kommer att överväga parlamentets synpunkter i sina lagförslag både nu och i fortsättningen.

Det gläder mig att kunna konstatera att parlamentets åsikter liknar kommissionens när det gäller de åtgärder som måste vidtas för att bekämpa momsbedrägerier inom EU. Jag är särskilt glad över att så många stöder det huvudsakliga målet i kommissionens första konkreta förslag, nämligen att före januari 2010 införa snabbare insamling och utbyte av uppgifter om gemenskapsinterna transaktioner.

Vi har talat om konsekvensbedömning. Kommissionen har undersökt hur företagens kostnader påverkas av detta. Det verkar som om kostnaderna är begränsade. För att undersöka de verkliga effekterna mer specifikt är kommissionen villig att utarbeta en utvärderingsrapport. De preliminära resultaten av den nuvarande utvärderingen som ni hänvisade till, fru Stauner, kommer att tillkännages inom de närmaste veckorna och valideras i samarbete med medlemsstaterna.

Jag har fått höra att kommissionen endast kan godta ändringsförslagen 4 och 7 i betänkandet ...

Kan ni därför inte godta ändringsförslagen 4 och 7 i betänkandet?

Vi kan faktiskt godta ändringsförslagen 4 och 7 i José Manuel García-Margallo y Marfils betänkande.

Jag ber om ursäkt för att jag gör så här. Jag är inte, som ni säkert har märkt och som ni alla vet, den ansvarige kommissionsledamoten, och jag är därför mycket mindre insatt i dessa för mig mycket svåra frågor, än vad jag är i andra frågor.

José Manuel García-Margallo y Marfil, föredragande. – (ES) Tro mig, kommissionsledamot Michel, jag uppskattar att ni hade vänligheten att komma hit i dag och tala om frågor som faktiskt är svåra för vem som helst.

Kommissionen bad oss att vara snabba, och vi har svarat snabbt. Utskottet för rättsliga frågor har som sig bör yttrat sig i god tid, och utskottet för ekonomi och valutafrågor har med ovanligt stor enighet godkänt det betänkande vi diskuterar i dag.

Herr kommissionsledamot, ni har läst upp de förslag som rådet antog den 1 december från de anteckningar som förbereddes åt er i skattekommittén. Dessa förslag är dock inte exakt vad vi diskuterar här. Vi diskuterar något annat. Det förvånar mig inte att de har talat om för oss vad de planerar att göra, eftersom det som de faktiskt gjort är mycket lite, vilket jag påpekade tidigare.

Parlamentets snabba agerande i denna mycket viktiga fråga har inte, vilket mina kolleger har påpekat, mötts av någon motsvarande entusiasm varken i kommissionen eller i rådet.

En mycket framstående utskottsordförande sade en gång att han förväntade sig "*de l'audace, encore de l'audace et toujours de l'audace*" från kommissionen – djärvhet, åter djärvhet och ännu mer djärvhet. Kommissionen har ensamrätt till lagstiftningsinitiativ, och parlamentet har velat ha det så, men att ha en sådan ensamrätt innebär att kommissionen måste lägga fram initiativen på ett djärvt och oförskräckt sätt, utan att hålla tillbaka av rädsla för att rådet inte ska godta dem.

Kommissionen måste lansera, förespråka och kämpa för dessa initiativ, och rådet måste svara inför kommissionen och parlamentet om förslagen inte går igenom. Så har inte varit fallet. Det som jag beskrev tidigare i mitt tal var en skildring av en sjunkande ambition, från de mest radikala förslagen till konventionella åtgärder, till ett åtgärds paket varifrån man har valt endast två åtgärder, de mest blygsamma av alla.

Jag tackar Louis Michel och ber honom vidarebefordra mitt tack till den ansvarige kommissionsledamoten för de ändringsförslag han har godtagit, men dagens debatt har gjort mig mycket frustrerad.

Bart Staes, föredragande. – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag kan bara bekräfta vad José Manuel García-Margallo y Marfil sade. Enligt min mening visar båda betänkandena – eller faktiskt alla tre – och sättet som de har godkänts på av utskottet för ekonomi och valutafrågor respektive budgetkontrollutskottet att det finns en stor beslutsamhet att inte se lättvindigt på den här saken.

Det är stora summor vi talar om. Tänk om vi skulle kunna ersätta bara en fjärdedel av den summan. Vi skulle få 60 miljarder euro mer i medlemsstaterna och i EU. Det här är pengar som vi behöver. Günther Verheugen, som är här i dag, vet att han har ett mycket viktigt arbete framför sig. Därför vet vi vad det är vi kämpar för. Vi kämpar även mot orättvisor. Det är faktiskt så att de som inte betalar skatt, de som försöker fly från sin skatteplikt, uppvisar ett antisocialt beteende. Därför är det här något som kräver beslutsamhet från parlamentets sida.

Jag vill säga till kommissionsledamot Louis Michel att jag förstår hans svar. Han har sina kunskapsområden. Han är här för att ersätta någon annan och jag har förståelse för att han helt enkelt läser upp ett svar. Det är inget problem. Jag ska ta med mig den här texten, och vi kommer att arbeta med den.

När det gäller den utredning om bedrägeriernas omfattning som ska vara klar före årsskiftet vill jag be att kommissionen inte enbart diskuterar den med medlemsstaterna, utan att den även skickar utredningen till utskottet för ekonomi och valutafrågor och budgetkontrollutskottet, så att även vi kan komma med några synpunkter.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det här betänkandet är synnerligen viktigt med tanke på att man i betänkandet inrättar mekanismer för att minska eller helt få bort möjligheterna att lägga beslag på budgetmedel med hjälp av falska gemenskapsinterna transaktioner som är momspliktiga.

För tillfället uppskattas de förluster som orsakas av fiktiva transaktioner med skenföretag till 100 miljoner euro (16 procent av EU:s faktiska resurser).

Att minska tidsfristen för att samla in och utbyta information mellan medlemsstaternas skattemyndigheter kan hjälpa till att förbättra övervakningen av sådana transaktioner.

I kommissionens godkända ändringsförslag till betänkandet står det att medlemsstaternas skattemyndigheter ska vara uppkopplade till en gemensam databas där man ska registrera uppgifter om de fysiska personerna bakom de skenföretag som utför den här typen av falska transaktioner.

Detta kommer att göra det omöjligt för den här typen av företagare att bilda andra företag någon annanstans i hela EU, och inte bara i den enskilda medlemsstaten, vilket är fallet just nu. Vi kommer att uppnå det här genom att bedragarna kommer att upptäckas i realtid när en kontroll görs i databasen och uppgifterna kommer att skickas till det handelsregister där ansökan om att registrera ett nytt företag har gjorts.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) När jag nu uttalar mig i en debatt om att bekämpa skattebedrägerier vill jag betona följande saker. De inkomstförluster som momsbedrägerierna orsakar i de olika medlemsstaterna är enorma, och de ökar varje år. I exempelvis Tyskland uppgick förlusterna under 2005 till ungefär 17 miljarder euro, och i Storbritannien var förlusterna 18 miljarder euro för skatteåret 2005–2006.

Förlusterna ökar betydligt för varje år, trots att EU har lanserat många initiativ för att bekämpa momsbedrägerierna, exempelvis Eurocanet (ett nätverk för utbyte av uppgifter om företag misstänkta för momsbedrägerier, som Tyskland, Storbritannien och Italien tyvärr inte deltar i) och det arbete som utförs av institutioner som Europol, Eurojust och Olaf.

Under de rådande omständigheterna bör vi avstå från åtgärder som leder till inrättandet av nya mellanstatliga byråer och i stället stärka kommissionens roll som central samordnare av det administrativa samarbetet mellan enskilda medlemsstater i deras kamp mot momsbedrägerierna. Därför är det åtminstone värt att diskutera om vi ska skapa en ny mekanism, Eurofisc, som är tänkt att vara ett nytt, decentraliserat nätverk där medlemsstaterna kan delta på frivillig basis.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Betänkandet om bekämpningen av skatteundandragande i samband med gemenskapsinterna transaktioner är en mycket viktig rättsakt.

Skattebedrägerier bryter mot principen om rättvis och insynsvänlig beskattning. Det undergräver även grunden för EU:s verksamhet. Om det blir mindre pengar i EU:s budget innebär det att vi inte kan tillämpa vår politik fullt ut.

Att bekämpa skattebedrägerier ligger till största delen inom medlemsstaternas befogenheter. De ska emellertid inte behöva göra detta helt på egen hand. Det finns ett stort behov av att samordna arbetet på gemenskapsnivå och att stärka samarbetet mellan medlemsstaternas nationella myndigheter och Europeiska kommissionen.

Momsreformen är en långsiktig och tidskrävande process. Därför står det i betänkandet att konventionella resurser bör användas, vilket innebär förändringar i lagstiftningen när det gäller skattebetalarnas ansvar i de fall då nödvändiga dokument inte inlämnats i tid eller inlämnats felaktigt. Andra ändringar är att det ska ta kortare tid att få tag på information, att felaktiga uppgifter ska rättas snabbare samt att information om gemenskapsinterna transaktioner ska utbytas snabbare.

21. Tillämpning av Reach (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen om förhandsregistrering av infansningsämnen i enlighet med Reach-förordningen (O-0131/2008) – (B6-0490/2008).

Guido Sacconi, frågeställare. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag ska inte ta upp mycket av er tid, då detta är ett ämne vi alla känner väl till. Vi talar om förhandsregistrering av kemiska ämnen – ett tidigt steg, eller faktiskt det första steget i tillämpningen av Reach, som är mycket viktigt. Det är viktigt eftersom det gör att företag kan få rätt att använda sig av ett övergångssystem, det vill säga sprida ut de fastställda tidsfristerna

för att registrera ämnen. Det är ett mer omfattande förfarande som framför allt kan leda till att företag kan slå sig samman för att utbyta uppgifter, vilket är oerhört viktigt eftersom det gör att uppgifterna kan redovisas gemensamt av de företag som producerar samma ämnen.

Som vi alla vet har vi fått information om att antalet förhandsregistreringar inte bara har varit högt i jämförelse med de beräkningar som Reach-systemet grundade sig på, utan faktiskt mycket högre än beräknat. Det talades om några hundra tusen registreringar, men antalet förhandsregistrerade ämnen har troligtvis passerat en miljon. Kommissionsledamoten kommer säkert att ge oss de exakta siffrorna. Detta är ett problem för oss och det väcker även många frågor om orsakerna till den här explosionen, eller företeelsen, som till och med skulle kunna vara ett positivt tecken. Det vi nu vet är först och främst att denna lavinartade ström av uppgifter, trots att det än så länge rör sig om grundläggande uppgifter, verkligen har testat förmågan hos den nybildade Europeiska kemikaliemyndigheten i Helsingfors att hantera en sådan situation.

Vår fråga är då följande: Vi vill veta hur dessa problem har hanterats, vilken lösning man har tagit fram om det har uppstått problem för de företag som har varit mycket oroliga, i brist på en bättre beskrivning, för hur de ska kunna hålla tidsfristen för registrering. Tidsfristen för att lämna in dessa förhandsregistreringar gick ut den 1 december vid midnatt. Vi vill också veta vad kommissionen har gjort för analys och första bedömning av denna företeelse, och vilka problem det kan orsaka under förordningens nästa tillämpningsskede.

John Bowis, frågeställare. – (EN) Fru talman! I likhet med Guido Sacconi ska jag fatta mig ganska kort. Det här dokumentet kan ha varit det största som parlamentet hanterat de senaste åren och ett av de största projekt parlamentet har gett sig in i. Det är oerhört viktigt för människors hälsa och säkerhet, eftersom det är människor som hanterar, använder och förbrukar kemikalier som kan vara vådliga, farliga eller riskabla och därför måste hanteras med stor försiktighet.

Därför inrättade vi Reach. Därför införde vi förfarandet med förhandsregistrering och sedan förfarandet med godkännande. Därför blir vi så bekymrade av att höra att det har tagit sådana proportioner att den nybildade myndigheten nästan går på knäna.

Guido Sacconi sade att han var osäker på antalet förhandsregistreringar, men att han trodde att det var över en miljon. Jag kan upplysa er om att siffran den 1 december, när förfarandet avslutades, var över 2 miljoner. Det var 2 212 129 registreringar från 65 655 företag. Så stor är omfattningen av det inträffade.

Frågan är: varför så många? Jag misstänker att svaret är att många firmor har fått rådet att vidta förebyggande åtgärder om de skulle bli tvungna att gå igenom mycket dyrare förfaranden längre fram.

Då uppstår en annan fråga: I september, när vi först fick veta detta, kunde kommissionen kliva in och ge något stöd? Anser kommissionen att registreringsförfarandet kommer att fungera nu, och vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att se till att resten av myndighetens förfaranden fungerar smidigt och effektivt?

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Guido Sacconi och de andra frågeställarna, eftersom de ger mig tillfälle att rapportera till parlamentet om de verkligt otroliga resultaten av förfarandet med förhandsregistrering inom ramen för Reach. Förhandsregistreringen av kemiska ämnen som finns tillgängliga på EU:s marknad är det första förfarandet inom ramen för Reach. Det är en nödvändig förutsättning för att företag ska kunna förlänga sina registreringsperioder, som då kommer att sträcka sig till 2018.

Den tidsperiod för förhandsregistrering som fastställdes i Reach-förordningen inleddes den 1 juni 2008 och avslutades den 1 december 2008, det vill säga sex månader senare. När vi antog förordningen trodde vi att vi skulle behöva räkna med registrering av ungefär 200 000 kemiska ämnen. I själva verket hade det vid slutet av förhandsregistreringsperioden kommit in exakt 2 236 625 registreringar. Tusentals gemensamma ansökningar är fortfarande under behandling och kan fortfarande påtagligt öka denna siffra.

Den slutgiltiga siffran kommer myndigheten att ha i mitten av december. Även vi har självklart frågat oss hur det har varit möjligt att de beräkningar som låg till grund för vår lagstiftning överskreds med tio gånger det beräknade antalet. Det enkla svaret är själva orsaken till varför vi utvecklade Reach: vi visste inte helt enkelt – eftersom ingen visste exakt – hur många ämnen som fanns tillgängliga.

Det har visat sig att ingen av de inblandade hade förstått hur stor den här uppgiften var. Uppskattningarna gjordes med hjälp av alla de uppgifter vi fått från medlemsstaterna och industrin. Självklart var det först problematiskt när det visade sig att vår arbetshypotes var felaktig. Det var oundvikligt. Enligt

Reach-förordningen var det kemikaliemyndigheten i Helsingfors som hade ansvaret för att utarbeta formatet för förhandsregistreringen och för att göra tjänsten gratis tillgänglig på sin webbsida. REACH IT-systemet och det motsvarande formatet för förhandsregistrering av ämnena i fråga fanns tillgängliga för företagen i tid den 1 juni i år.

I oktober och november fick kommissionen uppgifter från företagen om att myndighetens REACH IT-system inte fungerade felfritt, och att det ibland inte fungerade överhuvudtaget.

Därefter övervakade kommissionen myndighetens verksamhet mycket noggrant och förde diskussioner med myndigheten om mjukvaruförbättringar och även om en beredskapsplan. Under hela förhandsregistreringsperioden arbetade myndigheten hårt för att förbättra IT-systemets kapacitet och effektivitet. På grund av de senaste veckornas snabba ökning av förhandsregistreringar – ibland upp till 100 000 förhandsregistreringar på en enda dag – har myndigheten vidtagit extra tekniska åtgärder och ökat systemets kapacitet.

Förändringarna gjorde att systemets tillgänglighet och hastighet kunde förbättras. Men vid de tidpunkter då aktiviteten var som högst var det oundvikligt att svaren blev försenade på grund av det extremt höga antal förfrågningar som kom in samtidigt. Det är verkligen så att – och några frågor kan vara kopplade till detta – nästan hälften av alla förhandsregistreringar lämnades in under registreringsperiodens två sista veckor, det vill säga mer än en miljon de två sista veckorna.

Med anledning av detta rekommenderade myndigheten att företagen skulle utföra förhandsregistreringen utanför perioderna med högst aktivitet om det uppstod några problem. Dessutom fick företagen rådet att utnyttja möjligheten till gemensam registrering, som var det snabbaste alternativet. I förhandsregistreringens slutskede inrättade myndigheten en extra, snabb telefontjänst för att hjälpa till att lösa problem. Tack vare denna åtgärd förbättrades svarstiden konstant, trots det stora antalet ansökningar om förhandsregistrering.

Slutligen vill jag säga att det alternativa förfarande som hade förberetts bara användes under förhandsregistreringens sista dag och att det bara behövde användas i begränsad utsträckning eftersom REACH IT-systemet fungerade på ett tillfredsställande sätt in i det sista trots allt. Jag förutsätter att alla berörda företag hade möjlighet att förhandsregistrera sina ämnen, trots de svårigheter som tillstötte, och att den första tillämpningsfasen av Reach därför föll väl ut.

Carl Schlyter, för Verts/ALE-gruppen. – Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för svaret. Med tanke på att det var så otroligt många fler som ville förhandsregistrera än vad vi först hade trott, tycker jag ändå att man kan säga att mycket har fungerat. Trots allt har ju 2,2 miljoner lyckats registrera sig – och 65 000 olika företag, som John Bowis sade. Det är väl egentligen bra att vi får koll på hur mycket kemikalierna används. Kanske är detta en indikation om en viss nervositet och en känsla av "better safe than sorry" som leder till att man registrerar fastän samma användning kanske redan har registrerats osv. Det kan vi dock inte utvärdera förrän senare.

Det får mig dock att vilja ställa en följdfråga. I skarp kontrast mot hur många som förhandsregistrerade sina kemikalier har vi extremt få kemikalier på kandidatlistan med de farligaste kemikalierna. Där finns bara 15 i dag, när vi har 27 PBT och 800 andra kemikalier som redan borde finnas med där. Tänk om vi får en väldigt snabb ökning av dessa. I framtida förfaranden inom Reach och när vi närmar oss nästa deadline, vad kommer då att kunna klaras av när det krävs beslut av kemikaliemyndigheten? Jag bedömer att vi kraftigt måste öka personalstyrkan hos kemikaliemyndigheten för att lyckas med Reach. Annars tror jag att de i slutet av nästa tidsfrist, när vi behöver beslut från dem, inte har en chans att fatta de beslut som behövs i tid. Jag tror därför verkligen att vi redan nu måste planera för en kraftigt utökad budget för kemikaliemyndigheten.

Guido Sacconi, frågeställare. – (IT) Fru talman! Först av allt vill jag tacka kommissionsledamot Verheugen eftersom jag anser att hans argument var mycket övertygande. Jag har framför allt förstått att den stora explosionen av förhandsregistreringar uppenbarligen visar en viktig aspekt av den här frågan, som han själv sade. Vi har haft problem eftersom Reach har fått en alltför stor genomslagskraft och vi har därför upptäckt ämnen som faktiskt är okända och som nu börjar dyka upp.

Jag vill ställa en fråga, om det går bra, som kanske ställs för tidigt eftersom det inte är troligt att man ska ha hunnit ta fram de relevanta uppgifterna och utvärderingarna i den här frågan. Vi har trots allt hela tiden trott att systemet mer eller mindre skulle innehålla cirka 30 000 ämnen. Mot bakgrund av antalet förhandsregistreringar, är det möjligt för er att just nu eller inom en överskådlig framtid uppskatta hur många ämnen som kommer att föras in i systemet via förhandsregistrering? Anledningen till att jag frågar detta är

att vi – med tanke på hur dramatiskt antalet ämnen har ökat – måste börja tänka på hur de kommande faserna kommer att fungera.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Fru talman! Jag kan inte svara på varför det blev en så enorm skillnad mellan förhandsberäkningarna och det faktiska resultatet. Jag är inte heller någon vetenskapsman eller administrativ tjänsteman. Precis som alla andra litade jag på att uppskattningarna var någorlunda korrekta. Men jag klandrar ingen, eftersom det faktiskt var så att det inte gick att veta något exakt. Om vi hade vetat exakt vilka ämnen vi hanterar dagligen skulle Reach inte ha behövts. Det är just på grund av att vi inte visste det som vi behövde Reach.

I detta avseendet är det första resultatet som vi diskuterar i dag ett mycket övertygande bevis på att det var nödvändigt att dra i gång detta projekt – jag ser att Guido Sacconi nickar – det är ett utmärkt bevis för att den här lagstiftningen, som har fått mycket hård kritik från allmänheten, verkligen var nödvändig trots allt.

I detta inledande skede handlar det inte om att utöka listan med farliga ämnen. Det handlar inte heller om att godkänna ett eller annat ämne. Det inledande skedet handlar först och främst om att få veta vad som faktiskt finns ute på marknaden och därmed ge företagen en möjlighet att utnyttja de producenter som har förhandsregistrerat sina ämnen för att få tag på de ämnen de behöver. Systemet kommer att utvecklas gradvis, precis som det planerats i förordningen, och under denna process kommer listan över farliga ämnen troligtvis att växa.

Det handlar förstås om vilka problem som kommer att uppstå för industrin när vi fortsätter att använda Reach. Vi kommer att undersöka detta mycket noga med utgångspunkt i en analys av de inkomna förhandsregistreringarna. Just nu vet vi dock inte exakt vilka slutsatser vi kommer att kunna dra av det stora antalet förhandsregistreringar. För att göra det behöver lite mer tid på oss och jag föreslår att jag återkommer antingen till parlamentet eller till utskottet för att redovisa resultaten av analysen och ge er en exakt redogörelse för de kommande åtgärderna.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

22. Kvinnornas situation på Balkan (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kort redogörelse för ett betänkande av Zita Gurmai, för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, om kvinnornas situation på Balkan (2008/2119(INI)) (A6-0435/2008).

Zita Gurmai, *föredragande*. – (HU) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Tack för att ni har stannat för att lyssna till det här, trots att det är så sent. Det gläder mig att kunna lägga fram det här förslaget för er i dag. Det gläder mig eftersom det visar att Europaparlamentet anser att det är viktigt att bevaka och förbättra kvinnornas situation på Balkan. Jag är övertygad om att det ligger i vårt gemensamma intresse och ansvar, eftersom EU inte kan avskärma sig.

Vi vet alla att länderna i den här regionen har gått igenom allvarliga trauman, och ganska nyligen, dessutom. De arbetar mycket hårt för att hantera sina problem, och därför förtjänar de vår aktning. Jag anser dock att de har misslyckats med att ta lämplig hänsyn till en mycket viktig resurs, nämligen kvinnorna.

Det stämmer att kvinnorna var särskilt utsatta under kriget, men vi måste komma ihåg att de inte bara är offer, utan att de har en uppbyggande, aktiv, nyttig och outhärlig funktion i den demokratiska stabiliseringen och återuppbyggnaden.

Jag har aldrig tyckt att man ska särbehandla kvinnor, däremot dristar jag mig till att säga att de bör ges samma möjligheter som män. Varken mer eller mindre. Samma sak gäller även i detta fall. Kvinnor kan fylla de funktioner jag nyss räknade upp om de bara får möjligheten att göra det.

Vad består då den möjligheten av? Eftersom kvinnorna utgör halva befolkningen måste de ha en proportionerlig beslutsfattande funktion. Jag vet att många tycker att kvotering inte är någon riktig lösning, men jag måste säga att vi tyvärr inte funnit någon mer effektiv administrativ lösning ännu.

Kvinnornas ekonomiska frigörelse är en av de första uppgifterna. Kvinnor som arbetar är mer produktiva samhällsmedborgare och de är mindre förtryckta. Och om de arbetar kan vi inte tillåta att de uteslås från ledande positioner i näringslivet. Samtidigt måste hårt arbetande kvinnor få en möjlighet att hitta en balans mellan yrkeslivet och sina familjeåtaganden.

För att detta ska vara möjligt måste attityderna i samhället bli mer positiva mot kvinnor, och negativa stereotyper måste överges. Utbildningsväsendet och media spelar en avgörande roll här. Jag skulle kunna räkna upp en mängd olika saker, men med hänsyn till tiden ska jag nöja mig med att framhäva två mycket viktiga saker.

För det första får vi aldrig glömma att området i fråga utgörs av flera olika länder som inte får klumpas ihop och behandlas på samma sätt. Varje land gör stora insatser inom alla områden, även när det gäller att förbättra kvinnornas situation. Självklart har vissa länder kommit längre i sitt arbete än vad andra har gjort. Jag har försökt att förmedla detta i den tabell som bifogats till betänkandet.

För det andra är möjligheten till en EU-anslutning i framtiden en viktig motivation för dessa länder att nå sina uppsatta mål. Det är viktigt för dem och för oss att utnyttja den här perioden även i det avseendet.

Mitt mål med det här betänkandet var att visa att de är på rätt spår, att jag berömmar dem för deras insats och att jag vill uppmuntra dem inför det som komma skall.

Jag vill ta tillfället i akt och tacka för den enorma hjälp jag har fått under arbetets lopp från Rudolfs Verdins och Elvy Svennerstål från sekretariatet för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, från Effy Tsonos och Majella McCone från sekretariatet för den socialdemokratiska gruppen i parlamentet, från mina kolleger och skuggföredragande Marie Panayotopoulos-Cassiotou, Doris Pack, Edit Bauer, Livia Járóka, Filiz Hyusmenova, Emine Bozkurt, Anni Podimata, Marusya Lyubcheva och många andra. Ett särskilt tack vill jag rikta till sekretariatet för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen och självklart liberalerna för deras outtröttliga arbete och ständigt tillmötesgående inställning. Sist men inte minst vill jag tacka mina närmaste kolleger.

Jag är mycket stolt över att det förslag som jag lägger fram här i dag är en bred kompromiss som jag tror kommer att sända ett tydligt, otvetydigt och starkt budskap från Europaparlamentet. Jag hoppas att ni kan läsa genom raderna att mitt mål är att ge betänkandet en positiv och uppmuntrande ton. Tack för er uppmärksamhet. Jag är också särskilt glad över att se att kommissionsledamot Günter Verheugen, som var den ansvarige kommissionsledamoten för utvidgningsfrågor när vi anslöt oss till EU, är här med oss.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar, fru Gurmail! Jag var ansvarig för utvidgningsfrågor, men det var för fyra år sedan. Trots det kan jag fortfarande frammana lite av min kunskap från den tiden. Det gläder mig verkligen att kunna tala med er om detta ämne i kväll. Det har alltid intresserat mig mycket och det gör det fortfarande.

Ert betänkande stämmer överens med det som kommissionen har kommit fram till. Där är vi överens. Det stämmer helt klart att vi anser att frågan om kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män är en absolut nödvändig del av de politiska kriterier som är förutsättningen för att ett land ska få inleda och slutföra anslutningsförhandlingar.

Utifrån min egen erfarenhet kan jag säga att anslutningsförhandlingar och även hela utvidgningsprocessen – bara hoppet om att ta sig till anslutningsförhandlingar – ofta gör att utsatta grupper sociala situation förbättras på ett märkbart sätt. Olli Rehn, som nu har tagit över arbetet, bekräftar detta. Regeringarna och parlamenten i de berörda länderna vet vad EU förväntar sig från dem. Enligt min mening finns det ingen mer effektiv katalysator för snabb social förändring i kandidatländer eller i potentiella kandidatländer än utsikterna till att bli medlem i EU, vilket innebär att landet i fråga tvingas leva upp till de särskilda krav vi har inom EU.

De betänkanden som ni har utarbetat, er analys och vår analys beskriver ett mycket skrämmande problem. Kvinnorna i de länder som vi diskuterar i dag är generellt sett underrepresenterade, både på arbetsmarknaden och i den politiska världen. Våld i hemmet är utbrett. Situationen för kvinnor på landsbygden är extremt oroväckande. Flickor och kvinnor från nationella etniska minoriteter – framför allt romska kvinnor – är särskilt utsatta för diskriminering, och det är även handikappade kvinnor. Det händer alltför ofta att kvinnor och flickor dessvärre faller offer för människohandel.

Det är därför självklart att kommissionen i samarbete med kandidatländerna och de potentiella kandidatländerna måste utarbeta program för att förbättra dessa förhållanden. Jag ska inte gå in på några detaljer här. Det finns många program som skulle kunna hjälpa kandidatländernas regeringar och myndigheter att hantera problemet på ett bra sätt. Men det finns även projekt och program som grundar sig på principen om självhjälp som stöder icke-statliga organisationer och andra sociala grupper.

Jag kan försäkra er, fru Gurmai, om att kommissionen även i fortsättningen kommer att göra allt den kan för att bidra till att stärka kvinnors rättigheter i Balkanländerna. Detta inbegriper självklart – som jag redan

har sagt – stöd för kvinnoorganisationer och icke-statliga organisationer. Jag anser att trovärdiga och seriösa utsikter till anslutning för dessa länder är deras starkaste drivkraft att verkligen göra vad som behövs.

Vi ska dock inte göra oss några illusioner här. Alla här vet att sådana samhällsprocesser tar sin tid. Om jag får återknyta till mina egna erfarenheter igen vill jag säga att vi inte kan nöja oss med att någonting står i författningssamlingen. Vi kan inte nöja oss med att fantastiska handlingsplaner som ser bra ut på pappret håller på att utarbetas. Jag har sett dussintals sådana planer, och de betyder inte på något sätt att saker och ting faktiskt kommer att hända. Det verkliga arbetet har alltså bara börjat. Jag är mycket tacksam över att parlamentet visar ett så stort intresse för vårt arbete.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon torsdag, den 4 december 2008, kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (EN) Den sociala utvecklingen i Balkanländerna när det gäller jämställdhet mellan kvinnor och män har tyvärr varit ökänd på grund av sin brist på framsteg. Trots att några av Balkanländerna har fått kandidatstatus för medlemskap i EU blir kvinnornas situation alltmer oroväckande och är knappast på väg att förbättras.

För att upprätthålla kvinnornas relativa ställning i Balkanländerna måste EU bli mer aktivt i den långsamma demokratiska process som karaktäriserar de flesta länderna i området och uppmuntra utarbetandet av rättsligt bindande instrument för att skydda kvinnors rättigheter och friheter. Dessutom bör även positiv diskriminering användas av områdets regeringar på samma sätt som det används av vissa medlemsstater i EU.

För att kunna bygga upp en stabil miljö efter konflikter är det ändå absolut nödvändigt att stödja utvecklingen av ett jämställt samhälle där man skyddar kvinnors ställning och undviker att återuppbygga de patriarkala institutioner som kännetecknar det förflutna. Kvinnors deltagande i beslutsfattandet är oerhört viktigt för att deras status i samhället ska förändras och ha en konkret betydelse för framtida förbättringar.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (EN) Lika möjligheter för kvinnor och män är en viktig del av Köpenhamnskriterierna. Länderna på Balkan har mycket kvar att göra på det här området. Kandidatländer bör sträva efter att göra sina lagar om antidiskriminering och jämställdhet mellan kvinnor och män likvärdiga de som finns i gemenskapsrätten.

Frågor som kräver särskild uppmärksamhet i Balkan är följande: bättre hälso- och sjukvård, fler kvinnor i regeringarna, skydd för kvinnor mot våld i hemmet, att få bort sexualbrotten och genomföra kraftfullare strategier för antidiskriminering.

Dessa problem existerar självklart även i EU:s medlemsstater. Vi måste hela tiden sträva efter bättre jämställdhet mellan kvinnor och män.

Men kandidatländerna måste arbeta särskilt hårt med att få bukt med sina problem innan det blir möjligt för dem att ansluta sig till EU.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Problemen med diskriminering av romer är fortfarande olösta i hela Europa. Både i nya och gamla medlemsstater är integrationspolitiken i allmänhet svag och sporadisk, och den tillämpas från fall till fall. Romska kvinnor diskrimineras i hela Balkanområdet, inte bara på grund av sitt kön, utan även på grund av deras etniska tillhörighet. Eftersom romska kvinnor marginaliseras av samhället utsätts de för en diskriminering som påverkar deras möjligheter till hälso- och sjukvård, kvalitativ utbildning, bostad och sysselsättning.

Det är oerhört viktigt att kandidatländerna och de potentiella kandidatländerna på Balkan ser till att få bort all form av diskriminering och fördomar mot romska kvinnor och genomför en effektiv och praktiskt inriktad strategi för antidiskriminering som ska tillämpas på alla nivåer (nationell och lokal).

Det är uppenbart att EU i sin utvidgningsprocess påtagligt kan förbättra romernas situation på Balkan genom att använda Köpenhamnskriterierna. Därför är det oerhört viktigt att kommissionen antar ett effektivt övervakningssystem för att mäta de verkliga insatser man gör för att skydda minoriteters och kvinnors rättigheter på Balkan, vilken sedan kommer att visa att kandidatländerna helt följer de politiska kriterierna för anslutning.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I betänkandet om kvinnornas situation på Balkan diskuteras en av de mest aktuella frågorna i dagsläget: kvinnornas plats i det moderna samhället. Det ringer många varningsklockor om kvinnornas situation på Balkan, samtidigt som en stabil demokrati håller på att etableras. Betänkandet är inte bara omfattande, utan det innehåller även viktiga ämnen som allmänt sett är relevanta, till exempel kvinnor på arbetsmarknaden, kampen mot könsstereotyper, kvinnors hälsa, kvinnors deltagande i beslutsfattandet, våld mot kvinnor och människohandel. Dessa ämnen är mer relevanta i vissa stater som har genomgått stora förändringar de senaste 20 åren.

Något som oroar mig är hur svårt det är att utvärdera den faktiska situationen i de här länderna. Kvinnor diskrimineras, vare sig det är avsiktligt eller inte. Ett exempel på detta är den "informella" arbetsmarknaden för kvinnor. Den betraktas som norm i vissa länder. Ett ännu större problem drabbar kvinnor som styrs eller "glider" mot yrken som är under den mänskliga värdigheten, exempelvis prostitution, eller kvinnor som faller offer för människor som sysslar med människohandel. Ett annat problem är att många kvinnor också är utsatta för våld i hemmet.

Men det är även så att kvinnorna själva måste engagera sig mer för att förändra attityder så att de kan få den plats i samhället som de förtjänar.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Som parlamentsledamot från ett land som ligger precis i närheten av Västbalkan välkomnar jag de framsteg som har gjorts i de kandidatländer och de potentiella kandidatländer som nämns i betänkandet. Men vi behöver särskilda politiska åtgärder för att få bort den sociala och ekonomiska diskriminering och orolighet som råder i regionen.

Konflikterna i regionen har undergrävt bilden av kvinnan i det kollektiva minnet. De har även orsakat och förstärkt stereotyper som målar upp kvinnans roll i samhället som mycket svag och överskuggad av mäktiga män.

Utgångspunkten för att få bort dessa stereotyper är grundutbildning. Utbildningsmaterial i skolor bör visa en positiv bild av kvinnor som har samma rättigheter som män.

Det är vår plikt att ge dessa program både politiskt och ekonomiskt stöd. Det betyder att vi noggrant ska bevaka de resultat som uppnås under hela förhandlingsprocessen.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) EU måste bevaka kvinnornas situation på Balkan mer noggrant, särskilt i kandidatländerna.

Samtidigt bör vi stödja utbetalningen av föranslutningsstöd för att hjälpa Balkanländerna att bekämpa människohandel och prostitution, särskilt gällande barn, samt att erbjuda hälso- och sjukvård som alla kvinnor kan få tillgång till, oavsett ras, religion eller social status. Sist men inte minst kan stödet även bidra till fristäder och rådgivningscentraler för kvinnor som utsatts för våld i hemmet.

Jag vill även understryka hur viktigt det är att stödja icke-statliga organisationer som kämpar för kvinnors rättigheter på Balkan. Det är något som både regeringarna på Balkan och icke-statliga organisationer i medlemsstaterna borde göra.

Jag anser att vi måste öka påtryckningarna på Balkans regeringar och kräva att de vidtar brådskande åtgärder för att bekämpa och förebygga människohandel, prostitution bland minderåriga och barnpornografi, med tanke på att Balkanländerna är både ett transitområde och en utgångspunkt för människohandel.

Vi får inte förbise behovet av kompetenta institutioner i Balkanländerna som vidtar åtgärder för att främja jämställda löner mellan kvinnor och män och utbildning av människor för att motverka stereotyper.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Förra veckan var det den internationella dagen för avskaffandet av våld mot kvinnor. Europeiska kommissionen framhävde vikten av att föra en skoningslös kamp mot detta akuta problem. Europaparlamentet måste även uppmana kandidatländerna att vidta aktiva åtgärder för att på ett riktigt sätt tillämpa och följa den befintliga rättsliga ramen. Lagen kan inte bara finnas på pappret, den måste även tillämpas i verkligheten för att situationen ska förbättras för de kvinnor som plågas av sådant våld varje dag, och inte ens inser att det är oacceptabelt. Därför håller jag med föredraganden om att vi måste vidta åtgärder för att förändra det stereotypiska synsättet i dessa länder.

Jag vill uppmärksamma er på en annan grundläggande aspekt i betänkandet. Med tanke på områdets särdrag, då särskilt de militära konflikter som hela Europa kunde bevittna det förra årtiondet, vill jag betona att män och kvinnor, flickor och pojkar upplever krig på olika sätt i konfliktområden. Det är sant att kvinnor och

barn oftast är offer i dessa konflikter, men kvinnor måste ges samma möjligheter och likvärdiga utsikter för att kunna kämpa, för att aktivt delta i det sociala och politiska livet och för att styra och stabilisera samhället.

23. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

24. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.55.)